

**Azərbaycan Respublikası
Əmək və Əhalinin Sosial
Müdafiəsi Nazirliyi**

**“Konstitutsiya”
Araşdırmalar Fondu**

Ümidlər və arzular... Şeirlər toplusu Azərbaycan Respublikası Əmək və Əhalinin Sosial Müdafiəsi Nazirliyinin sifarişi ilə “Konstitutsiya” Araşdırmalar Fondu tərəfindən həyata keçirilən “İstedadlı əlillərin cəmiyyətə inteqrasiyasına yardım göstərilməsi məqsədi ilə onların yaradıcılıq imkanlarının təbliği” layihəsi çərçivəsində hazırlanıb və nəşr edilib.

Topluda **14** müəllifin şeirləri toplanıb. Müəlliflər haqqında məlumat və onların şərləri ilə həmçinin, www.menbacariram.com və www.nobarriers.az saytlarında tanış ola bilərsiniz.

Kitab “N PRINT” Studiya mətbəəsində çap olunub.

Tiraj: 1500

. © Bütün müəllif hüquqları qorunur.

“Konstitutsiya” Araşdırmalar Fondu

Ünvan: AZ 1001, Bakı şəhəri, M.Əfəndiyev 7/24

Tel: (+99412) 4925726

E-mail: kafondu@yandex.ru

www.kafondu.com

Ön söz

Onu əvvəlcədən deyim ki, kitabın hazırlanmasında, şeirlərin seçilməsində mən iştirak etməmişəm. Bəlkə elə bu da işin xeyrinə olub. “Yalınış da bir naxışdır”, - deyib atalar. Seçmək, rəndələmək müəlliflərin əsl sifətini itirir. Onlar uğurları

və nöqsanları ilə bir yerdə maraqlıdırlar. Ən güclü şeir müəllifinin də şeirləri arasında çox zəif şeirlər olub. Bu təbiidir. Yaradıcılıq prosesidir, zəif şeirin yanında güclü şeir olmasa onları necə müqayisə etmək olar. Bu kitab bir növ həm müəlliflərin özü üçün, həm də oxucular üçün poeziya dərsləri vəsaitidir. Müəlliflər bir-birinin həm uğurunda, həm də uğursuz misralarından görüb götürəcəklər. Ümumiyyətlə, kitab yaxşı alınıb. On dörd nəfər istedadlı əlil insanın böyük sevincinə səbəb olacaq.

Azərbaycan Respublikası Əmək və Əhalinin Sosial Müdafiəsi Nazirliyinə bu təşəbbüsə görə Azərbaycan Yazıçılar Birliyi və şəxsən öz adımdan təşəkkürümü bildirirəm. 1988-ci ildən başlayaraq hər üç ildən bir keçirilən İstedadlı Əlillərin Ümumrespublika baxış müsabiqəsinin yekun mərhələsində jüri üzvü kimi iştirak edirəm. Şairlərdən istedadlıları, hətta çox istedadlılarını tanıyıram. Respublika müsabiqəsinin tapıb üzə çıxardığı bu yaradıcı əlillərdən bir neçəsi Yazıçılar Birliyinə üzv qəbul olunub. Yaradıcılıq

ruhun, istedadın məhsuludur. Zahirən qüsurlu insanların istedadları sübut edir ki, onlar şeirlərində sağlam cüssəli, pəhləvan qamətli insanlardan daha sağlam, daha yenilməz olurlar.

Aliyə Seyidqızı Lənkəran sakinidir. Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsini 1979-cu ildə bitirib. Lənkəran Dığah kənd orta məktəbində müəllimədir, onun “Qarabağ” qəzəlini sizə təqdim edirəm:

QARABAĞ

*Ey ana yurdumun gül parçası, canım Qarabağ!
Doğma yurdum, tacü-taxtım, xanədamım Qarabağ!
Sağlığında qəm ilə zari-Natəvan qalmış,
Zülfü-muyi xakə batmış, Natəvanın Qarabağ!
Qulağımdan getməyib cəh-cəhi bülbüllərin,
Seyidim, qəmli Qədir, xanəndə xanım Qarabağ!
Ey dühalar diyarım, sinəmə dağ çəkdin axı!
Nəğməli dilim, dodağım, süxəndanım Qarabağ!
Bir zaman qılıncına Qacarın baş əyməmişəm!
Uğurunda can qoyub saysız qurbanım, Qarabağ!
Xocalı faciəsi yandırdı Seyyidqızını,
Bu deyilməz dərd ilə mən necə yanıq, Qarabağ!*

Şair Elxan Xəzərin “Şəhidlərin vida sözü” şeirindən sizə iki bənd təqdim edirəm:

Tükənməsin var-dövlətin,
Hey boşalıb-dolan dünya!
Daha gözəl, işıqlı ol,
Bizdən sonra qalan dünya!
Nur ələnsin dağ-daşına,
Uğur çıxsın qoy qarşına.
Ana günəşin başına
Məhəbbətlə dolan dünya!

Şair bu iki bənddə şəhərin tam obrazını yaradıb. Öldüyü anda belə son nəfəsində həyatın, dünyanın daha gözəl olmasını arzulayır. İkinci bəndi bir də təkrar etməyə bilmirəm:

Nur ələnsin dağ-daşına,
Uğur çıxsın qoy qarşına.
Ana günəşin başına
Məhəbbətlə dolan dünya.

Obrazı, döyüşçü şəhidi şair böyüdüb yer üzü ilə yanaşı qoyur. O şəhid anasının evini, kəndini, şəhərini, ölkəsini deyil, bütün yer üzünü məhəbbətlə yaşamağa, günəşin ətrafına məhəbbətlə dolanmağa çağırır. Bxmayaraq ona güllə atan, onu şəhid eləyən namərd də bu yerin üstündə yaşayır. Bu şəhid Leonardo da Vinçi humanizmi səviyyəsində düşünən, yaşayan insan, adi bir əsgərdir. Kimin dili gələr belə bir şeiri yazan adama “əlil” desin?!

Və yaxud 1957-ci il təvəllüdlü, Qarabağ müharibəsi veteranı İslam Əzimovun “Nə mən, nə sən tale yazan deyilik” şerindən:

Bu köç deyil yurddan yurda daşıyaq,
Ləkə deyil yuyaq, silək, qaşıyaq.
Bu taledir məhkumuq ki, yaşayaq,
Nə mən, nə sən tale yazan deyilik.

Misralarda sözlərin düzülüşündə ağır, müdrik, soyuq bir təsəlli var. Dözməliyik, yaşamalırıq, qalib gəlməyin bir yolu da budur. SSRİ-yə məğlub olmuş almanlar ağilla, soyuqqanlıqla, dözümlə elə çalışdı ki, elə işlədi parçalanmış ölkəsini də birləşdirdi. Yenə güclü bir ölkə oldu. Qalib gəlmiş SSRİ-yə də yardım elədi. SSRİ dağıldı. İslam Əzimovun şeirinin altındakı qat bizi əzimli olmağa, daha yaxşı çalışmağa, ölkəmizi gücləndirməyə, birliyə səsləyir. Qələbəyə gedən bir yol da, bəlkə də əsas yol budur. Ölkə varlı və gözəl yaşayanda məğrurluğunu qoruyub başqalarına da yardım göstərəndə, düşməni də ayağına gəlir, yardım istəməli olur. Siz şeirləri elə belə oxumayın. Şairə şeiri yazdıran sözün altındakı mətləbdir.

Belə bir layihənin həyata keçirilməsi alqışa layiqdir. Bu kitab şairlərə və oxucularına gözəl hədiyyədir.

Fikrət Qoca

Aliyeh Miryaqub qızı Ağayeva

1944-cü il iyulun 4-də Lənkəran şəhərində anadan olub. 1973-cü ildə Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsini bitirib. Hazırda rayonun Digah kənd orta məktəbində müəllimə işləyir.

Ümumrespublika şeir müsabiqəsinin qalibi olan Aliyeh xanımın yaradıcılığı zəngin və rəngarəngdir. “Seyidqızı” imzası ilə yazan A. Ağayevanın ilk şeiri 1963-cü ildə mərhum şair Xəlil Rzanın xeyir-duası ilə çap olunub.

1998-ci ildən Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvü olan Aliyeh Seyidqızı “İstəyirəm gülə dünya”, “Bir xəbər eşitdim dünən qəfildən” adlı kitablarının müəllifidir.

“Ömür qatarı” adlanan sayca üçüncü kitabı isə 2009-cu ildə çap olunub. Seyidqızı Əlillərin 2004 və 2007-ci illərdə keçirilmiş 3-cü və 4-cü Ümumrespublika Bədii-Yaradıcılıq Baxış Müsabiqəsinin qalibi olub. Yaradıcılığında vətənə, doğma yurda, anaya, təbiətə məhəbbət hissi, zaman haqqında düşüncələr əsas yer tutur.

Ömür qatırı

Allaha xitab

Ya rəbb! Görünməzsən, gözdən kənarsan
Əmma ki, pak olan hər yerdə varsan.
Varsan yağan qarın bəyazlığında,
Varsan saf suların şəffaflığında.
Varsan gündüzlərin nur saflığında!
Sənsən inamlara güc-qüvvət verən,
Cəmiyyə Nəbiyə nübüvət verən.
Sən heçdən möcüzə icad edənsən,
Isaya, Musaya ecaz verənsən.
Sən həm bu dünyanın ən nəhəngisən,
Varlığın mayeyi-zərrəsi həm sən,
Həyain sükutu, həm ahəngisən,
Sən ağla sığmayan nur çələngisən.
Daim dilimizin əzbəi sənsən,
Və xəlqi-aləmin rəhbəri sənsən
Dünyanı yox yerdən var eylədin sən,
«İslam»ı aləmə car eylədin sən.
«İncil»i, «Tövrat»ı göndərdin yerə,

Idrisi, Isanı çəkdi göylərə.
«Zəbur»u Davuda ənam eylədin,
«Qurani-Kərim»i «Furqan» eylədin.
Sənin qüdrətinlə bir çubuq əsa,
Musanın əlində oldu əjdaha.
Və sənin hökmünlə o azğın Firon
Cəmi qoşunuyla qərq oldu suya.
Küllü kainatın sənsən pənahı,
Cəmi müsəlmanın, ey Qibləgahı!
Xilqətin ümidi sənsən, İlahi!
Sənin hikmətinlə gündüz şam olur,
Təcəllə edirsən sübhü-səbahı.
Bir də görürsən ki, çıraqban olur.
Zövqünlə hər əşya öz yerin bilir,
Hökmünlə hər işə sərəncam olur.
Arzunla əqlimiz kəmalə dolur,
Sövqünlə ay göydə hilala dönür.
Sənin qüdrətinlə göydə şəms yanır.
Dəryaya, dağlara işıq paylanır.
Şüalar qatlanır bucaq altında,
Alov qarsalanır saçaq altında.
Kömür külə dönür ocaq altında,

Hikmətdir: ay necə göydən sallanır?
Ulduzlar səmada kibritsiz yanır,
Kainat min cürə rəngə boyanır.
Torpaqdan füzundur, deryada sular,
Yerdən yuxarıdır dəli dağlar.
Nə əcəb sahilə cummayır onlar,
Ümmanlar içində fırtınalar var.
Amma ki, şərti var, öz məcrasında,
Dünyanın əcaib macərasından.
Hələ ki, elmlər baş çıxarmayıb,
Zəkalar o həddə hələ çatmayıb.
Dahilər canların qoyub gediblər,
Elminin libasını soyub gediblər.
Billə bilməyiblər yenə sirrini,
Görən bilinərmi qiyamət günü?

Ey, cəmi dünyanın baş hökmdarı!
Cəzb edən gözləri göylərə sarı.
Bütün aləmlərin Allı sənsən!
Həm yerin, həm göyün padişahı sənsən!
Göyləri, yerləri tərpədirsən,

Xofunla tükləri ürpədirsən sən.
Torpağı çatdırdın sən bərəkətə,
Insanı gətirdin sən hərəkətə.
Hansı ecazından danışım ki, mən,
Cəmi möcüzatın sahibi sənsən.
Qurumuş kolları sənsən becərdən,
Evlərin damında bitki cücərdən.
Sən yağış yağdırır, qar yağdırırsan,
Hökmünlə çöllərə çökür duman, çən.
Yetişir bağında min cürə meyvə,
Məhsul toplayırıq hey heybə-heybə.
Ləzzətli rəncləri ağ, yaşıl, sarı,
Göylərin yerlərə bəhri-nübarı.
Neçə min heyvanat var yer üzündə,
Sərhədsiz həşarat göy dənizində.
Hər gülün bir cürə ənbəri olur,
Hər qönçə çiçəyin bir rəngi olur.
Övlad da şirindir, mal da şirindir,
Heç biri o birin əvəz eyləmir.
Roya da şirindir, bal da şirindir,
Vallah ki, heç birin ağız çeynəmir.
Hirələr min cürə, şor bir cürədir,
Başqa cür dad verən duz ola bilməz.

Xanələr min cürə, gor bir cürədir,
Məzarın torpağı düz ola bilməz.
Hər gün əllər qalxa gərək Fəzaya,
Diz çöküb söyləsin dillər Xudaya!
Sənin ünvanına şükürlər olsun!
Cəlali-şövkətin münəvvər olsun!
Və ya kərəminə min şükür Allah!
Hər nə veribsənsə, təşəkkür Allah!

İstərəm

Dayanıb yerdən göyəgöstərəm böylə bir hünər:
Kırpiyimlə oxlaram, ulduzları birər-birər!
Bir baxışla nəzərim asımanı işğal edər!
Zillərəm gözlərimi səmalara ta o qədər,
Mənə bu cəhdi verən padşahı görmək istərəm,
Sirri pünhan-laməkan-ol Şahı görmək istərəm!

Can atıramçatam, al Haqqı görəm.
«Ruzi-Məhşərdə» «Qiyamət» qopalan vaxtı görəm,
Kim-kimə yaxşılıq etdi? Kim yaman yaxdı? Görəm,
Hansı mələkədədi siyahı görmək istərəm!

Məhvərindən sürüşür, mən bu həyatdan qorxuram.
Ölüb asudə olardım, leyk, məmatdan qorxuram.
Çoxdur əndazələri: «Surdan-Siratdan» qorxuram,
O müdhiş «Məhşər» ayağı hesabatdan qorxuram.
Rəğmən öz çiyimdəki günahı görmək istərəm!

Qocalıb unutmuşam, olmamış olmaz qərəzim,
Qərəz-Qabildən bəri cəmiyyətinçan mərəzi.
Gələndə qənşərimə ol dəm ki «Mizan-tərzi»,
Tükü-tükdən ayıran sərrafı görmək istərəm!

Büsbütün varmı günahsız? Kimdi o xali görüm.
Bu bəşər içrə əgər var əməli saleh, görüm.
Yəni kim qatmayıb heç həramə halalı, görüm,
Həşridə kimin gülümsər hüsnü camalı? Görüm,
Hər işi, hər əməli şəffafı görmək istərəm!
Mən kiməm görəm səni? İlahi,əfv eylə məni,
Sevgimin çoxluğundan istərəm seyr edəm səni.
Səni görməkcə deyilmi, görmək külli aləmi?
Amma ya rəbim! Səni vallahi görmək istərəm!

Səbrinin bircə annı qırx il olan Pərvərdigar!
Ayağın altındayıq, ondan oyanası-məzar.
Əfv elə, yandırmasın bədəni düzəxdə sərər,
Səndə vəd entmədiyin insafı görmək istərəm,

Günahsız yoxdu! Günahkarında da Sənsən Xaliqu!
Yoxluğun sahibi-hər varın da Sənsən Xaliqu!
Duzəxdə tüğyan edən narın da Sənsən Xaliqu!
Bax, bu Seyyidqızı-naçarın da Sənsən Xaliqu!
Mən səni, Ey Dünyanın Pənahı! Görmək istəram!

İlahi! Rəhm et bizə, Ali-Əbam xatrinə!
Bağışla səhvimizi, Cədd-əqrəbam xatirinə!
Hirsini-qeyrini boğ, Seyyidi babam xatirinə!
Qəzəblənmə! Sən olan Dərgahı görmək istəram!

Söz

Bəşər ta əzəldən sözün əsiri,
Dünyanı oynadar kəlmə təsiri.
Söz ulu sultandı külli-zəmində,
Sözlədi «Quran»ın surələrində.
Qeybdən «vəhy» ilə yazırdı «Quran»,
«Quran» ən şərəfli söz dolu dastan.
Ol rəsul-İllaha söz göydən gəlib,
Allahın adıyla söz zinətlənib.
Ağlın, təfəkkürün sözdü şəhpəri,
Söz dolu xəzinədir Həzrət Əli!
Pünhanıdı söz qəlbin hücrələrində,
Dürrüdür dühanın dərinlərində.
Dahi Nizaminin əsərləri söz!
Böyük Füzulinin qəzəlləri söz!
Söz özü örtüklü gözəl gəlindi,
Nə qədər demədin sözü, sənindi.
Elə ki, ağzını açdın, söz uçdu,
Hünərin var yeri, tut, saxla indi.

Dünyada nə qədər var pünhan əsrar,
Sırrinə söz nə vaqif olublar.
Söz göyə qaldırır təyyarələri,
Tusi sözə tutdu səyyarələri.
Söz ilə doludur bu yerin təki,
Çünki orda yatır Rumi, Rudəki.
«Ənəl-Haqq!» söyləyən Nəsimi sözdür!
Xaqani, Şirvani, Həqiqi sözdür!
Nüşabə söz ilə uddu Fatehi!
Xəyyam, Beyləqani, Nəimi sözdür!
Sözdür həm sağaldan, həm vuran yara,
Söz üstə Mənsuru çəkdiilər dara.
Sabir gülə-gülə ağlatdı sözü.
Həqqin zühurudur hər sözün duzu!
Söz də sünbül kimi pak bərəkətdir!
Sözü gözdən salmaq bəd hərəkətdir.
Söz oxşar bir nəhəng dar nəhrə,
Ordan bəhrələnib Yunisi Əmrə.
Söz «Rast»ın, «Segah»ın zənguləsidir,
Bisutun dağında külüng səsidir.
Söz ilə qorunur yerin məhvəri,

Külli-kainatın sözdü dəyəri.
Dövləti qoruyan qoşundu, şah yox!
Əgər qoşun yoxsa, padişah da yox!
Bütün qoşunların vardır sərkəri,
Bütün sərgərlərin sözdür sərvəri!
Söz dustaq olunmaz! Söz azadədir!
Sözü dustaq edən haramzadədir.
Xaqanlar içində sözdür ən nəhəng,
Söz «səssiz ümmandı», biz saysız səhəng.
Seyid Nəsimini qıra bilmədi,
Sözün zəncirini qırdı Teymurləng!
Hər işin əvvəli, əzəlidir söz!
Və Allah, Məhəmməd, ya Əlidir söz!

Azərbaycan Xalqıyıq!

Sən ey xain, kimsənsə sus, millətimi parçalama!
Tat deyib, talış deyib, min bir yerə xırdalama!
Nə sünni-şie nə dağlı, künc-bucağ qurdalama,
Din birik, məzhəb birik, biz Azərbaycan xalqıyıq!
Bir Allah var başımız üstə, müsəlman xalqıyıq!

Pisdir dövrən, başa düş, indii bizə birlik gərək!
Gedənlər getdi daha, qalanlara birlik gərək!
Hardayıqsa hansımız, hamıyla əlbirlik gərək!
Din birik, məzhəb birik, biz Azərbaycan xalqıyıq!
Bir Allah var başımız üstə, müsəlman xalqıyıq!

Görürsüz ki, erməni güdür bizim səhvimizi,
O düşməndir, istəyir, əlbəttə ki, məhvimizi.
Çalışır ki, sındırı hər xoş məram cəhdimizi,
Parçalanmayın, amandar, Azərbaycan xalqıyıq!
Haydi, möhkəm dayanın dağ kimi, İslam xalqıyıq!

Düşmənin fikri budur, ayrılıq salsın millətə,
İstəyir içəridən kibrit çəkə bu vəhdətə.
Bişərəf sürükləyir nadanları ədavətə,
Uymayın xəyanətə, biz Azərbaycan xalqıyıq!
Bir Allah var başımız üstə, müsəlman xalqıyıq!

Bir olsaydıq, neylərdi bizə bu rus qoşunu?
Sovetləri vəhşiləşmiş ürəyi buz qoşunu.
Qırdı, tökdü xalqımı, Yazovun quduz qoşunu,
Əzdi paytaxtımızı tank ilə «soyuz» qoşunu.
Amandır, dağıtmayın ha, Azərbaycan xalqıyıq!
Zamandır, möhkəm durun, haydi,
müsəlman xalqıyıq!

Qarabağ

Ey ana yurdumun gül parçası, canım Qarabağ!
Doğma yurdum, tacü-taxtim, xanədanım Qarabağ!
Sağlığında qəm ilə zari-Natəvan qalmış,
Zülfi-muyi xakə batmış, Natəvanın Qarabağ!
Qulağımdan getməyib cəh-cəhi bülüllərin,

Seyidim, qəmli Qədir, xanəndə xanım Qarabağ!
Ey dühalar diyarım, sinəmə dağ çəkdin axı!
Nəğməli dilim, dodağım, süxəndanım Qarabağ!
Bir zaman qılıncına Qacarın baş əyməmişən!
Uğurunda san qoyub saysız qurbanım, Qarabağ!
Xocalı faciəsi yandırdı Seyyidqızını,
Bu deyilməz dərd ilə mən necə yanım, Qarabağ!

Kənd müəllimiyəm!

Otuz beş ildir ki, məktəbədəyəm mən,

Son zəng dinləmişəm otuz beş dəfə.

Əli təbaşirli kənd müəllimiyəm,

Fərəh qoparıram qara lövhədən!

Qara saçlarımın rəngi hopubdur,

Divardan asılan lövhələr üstə.

Gözümün ziyası-nuru qonubdur,

Şagirdlər düzülən cərgələr üstə

Ürəyim ağrıyır görəndə bəzən,

Bazarda əlində pəşmək gəzdirən.

Şagirdim görəndə məni gizlənir,

Ziyasız gözümdə yaş diyirlənir.

Yaman dəyişib zəmanə indi,

Müəllim gərəkdir davam gətirə.

Müəllim şəhid verə, şagird itirə,

Müəllim istərəm dayana indi.

Ömür qatarı

Yorğun xəalımdan bir qatar keçir,
Ömür qatarıdır həyatdan köçür.
Əlsatmaz gümanlar salıbdır yola,
Şütüyür ley kimi, sığır, uçur.
Bu qatar əlimi həyatdan kəsir,
Görəsən o niyə, hara tələsir?

Nə tez yola düşdü can qatarımız?
Dondu ürəklərdə arzularımız.
Yerbəyer olmayıb övladlarımız,
Üzübdür indidən ürəyimizi.
Qəbul eyləməyir Cəddim də nəzir,
Görəsən bu qatar niyə tələsir?

İşimiz, gücümüz yarmıq qalıb,
Başımız üstündə dam uçuq qalıb.
Yorğanlar satılıb, can açıq qalıb,
Kor da qaranlıqda balıcn gəzir,
Görəsən bu qatar hara tələsir?

Hardadır yolumun qutaracağı?
Hardadır sonuncu dayanacağı?
Bizi rəhimsizcə aparacağı,
O məchul yollara gözüm müntəzir,
Görəsən bu qatar hara tələsir?

Şütüyür, şütüyür, uçuq elə bil,
Gecəni gündüzü biçir elə bil.
Bu dünya dağılıb köçür elə bil,
Hərdən bir «fit» çalib ürəkdə üzür,
Görəsən o niyə, niyə tələsir?

Əriyib getmişik, bizdə nə qalıb?
Bir dəri, bir sümük, bir çənə qalıb.
Bəlkə də ömrümdən bir «sənə» qalıb,
Ümid əcəlimiz gələnə qalıb.
Saatdan bir rahat gəlmir nəfəsim,
Görəsən bu qatar niyə tələsir?

Heç yatıb yummadıq gözlərimizi,
Sürünə-sürünə gəzdik diz-dizi.
Mürebəşir sağ ikən yuyubdur bizi,
Çırparaq bu bom-boş əllərimizi.
Bir həsir qalmışıq, bir Məmmədnəsir.
Görəsən bu qatar niyə tələsir?!

Ruzigar millətin mənliyin əzdi,
Şeytan kainatın belində gəzdi.
Insanlar çiyrinib ömürdən bezdi,
Bu Seyidqızıdı bu dərdə dözdü.
Könlümün bağında küləklər əsir,
Görəsən bu qatar hara tələsir?

Vurdu məni

Bilmirəm, neyləmişəm bu ruzgara?
Hər yola saldıgım il vurdu məni.
Ağzıma almadım yalan söz haşa,
Daima düz dedim, dil vurdu məni.

Allah! Nə zalimdir gərdişi-harın?
Kimsənin sidqinə yox etibarım.
Yeridim yolumu lap narın-narın,
Torpağı əzdədim, kül vurdu məni.

Gör nə uğursuzam mən bəxti-qara,
Qədrimi bilmədi əhli-biçarə.
Xəlqimin yolunda qəlb etdim parə,
Dərdini çəkdiyim el vurdu məni...

Xoşuma gələrdi səhər küləyi,
Sabah nəsiminin yanaq öpməyi.
Sübh mehi tərpedi gülü-çiçəyi,
Üzümü oxşayan yel vurdu məni.

Yaşıl ləçəyinə heyran olduğum,
Əlvan çiçəyinə qurban olduğum.
Saxsı dibçəyinə meydan olduğum,
Ətrini udduğum gül vurdu məni.

Daim taleyimlə fələy oynadı,
Ömrümün toyunda mələy oynadı.
Açıq pəncərəmdə küləy oynadı,
Qarşımda yellənən tül vurdu məni.

Həyatda hamıdan çox inandığım,
Pünhan kədərinə gizli yandığım,
Dalımda daimi dayaq sandığım,
Bisutun bildiyim «bel» vurdu məni.

Yaşamaq nə gözəl şirin nağıldı,
Heyif! Tez qocaldıq, ömür «sağıldı».
Töküldü gur qara saçım, dağıldı,
Alnında ağaran tel vurdu məni.

Gözlərim bir ümman yaşdı, töküldü,
Ağladım, göz yaşım daşdı, töküldü.
Könlümün gölündən aşdı, töküldü,
Diqqətlə izlədim, sel vurdu məni.

Vaxt-bivaxt aləmə mən «yava» dedim,
Bu nə dirlikdir, Xudaya, dedim.
Mən Seyyidqızıyam, nasəza dedim,
Cəddimi səslədim: «Gəl! Vurdu məni».

Ax, dünya

Istərəm gülə dünya!
Zalıma kölə dünya.
Haqqı nahaqqa verdin,
Batasan belə dünya!

Hərdən fikir edirəm,
Hey xəyala gedirəm...
Ürəyimi güdürəm,
Pıçıldayır qulağa: ax, dünya!

Əyləşirəm, dururam,
Əlləşir, yoruluram.
Qocalıram, soluram,
Ömrüm yetişir başa, ax, dünya!

Dayaq düşür belimdən,
Heçnə gəlmir əlimdən,
Bir söz düşmür dilimdən,
Qəlbimdən qopur nida:
Ax, dünya!

Xeyirlə şər kəsib şərt,
Bir yanda toy, ziyafət.
Bir yanda yas, müsibət,
Nəbir səndə bu qayda?
Ax, dünya

Biri gələn tək gedir,
Biri yüz il ömr edir.
Neçə növcahan deyir,
Sənə vaxtsız əlvida!
Ax, dünya!

El sənə qəzəl deyib,
Əyrişən, düzəl, deyib.
Vurğun nə gözəl deyib:
«Tamaşasan, tamaşa!»
Ax, dünya! Ax, dünya!

Dünya Boşalır

Elə zənn edirəm dünya boşalır,
Çaxnaşma, vuruşma, daha baş alır.
Aqillər, alimlər dünyadan gedir,
Əvəzi də gəlmir, yeri boş qalır.
Dərd duyan insanlar, qananlar gedir,
Dərdbilməz adamlar, nadanlar gəlir.
Dünya itiribdir səriştəsini,
Oğul uşaq saymır öz yiyəsini.
Kimsə oxumayıb öz kitabını,
Oxuyan azdı «Düz söz» kitabını.
Hayyın bir kitabını başa vurmayan,
Oxuyur nahaqqın yüz kitabını.
«Yaşamaq!» deyilən yaman çətindi,
İnsan hissələrə bölünür indi.
Geridə dayanıb, köhnə zülümlər,
Satılır bazarda orqanizmilər.
Vücudu dip-diri parçalayırlar,
Hardan lazımdısa, ordan çalırlar.
Belə bir zamanda yaşarmı insan?
Tarixən olubmu bir bele dövrən?
Əlaman a dünya! Səndən əl aman!
Qıl çarə bizlərə, sən ey Yaradan!

***Mayoş Əyyub qızı
Vəliyeva***

1961-ci ilin noyabrın 1-də Naxçıvan Muxtar Respublikasının Şərur rayonunun Düdəngə kəndində anadan olub.

Azərbaycan Dövlət Neft Akademiyasının məzunudur. Kitablari nəşr olunub. 2004-cü ildə əlillərin 3-cü Ümumrespublika Bədii Yaradıcılıq Baxış Müsabiqəsinin qalibi olub. “Durna olsam” adlı ilk kitabı 2004-cü ildə çap olunub. Daha sonra “Tək olan dünya” kitabı çap olunub.

Ağlayır

Yurdum paralanıb bir neçə yerə
Həsərdən qəlbimiz bağlayıb yara
Dərman axtarırıq tapmırıq çarə
Qəsd ilə bağlanan yollar ağlayır.

Ətirli qönçələr, güllər gedibdir
Yağılar Şuşanı tapdaq edibdir
Tərən oylağımız itbidir
Qürbətdə bulunan göllər ağlayır

Düşmən Kəlbəcərdə qızılı kəsir,
Qarabağ üstündə qəlbimiz əsir.
Xankəndi, Xocavənd olubdur yesir
Dumana бүкүлөн güllər ağlayır.

Ata deyib gözlərindən yaş axan,
Övlad həsrətilə, bükülən, baxan
Şəhid məzarın köksünə sıxan
Yurdunu itirən ellər ağlayır.

Ulu öndər

Heydər Əliyevin əziz xatirəsinə ittihaf

Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Zəhin, zəka
Çox işlətdin
Vətən üçün
Bu xalq üçün
Siyasətlə zənd işlətdin
Qorumaqçün
Bu torpağı
Namus, qeyrət, insanlığı
Keçilməyən sərhədləri sən aşaraq
Rəsmi qolla
Bənd işlətdin
Vətənə olan sevgi
Məcbur etdi
Səni buna,

Xalqa olan məhəbbətin
Sövk etdirdi, kamilliklə
Sülh imzana
Dönə-dönə sən çəkirdin
Xalq önündə
İmtahana
Çox əlləri sən saxladın
Sən qorudun
Sən qoymadın

Bata qana
Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Ulu dünya
Kamalıyla
Sülh yolunda imza qoydun
Ülvi məqsəd memarlıqlı
Nur dünyada məşəl aldun
Səni sıxıb köksümüzə
Fərəh aldığ, sən vətən xidmətinlə fərəh
aldın
Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Qəfil ölüm səni bizdən ayırdı
Bu ayrılıq torpağını, vətəninini yandırdı.

Bu ayrılıq, acı kədər
Kövrək-kövrək qəlbimizi
Sındırdı.
Arif, zəka duyğuları
Müdhiş anda dondurdu
Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Əsəl bizi ayırsa da
Sevgi qaldı
Qəlbimizdə,
Sən əbədi ayrılısan da
Vətənçün dağ vüqarın qaldı bizdə
Həsrət bitib
Nalə çəkdik
İçimizdə
Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Məzarının önündə biz baş əyirik
Daş heykəldə nur çöhrənə
Baxdıqca biz
Kövrəlirik
Sona yetmir həsrətimiz
Ulu öndər
Dahi rəhbər

Heydər baba
Fərəh verir
Yalnız bizə
Yaradının köməyi ilə
Səndən qalan
Bir nişanı
Öndə durur
Gedir rəhbər kimi
Yetiribdir
Bu zamanə
zehnin, zəkan
çöküb ona
addım-addım
sülh yolunu
köçürübsən
Sən İlhamə

Ulu Heydər davamçısı
Ənənənlə davam edir
O böyük bir
Rəhbər kimi
Xalq önündə
Başda gedir
Sədaqətlə, sücayətlə
Vətəninə
Xidmət edir
Sən əkdinin ağacların bəhrələri
meyvə verir
Gələcək nəsillərə də yetirəcəkdir zaman

Vətənində qoymayacaq tökülə qan,
Balaca Heydər kimi
Bir yenilməz qəhrəman
Ulu öndər
Dahi rəhbər
Heydər baba
Rahar uyu
məzarında,
ana vətən
torpağında
sən ölmədin
sən yaşadın
bəşəriyyət
zəkasında.
Heydər baba
Heydər baba.

Ölmə vətən oğlu vətən ağlayır

Matəm musiqisi çaldırdı zaman
Ölüm xəbərindən saraldım yaman
Gözümdə boşaldı bu nurlu cahan
Ölmə, el oğlumuz, elim ağğalyır
Çəmənim ağlayır, gülüm ağlalyır

Çənazə önündə al-əlvan çiçək
Fırtına qopardı sinəmdə ürək
Çırpırdı qayaya dalğanı külək,
Kədərdən dağladı dəniz ağlayır
Dəmir arabada bir qız ağlayır

Qopardı təbiət bir acı tufan
Dad-nalə eyləyir xınalı tərən
Nərilti qoparıb uzaqdan aslan,
Titrəyir dağ, dərə, meşə ağlayır.
Bulaqlar çevilib şəhə ağlayır

Kəsərdik gününə neçə qurbanı
Xalqının nər oğlu, baş komandanı
Ölümün göynədir milyon insanı
Çağlanıb sellərim yazım ağlayır.
Dilim lay-lay deyir, gözüm ağlayır.

Torpaq alır səni öz ucağına
İzdiham başlayır «Fəxri» bağına
Qara lent bağlanıb iş otağına
Ağ kağız, qələmin, mizin ağlayır.
Qədəm qoyduğun yer, izin ağlayır

Göydə mələkələr də yas tutub sənə
Heyrətləndim quş da uçmur çəmənə,
Belə tez əlvida demə vətənə
Vətən oğlu ölmə, vətən ağlayır
Əyninə geydiyin kəfən ağlayır

Sənə heyf dedi dünya, bəşəri
Torpaq bizdən aldı dahi rəhbəri
Təbiət ağlayır indi Heydəri
Yosunlar baş qoyub daşa ağlayır
Kür-Araz birləşib qoşa ağlayır.

Millətin sərdarı, ey qəhrəmanı
Yoxluğun içimə saldı tufanı
Qəmə batırma sən Azərbaycanı
Bülbüllər qan edir, gülüm ağlayır
Ölmə ey oğlumuz elim ağlayır.

Dünya

Bəni adəm çəkmə dünya qəhrini
Qonaq gəlib, gedəcəksən bir gün də
Salma ürəyinə şeytan şəhrini,
Yükünü verməyir heç kimə dünya.

İxtiyarı çatır şaha sultana,
Bəzən də biveci salır mehmana
Qoyub bizi dərd içində divanə
Çəkmir karvanını aramla dünya.

Bu fani dünyada, biri qəm çəkir,
Bir qadan açır, bir yaş tökür.
Gələn bu dünyadan bir gündə köçür
Heç kimi saxlamır əbədi dünya
Əzəldən dayanıb tük üstə qadir
Söküb quraşdırır işini mahir.
Hamını göndərir torpağa bir-bir,
Özünü qoruyur, yaşadır dünya.

Aldadır yığdırır, dünya nur edir
Axırda əlini çılpaq, boş edir.
Öləndə üstünü torpaq, daş edir
Şirindir, doymadır adamı dünya.

Məni

Tale sınaqlara çəkdi ömürümü
Hicran məşnəsində sıxdı köksümü.
Haqsız hakim kimi verdi hökmünü,
Başıma dar etdi cahanı mənim.

Qubardan ovulub tökülən daşam,
Hicran vüsalından yaranan yaşam.
Mən indi qanadı qırılan quşam,
Töküldü gülümün xəzanı mənim.

Tanrı düz bölmədi haqqı divanı,
Nəsimini etdi dövrün qurbanı.
Zalıma o, verdi geniş meydanı,
Yazdı qismətinə zindanı mənim.

Yaradanın özü qoydu fərmanı,
O, tökdürdü o, yağdırdı hər qanı.
Min dərde olsa da, min bir dərmanı,
Dərdimə vermədi dərmanı mənim.

Vədəsiz yağan qar bağladı yolu,
Şaxtası xar etdi çəməndə gülü.
Mən oldum eşqimin əsiri, qulu
Öldürdü sevdası cananın mənim

Qarabağın sevdası

Qarabağ üstünü çən, duman alıb,
Nə qədər insanlar zillətdə qalıb.
Düşmən Qarabağda yurd-yuva salıb.
Millətim dad edir könlü bulanır.
Düşmən Qarabağda sərbəst dolanır.

Xainlər dayanıb sanki qəsdinə,
Hər yerdə danışır sözü əksinə.
İlan tək başını qoyub köksünə,
Çəşmələr bulanıb, səssiz çağlayır,
Qarabağ əsirdi, yaman ağlayır.

Buludlu səması boşalıb dolub,
İnsanlar yurdundan yad, qərib olub.
Qoca dağlar düşmən əlində qalıb
Misqal-misqal torpağımız tardanır
Doğma vətən düşmən əlində yanır.

Bulaqlar gözünü yumub ağlayır
Bülbüllər xar olub qara bağlayır.
Düşmən Qarabağda əsir saxlayır,
Ürəklər həsrətdən qana boyanır,
Bənövşə бүкүлүр, lalə usanır.

Ətirli çəmənə qara yel əsir,
Düşmən əsirlərin başını kəsir.
Xınalı kəkliklər lal olub susur.
Ədalət yerini nə vaxt alacaq,
Günahsız insanlar azad olacaq.

Qocalıq

Asta-asta gəlir, demir heç kimə,
Qara örtüyünü çəkir köksünə.
Kim dönür mələyə, kim dönür cinə,
Qocalıq əlindən alır ilhamı,
Söndürür qəlbindən atəşi, şamı.

Alır qol-qıçından taqət, gücünü,
Qocalıq dağıdır didir içini.
O gücü məxluqat əyir qoyunu.
Ən aciz insana döndərir bəzən,
İtirir nazını ən incəə nazən.

Gizlində əlini, alır əlinə,
Ələkdən qar səpir qara telinə.
Odur acılığı qatan dilinə.
Lal insan dil açır dinir, danışır,
Qocalıq ucundan halım qarışır.

Nə qədər qovşan da çəkilmir səndən,
Qaşını gözüne çəkir ağ rəngdən.
Daşdan da bərk qəlbi edir ipəkdən,
O qara dəvədir döyür qarıpı,
Gəzir diyar-diyar çəkir atını.

Bilin insanlar

Vicdanı susuyub qorxaq olanlar,
Kiçik vəzifənin qulu olanlar.
Yalanı göyərdib, haqqı dananlar,
Vətənə xoşdur, bilin insanlar.

İtməsin «nüfuzu», «hörməti» deyə,
Dəridən-qabıqdan çıxacaq onlar.
Kiməsə hardasa xoş olsun deyə,
Vətəni, eli də danacaq onlar.

Həmişə çəkilir, bir yana onlar,
Fərsət axtarırlar, məqam gəzirlər.
Yapışıb bərk-bərk stullarından
Arxa axtarırlar, dayaq gəzirlər.

Zaman öz hökmünü verəcək gec-tez,
Həqiqət zirvəni məskən edəcək.
«Qar dağı» əriyib gedəcək gec-tez
El dağı daha da uca olacaq

Qorxmayın elimin mərd oğulları,
«El dağı» arxadır mərdə həmişə.
Mərdlər keçərlər çətin yolları
Namərdlər yarıda qalar həmişə.

Vətən dar gündədir aman igidlər
Vətəni yadlara sata bilmərik.
Birləşin Koroğlu, Nəbi igidlər,
Ölsək də kəndirə keçə bilmərik

05.07.1998

İki qəlbin nuru Ana

Əziyyət çəkərək böyütdün bizi,
Heç zaman qırmadın sən qəlbimizi.
Aydın şəfəqidir qəlbinin izi,
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana.

Yetim üryəimdir sızlayan, donan,
Tale ayırıbdır bizi hər zaman.
Sənin xəyalındır önümdə hər an,
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana

Ana varlığındır mənə iftixar,
Üzür ürəyimi həsrət, intizar.
Qara saçlarına ələnibdir qar,
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana

Sənsən ömrümüzün baharı, gülü,
Sünbül saçağının əsməri teli.
Qoluma qüvvətdir anamın əli,
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana

Bərəkət selidir anna duası,
Anadır ocağın odu, qarası.
Anamdır qəlbimin nurlu ziyası,
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana

Övladı qoruyur ana duası,
Hər zaman çatıb bil, mana duası.
Sənsən çırağımın nuru, ziyası
Baxıram, ürəyim kövrəlir, ana
Nəyim qaldı
Dağlar, gəzdim düşündə,
Qar şücum çəkdi qışın da.
Vəfalısan hər işində,
Əsma yelin könlüm aldı
Dağlar, səndə nəyim qaldı.

Hicran düşüb ayırmasın
Sevgimizi sovurmasın.
Günəş bizi qovurmasın,
Əsma yelin könlüm aldı
Dağlar, səndə nəyim qaldı.

Bülbüllərin şux səşindən,
Doymaq olmur nəfəsindən.
Düşəmmirəm həvəsindən,
Əsma yelin könlüm aldı
Dağlar, səndə nəyim qaldı.

Kəklik gəzir qayaları,
Məlhəmlədin yaaları.
Unutmaram buraları,
Əsma yelin könlüm aldı
Dağlar, səndə nəyim qaldı.

Sıgalladı meh əlimi,
Sən oxşadın qəlb telimi.
Yara dərdim, tər gülünü
Əsma yelin könlüm aldı
Dağlar, səndə nəyim qaldı.
10.03.2099

Qan dünya

Vardır bu dünyanın baharı, qışı,
Qara buludları, leysan yağışı.
Acı divan olub hicran, göz yaşı,
Boğulur qanında, içir qan dünya.

Kövrək incilərə bağlanan dünya,
Tamah ovuclarda dağlanan dünya.
Bir şütün üstündə saxlanan dünya,
Boğulur qanında, içir qan dünya.

Çobanı şah edir, sultanı əyər,
Sabahın ülkəri dünyaya dəyər.
Mehmanı xar edər, adamı yeyer
Boğulur qanında, içir qan dünya.

Çaşdırır əqlini, qovub quhunu,
Namərd qohum, tora salır qohumu.
Var-dövlət çaş qoyub əqlən çoxunu,
Boğulur qanında, içir qan dünya.

Əzəldən yaranıb, dünya kədərdən,
Satqınlar qorxaqdı, igid hünərli.
Səadət nəğməli dünya dəyərli,
Boğulur qanında, içir qan dünya.

Qılıncıyla sağ-solunu kəsəndə,
Ömürləri varsız qoydu pərəndə.
Tanrı saldı bizi tora, kəməndə,
Boğulur qanında, içir qan dünya.
15.02.2009

Şəhid

Köksünüzü qara, güllə dağladı,
Vətən yandı, şəhid gözlər ağladı.
Qanınızı mavi Xəzər yaladı,
Qəmli baxışları dil-dil ağladı,
Şəhidlər tər qərənfil ağladı.

Düşmənlər qəsd ilə kəsdi amanın,
Soyuq daşlar üstə töküldü qanın.
Güllə yağdı, söndü otaqda şamın,
Qəmli baxışları dil-dil ağladı
Şəhidləri tər qərənfil ağladı.

Qopan fəryadlardan bulud qaraldı,
Ana-bacıların rəngi saraldı.
Körpələr çox erkən ataçız qaldı,
Qəmli baxışları dil-dil ağladı
Şəhidləri tər qərənfil ağladı.

Xalq yaşadı ağrı-acılı günlər,
Ası bəlalara asiman inlər.
Dul qalıbdır neçə-neçə gəlinlər,
Qəmli baxışları dil-dil ağladı
Şəhidləri tər qərənfil ağladı.

20.01.1990

Azərbaycan

Qəfil duman aldı səni,
Od yandırdı çəmənini.
Zəbt etdilər vətənim,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan

El kökündən aralıdı,
Əsir, qaçqın buralıdı.
Vətən bu gün yaralıdı,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan

Sərvətini yağı dartır,
Gündə-gündə fəsad artır.
Yurdumuzu xain satır,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan

Millətimə qara yaxıb,
Şəhidlərin qanı axıb.
Həsrət insanları sıxıb,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan

Vüsal, kədər qoşa gedir,
Həsətlilər bağrın didir.
Düşmən bizə nələr edir,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan

Cənnət məkan, şirin dilsən,
Dəli Kürsən dibi lilsən.
Sən əjdaha, güclü filsən,
Qızın sənə deyir can-can,
Qalx ayağa, Azərbaycan
05.05.2007

İradə Gülfir

1958-ci ildə Şəkiddə anadan olub. Şairədir. Şəki Toxuculuq Texnikumunu bitirən İradə xanım 1992-ci ildən, gözü tutulandan sonra şer yazmağa başlayıb. İlk kitabı 1998-ci ildə çap olunan “Zülmətdə çrpınan ürək” şerlər toplusu olub. Bu kitabda toplanan şerlərdə şairə öz kədərini əks etdirib. Bundan sonra onun “Nəğmə pıçıldayır dodağım mənim” və “Nənəmin əfanəvi nağılları” adlı daha iki kitabı çap olunub.

“Qəlb işığında” adlanan dördüdüncü kitabında məhəbbət mövzusunda yazdığı şerlər toplanıb. Şerlərində oxuculara vətən sevgisi, inasan olan inam, vətənə sədaqət hissi aşılayr. İradə Gülfur keşmişimizin əfsanəyə çevrilmiş olaylarına yenidən nəzər salır.

Qəzəllərində, rübailərində fəlsəfi fikirlərə geniş yer verir. 1998-ci ildən etibarən Əlillərin baxış müsabiqəsinə qatılan İ. Gülfür 4 dəfə müsabiqənin qalibi olub. 1998-ci ildən Azərbaycan Gözdən Əlillər Cəmiyyətinin Şəki rayonlararası təşkilatının sədridir.

Azərbaycanım

Odundan od alan, od parçasıyam,
Ucalan səsimdən Azərbaycanım!
Fəxrım, ıftıxarım sevimli Vətən,
Gecəm - gündüzümsən Azərbaycanım!

Gur şələlə axan, dağda qara bax,
Yurduma göz dikən, olacaq dağ -dağ.
Vuran ürəyindir bütöv Qarabağ,
Əzəldən bizimsən Azərbaycanım!

Füsunkar gözəllik bəxş edir hər yan,
Otun, gül - çiçəyin min dərddə dərman.
Gəzdikcə elləri, doymayırsan insan,
Lələli düzümsən Azərbaycanım!

Yüksəlir ad - sanın dağların kimi,
Boldur hər sərvətin bağların kimi.
Yaşarsan firavan çağların kimi,
Bəbəyim, gözümsən Azərbaycanım!

Övladtək boynuna sarılmışam mən,
Qışına, yazına vurulmuşam mən.
Səni sevə-sevə, var olmuşam mən,
Ürəkdə közümsən Azərbaycanım!

Arzular sonsuzdur sabahlar kimi,
Səndə tapmışam mən, həyat eşqimi.
Gülfir sevə bilməz bunca heç kimi,
Ən şirin sözümsən Azərbaycanım!

31 Dekabr 2010

Sehrli dünyam

Gəlib sözün, keşiyində durmağım,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.
Bundan belə bir dünya da qurmağım,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

Söz - söz olub, ürəkləri gəzəndi,
Misraları muncuq - muncuq düzəndi.
Hər səhifəsi gözəlliklə bəzəndi,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

İlk qədəmi yeni ilin ilk günü,
Sehr ilə göstərdi öz gücünü.
Təzə sözün təzə tutub yükünü,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

Köksüm altda atəş olub, qalandı,
İlham pərim qanadını çalandı.
Məhəbbətlə şirin sözə calandı,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

Xoş avazla, zümzüməylə dinir dil,
Mübarəkdir qədəmlərin, Yeni il!
Söz ümmandır, nə sonu var, nə sahil,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

Eşit mənim, haqqdan gələn ünümü,
Gülfir deyir, sözə verdim ömrümü.
Salamlayım belə nurlu günümü,
Bir sehrli dünya doldu dünyama.

01 Yanvar 2011 Ş ə k i

Sözü sevir

Söz Tanrının kəlamıdır,
Hər kalamda min mənə var.
“Ol” sözü ilk salamıdır,
Bir salama dünya sığar.

Şirir-şirin dildən düşər,
Xəstənin ilk dərmanıdır.
Sözlə yaşar bütün bəşər,
Tanrımızın fərmanıdır.

Sözdə fəğan, sözdə ah var,
Oda düşən, külə dönər.
Sözdə günəş, al sabah var,
Yerə düşən, gülə dönər.

Susanda dil, dinir gözlər,
Söz cücərir, söz boy atır.
İlahidən gələn sözlər,
İlahiyə gedib çatır.

Söz mələkdə, iblisdədir,
Bu çeşmədən içən bilər.
Yaxşı kəsdə, həm pisdədir,
Sözü-sözdən seçən bilər.

Yazmadığım söz mənimki,
Yazdıqlarım sədəqədir.
Gülfır sevir sözü çünki,
Tanrısıyla əlaqədir.

Şəki 2011.

Bu yoxuşun

Ömür yazan, tale yazan, bəxt yazan,
Keçdiyim yol, olmamışdır çox asan.
Bu yollarda dönüb oldum bir ozan,
Söz mülkündə söz-söz olub, bitəcəm,
Bu yoxuşun sonunacan gedəcəm.

Dost-tanişa arxalanıb, ərk etdim,
Dar məqamda saxtalığı dərk etdim.
Pozub əhdi, dostluğumu tərk etdim,
Namərdlərin yanından düz ötəcəm,
Bu yoxuşun sonunacan gedəcəm.

Bu dünyanın yalanından uzağam,
Gözü – könlü tox olmuşam, üz ağam.
Xislətimdə əyri qulum, düz ağam,
Mərdlər üçün ölüm desə, edəcəm,
Bu yoxuşun sonunacan gedəcəm.

Acı nədir, şirin nədir seçmişəm,
Yaxşı nədir, yaman nədir keçmişəm.
Ayrılığın şərbətini içmişəm,
Gedib, gedib bir gün gözdən itəcəm,
Bu yoxuşun sonunacan gedəcəm.

Yolu qoyub, kol-kos dolu iz verib,
Var-dövləti yox yerindən az verib,
Tanrım mənə sirr – sehrli söz verib,
Gülfır deyir zirvələrə yetəcəm,
Bu yoxuşun sonunacan gedəcəm.

Şəki 2011

Durduğum yerdəcə

(Biri soruşdu: “Necə oldu ki, şair oldun?”)

Xəbərsiz düşmüşəm sözün sehrinə,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.
Tanrı möcüzəsi deyimmi buna?
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Bir həyat yaşadım, ağır cəzadır.
Nələr baş verdisə, dedim qəzadır.
Həvəsim, istəyim sözə-sazadır.
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Ağrı –acılara dözdüm, ölmədim,
Çiynimdə daşdım yükü bölmədim.
Kimsə gözləmədi, özüm bilmədim,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Söz-söz ovunmuşam dərdimə dair,
Dindim kəlimə-kəlimə, yarandı şeir,
Görənlər adıma dedilər şair,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Yazdığım şeirdən güç-qüvvət aldım,
Könül rübabımı duyğumla çaldım.
Özüm də özümə məəttəl qaldım,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Sözlə qanadlanıb, sözlə uçmuşam,
Sözlə şəfəqlənib işıq saçmışam,
Sözlə ürəklərə yollar açmışam,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Hansısa məkəna, yerə yetmədim,
Bununçün məktəbə, dərəcə getmədim.
Heçnə düşünmədim, nə hiss etmədim,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

İçimdə dünyam var, yurdum-yuvamdır,
Yer-göyüm, dağ-dərəm suyum – havamdır.
Vuruş meydanında sözlə davamdır,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Bitib al gülşənim, düzüm yoncadır,
Şeirim naxış-naxış əlvən xonçadır.
Təbim incə, zərif açan qönçədir,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Könlüm ilhamlanır, söz qonur dilə,
Bəlkə məndən doğur bu dünya belə?
Nəğməli bülbüləm vuruldum gülə,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Uğursuz sevgidən, taleyi kəmdən,
Kor olan gözlərim boğulur nəmdən.
Yaratmaq eşqini almışam qəmdən,
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Dikəlib yerimdən, qaxdım söz ilə,
Qarışıb sulara, axdım söz ilə.
Gülfirəm dünyaya baxdım söz ilə.
Durduğum yerdəcə, şair olmuşam.

Şəki 2011

Özüm, Könlüm

Dərələrdə azıb, qalan,
Yağışlarda tam islanan,
İsti yerdə buz tək donan.
Dolaşaraq xəyallarda,
Özüm burda, könlüm qarda.

Qara görüb ağ günümü,
Səda verdi dağ ünümü,
Çölə tutdum düz yönümü.
Sərgərdanam səhralarda,
Özüm burda, könlüm qorda.

Üfüqlərdən alıb təpər,
Ulduzları göyə səpər,
Nur üzündən Ayı öpər.
Səfərdəyəm uzaqlarda,
Özüm burda, könlüm harda.

Bağça- bağı birər - birər,
Gəzib şəhli çiçək dərər,
Sevənlərə pay göndərər.
Təktənhayam duyğularda,
Özüm burda, könlüm yarda.

Seyrə çıxdım ana torpaq,
Hər ağacı budaq-budaq,
Hər budağı yarpaq-yarpaq.
Yarpaq altda yetib bar da,
Özüm burda, könüm narda.

Küləklərin qız qardaşı,
Gül-çiçəyin gözdə yaşı,
Qayaların daş yaddaşı.
Yoldaş oldum mən bozqurda,
Özüm burda, könlüm darda.

Qartalların qanadıyam,
Millətimin pak adıyam,
Azərbaycan övladıyam!
Qarış-qarış hər diyarda,
Özüm burda, könlüm Turda.

Günəş batır, qaş qaralır,
Ömür bitir, vaxt daralır,
Gəzmədiyim hara qalır?
Keçmişlərdə, sabahlarda,
Özüm burda, könlüm nurda.

Əl-ayağım çəkiləndə,
Xəzəl olub töküləndə,
Toxum kimi əkiləndə.
Gülfır bitər kitablarda,
Özüm burda, könlüm orda,
Özüm gorda, könlüm orda.

Cavabsız suallar

Gəcələr yatınca, səhər durunca,
Yalanlar-yamanlar məni yorunca.
Kimsə sualları bir-bir sorunca,
“Nədən?”, “Nəyə görə?”, “Niyə o səni?...”
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Haramdan uzağam, yoxam yamanla,
Barışa bilmirəm, haqqı dananla.
Üz-üzə gəlirəm bəzən yalanla,
Hayqırır ürəyim “nədən?”, “niyə?”-ni
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Şığıyıb yamanlar, hücum çəkdilər,
Sevinci öldürüb, qəmi əkdilər.
Dörd yandan qılıbənd hasar tikdilər,
Günahsız məhbustək çəkim qüssəni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Düzüm-düzüm olub, göyə doldular,
Yalanlar Günəşi tamam aldılar.
Nur üzə qapqara ləkə saldılar,
Gücüm də çatmır ki, əzim düşməni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Namərd olanlara öyrəşmir gözüüm,
Yalana büküldü bəlalı düzüüm.
İçimi yandıran sualdır sözüüm,
Çoxalır dağların başında çəni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Saxta təbəssümlər, qanundan sözlər,
Gizlincə axtarır rüşvəti gözlər.
Görən nəçə qatdır bu tanış üzlər?
Dünya da itirir gözəlliyini,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Gecənin qarası gözümdə durur,
Qəlbimdə sağalmaz yarası durur.
Ürək min sualla narahat vurur,
Küləklər talayır çölü-çəmənini,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Yazdığım pozulub vərəq cırıqdır,
Dedim”niyə?” dinmir, zətı qırıqdır.
Suallar ayaqda qara çarıxdı,
Gəzir sabahları, gəzir dünəni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

Köksümdə sualdan baca açıldı,
Üstümə yeriyan dağlar uçuldu.
İstəyim, ümidim,arzum puç oldu,
Gördüm sərvət üstə yatan gürzəni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni.

İtirdim dağ boyda,qazancım zərrə,
Gülfır giley edir göylərə, yerə,
Suallar qoparıb dəhşətli nəre,
Dartılıb yay kimi, sancıb nizəni,
Cavabsız suallar ağrıdır məni,
Yalanlar-yamanlar ağrıdır məni.

Şəki 2011.

Qədir ağacı

Qəfildən rastlaşdıq yolun tikində,
Ağaclar tərپəşdi hey yarpaq-yarpaq.
Nəhəng dağlar itdi duman içində,
Ayağım altında titrədi torpaq.

Üz-üzə, göz-gözə, durduq yan-yana,
Görünməz bir divar ayırdı bizi.
Bəxtimiz uzaqdır, gəlməz yaxına,
Yazan ayrı yazıb taleyimizi.

Qoşa addımladıq, yolumuz ayrı,
Başımın üstündə tövşüyür səma.
Gülə bənd olmuşuq kolumuz ayrı,
Köhnə xatirəyə yenisin yama.

Çayların, quşların qarışır səsi,
Elə bil keçmişim bu günə dönüb.
Ayların, illərin düşür kölgəsi,
Günəşin işığı göylərdə sönüb.

Ürəyim yananda, alovlananda,
Güneydən bir ovuc qar gətir mənə.
Sən də bu Gülfiri yada salanda,
Ək qədir ağacı bar gətir mənə.

Şəki 2011

Ətəyimdən noğul dağıldığı yer

(uşaqlığın bir xatirəsi...)

Xəyalımda canlanır doğma ocağım, kəndim,
Bir zamanlar qoynunda gəzən qızcığaz məndim.
Gözlərimin önündə noğul dağılan yerdir,
Mənə görə hələ də, o yer müqəddəs pirdir.

Dolaşdığım bağça-bağ, cığırındır, yoludur,
Nənəm şəhərdən gəlir, zənbilləri doludur.
Ayağıyalın qaçdım cəld onun qabağına,
Nənəm də noğul tökdü bir ovuc balağıma.

Bərk-bərk tutdum donumdan, dağıtmayım onları,
Xalq arasında bunun adı toy noğulları.
Rəngbərəng noğullara baxıb sevincək oldum,
Ən əvvəl qırmızını çaparaq ələ aldım.

Elə bil ki, içimdən bir səs söylədi: - dayan,
Apar anan üçün də, bağda işləyir anan!
Tez tutub ətəyimi, sinəmə sarı əydim,
Bir azca böyük olan qaloşlarımı geydim.

Donumdan möhkəm tutub gedirdim bağa sarı,
Basa-basa keçirdim palçıq, dar cığırları.
Çəpər dibində bitən, cicitkən mən boydadır,
Ondan qorxurdum yaman, cəmi beş yaşımdır.

Əvvəllər də görmüşəm, yandırıb əl-qolumu,
Bir azca yana saldım cicitkəndən yolumu.
Sürüşdü sağ ayağım, palçığa batıb qaldı,
İstədim ki, dartınım noğullarım dağıldı.

Nənəmin zənbilindən pay aldığım noğullar,
Anama sovqat üçün apardığım noğullar.
Qəlbimdəki arzunu yarı yolda saxladım,
Qışqırıb fəryad ilə “ana...” deyib ağladım.

Başqa bir çarə yolu, güc tapmadım özümdə,
Damla-damla axan yaş, tüğyan oldu gözümdə.
Səsimə qaçıb gələn, anam götürdü məni,
Üz-gözümdə gəzdirdi mehriban əllərini.

Bir ayağım yalındır, qaloş tək birindədir,
O bir tayı arxdakı palçığın içindədir.
Anam çəkib çıxartdı, palçıqdan qaloşumu,
Mən də özümə gəlib, toplamışdım huşumu.

Uzatdım əllərimi palçıqlı noğullara,
Anam xoş səslə dedi: bala, dəymə onlara.
Bax, nə gözəldir dünya, baharın xoş ayıdır,
Sənin o noğulların mələklərin payıdır.

Nəyi başa düşdümsə, razılaşıb, kiridim,
Anamın əllərindən tutub qoşa yeridim.
Gətirdi ipək kimi yamyaşıl çəmənliyə,
Baxdıqca heyran oldum burdakı gözəlliyə.

Mənə elə gəldi ki, müqəddəs iş görmüşəm,
Noğulları anamdan böyük kəsə vermişəm.
Palçıq üstə dağılmış o rəngbərəng noğullar,
Mənimçün dönüb oldu sirr-sehirli nağullar.

Düşünüb özlüyümdə bir az xəyala getdim,
Anamın işlərinə durub tamaşa etdim.
Anam iş görə-görə mənə nəzər yetirir,
Deyir ki, lap az qalır işlərini bitirir...

Arxdakı suyu açır, cərgə-cərgə sulayır,
Suladığı cərgədə lobyaları şaxlayır.
Belindəki meyzara hərdən tərini silir,
Bir cərgəni bitirib başqa birinə gəlir.

Çəmənlikdə açılıb sarı-sarı çiçəklər,
Birdən qarşımda gördüm uçuşan kəpənəklər.
Kəpənəklər rəngbərəng zər tutub parlayırdı,
Dağılmış noğulların rənginə oxşayırdı.

Elə bildim noğullar kəpənəkdir uçurlar,
Müqəddəs mələklərə çatmaq üçün qaçırlar.
Uzadırdım əlimi, uçurdu kəpənəklər,
Ancaq heç yerə qaçmır cəməndəki çiçəklər.

Sarı çiçəklər yığdım donumun ətəyinə,
Toplayırdım onları noğulların yerinə.
İllər keçdi ömürdən, böyüyüb yaşa doldum,
Uşaqlığımla birgə özüm də nağıl oldum.

Ətəyimdən noğullar dağıldığı o yerdi,
Mənə elə gəlir ki, o yer müqəddəs pirdi.
“Ana” deyib ağlayan çöldə bir uşaq səsi,
Gülfirə yada salır uşaqlıq xatirəsi.

Şəki. 2011-ci il

Qalanda mənsiz

Üstündən xətt çəkib qəmin, kədərin,
Keçdim sınağından gələn qədərin.
Boş qalıb qəlbimdə məhəbbət yerin,
Duman – çən içində gedirəm sənsiz,
Məni yadına sal, qalanda mənsiz.

Çalınır qəlbimin bax, sarı simi,
Əsən küləklərdən eşit səsimi.
Qondum gül – çikəyə kəpənək kimi,
Öpür ayağımdan bənövşə, nərgiz,
Məni yadına sal, qalanda mənsiz.

Vüsal yollarına gözlərim baxır,
Buludlar gözünün qorasın sıxır.
Bu yolda qarşıma ayrılıq çıxır,
Gəzirəm yollarda səndən nişan iz,
Məni yadına sal, qalanda mənsiz.

Dəryada yelkənsiz batan gəmiyəm,
Azalan ömrümün, yanan şəmiyəm,
Mənki eşq aşiqi, sevda dəmiyəm,
Sevgi çələngidir dilimdəki söz,
Məni yadına sal, qalanda mənsiz.

Dədə Qorqud kimi dilləndikcə ud,
Ürəkdə həyəcan, dilimdə sükut.
Günəşin üstündən dağılır bulud,
Eşqim tək yandırır, qızarır üz-göz,
Məni yadına sal, qalanda mənsiz.

Öləndən sonra çək, barı adımı,
Məhəbbətlə yaşat, xatiratımı.
Yoxluğum gətirsin toy – büsatımı,
Dərdi qoyub burda, gedərəm qəmsiz,
Gülfiri yada sal, qalanda mənsiz.

Məsləhət Tufan

13 fevral 1965-ci ildə Masallı rayonu Həsənəli kəndində anadan olub. 14 yaşından bədii ədəbiyyatla məşğuldur. Məqalə, seirləri dövrü mətbuatda dərc olunub. Bakı Menecer Biznes kollecinin hüquq bölməsini fərqlənmə diplomu ilə bitirib. Üç şeir kitabı nəşr olunub.

Azərbaycan Jurnalistlər Birliyinin və Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvüdür. Onun həyat və yaradıcılığı barədə qısametrajlı film çəkilib.

Dünya

Aldada-aldada bu dünya bizi
İxtiyar eylədi viranəsinə.
Mey dolu şərbətə ram eyləyərək,
Şahzadə eylədi qəm xanəsinə.

İçi bər-bəzəkli bu xanımının.
Daş-qaşın hərəsi bir ilan imiş.
Nəşələrlə dolu keçən günlərim,
Sonu görünməyən bir yalan imiş.

Gələnin gedəndi, yalanın qalanın,
Sonda hamımıza ağdadan dünya.
Səni əlimizdə oyuncaq bildik,
Bizi uşaq kimi ağladan dünya.

Nə şahlıq tacısan, nə nökər malı,
Nə əyriyə, nə düzə düzsən.
Şahlar möhrünün qanlı fərmanı,
Qullar dünyasında ağlayan gözsən.

Ömür köhləninin yüyəni səndə,
Cah sola çırpırsan, gah sağa dünya
Gah bizi özünə qurban edirsən,
Gah bizi edirsən sadağa dünya.

Tufanam, könlümün sızlar yarası
EY tanrım bəndənə düşməni imişəm.
Bir əlim yaradır, biri dağdır,
Yaratdıqlarına peşman imişəm.

Səndən xəbərsiz

Əqlim ürəyimlə üz-üzə durdu
Ürəyim hökm etdi, yevməyə məni
İki yad aləmin arasındayam
Əqlimsə çağırır geriye məni.

Könlümün sevgiyə ehtiyacı var,
Nə vaxtadək iki boş qalacaqdır?
Könlüm bir şeyidə unudur ki,
Sevgisi cavabsız, boş qalacaqdır.

Ürəyim sev dedi, əqlimsə dayan.
Su ilə od arasında qalmışam
Səninlə üz-üzə gəlməyim deyə,
Ümidimi, xəyala salmışam.

Axıtdım ömrümə səni rəya tək
Bu sirli rəyanı duya bilmədin.
Dünyamın qapısını asdım üzünə
Sən mənim dünyamı görə bilmədin.

Hislər arasında itib batmışam,
Çağırısan gələrəm, gəl apar Vallah.
Həsərin bir seldir gözüm içində
Ağlasam dünyanı sel tutar, Vallah

Özüm öz sevgimdən xəcalət çəkdim,
Boğdum içimdəki divanəliyi.
Qəlbimdəki odu buza çevirdim,
Beləcə öyrəndim biganəliyi.

Səni sevdiyimi hamıdan gizlie,
Nisgilli qəlbimdə bəsləyəcəm.
Heç sənin özünə də bilməyəcəksən
Səni ömrüm boyu gözləyəcəyəm.

Üç gül

Bağamızdan üç gül dərdim-
Ağ gül, qırmızı gül, bir də sarı gül
Ağ glümü-gəncliyimi
Xəzan yeli apardı.
Qızılgülüm-məhəbbətim
Asılmamış budağından
Nadan əllə qopardı.
Sarı gülüm-inci gülüm,
Qəlbimin sevinci gülüm
Bir kimsə almadı onu əlimdən
Sarı gülü bağlıma basıb qoxladım.
Sarı gül-qəm seli imiş
Ömrüm boyu ağladım

Özgə səadəti

Min bir möcüzəli cahan içində,
Sən sirli bir ada, mən açıq dəniz
Mən coşub daşdıqca sən lal dayandın,
Sanki kainata sığmır qəlbimiz

O ani sevinclər qırıq gülüşlər
Bahar küləyi tək ötdü ömrümdən,
Sinəmə sıxdığım tən bənövşəmi,
Nə deyim rüzgara aldı əlimdən.

Sevgi yuvasında bir yuva qurdum
Bilmədim ocağım tüstüdür nədir.
Qəlbimdən yad osaq alvlansa da
Bilmirəm soyuqdu istidir nədir.

Payıza tuşlandı ömrüm çiçəyi,
Aramsız küləklər saraltdı məni
Özgə sevincinə ümid bağladım,
Özgə səadəti aldatdı məni
Gedirəm

Üzüb bu dünya ilə haqqı hesabı,
Ömür karvanımı çəkidi gedirəm.
Min bir zəhmət ilə yuva qurmuşdum,
İndi öz yuvamdan uçub gedirəm.

Neçə don geyərmiş dünyanın üzü,
Oğurluq ayrılık axtarır gözü,
Dəydi xətrimə bir yersiz sözü,
Mən belə dünyadan köçüb gedirəm.

Çəkdim nadan ilə haqqa savaşı
Sınadım dar gündə dostu, yoldaşı
Namərd hiyləsindən olmuşam naşı,
Nadanlar əlindən qaçıb gedirəm.

Mən də yolçusuyam bu ömür yolun
Çox gördüm tikanın, sox qırdım kolun,
Bu sevda yolunda qəlbimin nuru,
Zülmət gecələrə saçıb gedirəm.

Məsləhət maildir qara gözlərə,
Sox ümid bağladım sizin gözlərə,
Bilin ey insanlar bu gün sizlərə,
Qəlbimi sizlərə açıb gedirəm

Bu gecə

Qaranlıq dünyanın qoynuna bir gün
Sığınıb göylərə seyrə dalıram
Hər biri bir insan ömrünə bənzər
Ulduzlara baxıb fikrə dalıram

Ulduzlar bərq vurub, ay şölə sair
Göylər sığınıqdın qəlbimə bu gün.
Mən düşüncəliyəm, səma isə sakit,
Sakitlik pünhanı olub qəlbimin

Dünyanın başında tacı sayılan,
Ay gülür, ulduzlar alışıb yanır,
Səhərə az qalır yanır dan yeri,
Sanki gözlərimdə bir həsrət qalır

Ürəyim qəm dolu, qəmsirdaşıyam,
Məsləhət köksündə bir dərd saxlayır.
Bu sakit gecənin qaranlığında,
Gecədən gizlində bir qəlb ağlayır.

Mirzə Məmməd Vəliyev

1965-ci il martın 8-də Sumqayıtda anadan olub. 1982-ci ildə İnşaat Mühəndisləri İnstitutunu bitirib. Çernobıl əlilidir. Bədahətən şər demək qabiliyyətinə malik olan Mirzənin sözlərinə görə, içindən gələn hisslərini sözə çevirir. 4 kitabın müəllifi olan M. Məmməd Vəliyevin Şaganda yerləşən Əlillərin Yaradıcılıq Evində yaradıcılıq gecəsi keçirilib.

“Çeşm Əli” təxəllüsü ilə yazan Mirzə əruz və heca vəznində yazmağa üstünlük verir. Əlillərin Bədii Yaradıcılıq Baxış 4-cü və 5-ci müsabiqəsinin qalibi olub. “Qızıl Qələm” mükafatını alıb. “Durna teli”, “İlahi işıqın pərvanələri”, “Təzadlar” adlı kitabı çıxıb.

Ata evim

Hər daşı bir xatirəmdı ,
Ata evim , Ata evim .
Cahan ola mülki-malım ,
Yenə şirin Ata evim .

Ayaq açıb yeridiyim ,
Dil açıb ana dediyim ,
Od püskürən bir gəncliyim ,
Ocağımsan , Ata evim .

Anamın şirin laylası ,
Həyatımın astanası ,
Bu ömrümün xoş rəyası ,
Sən olmusan Ata evim .

Xatirə dolu dünyamsan ,
Əbədi qeyrət qalamsan ,
Güman yeri bir yuvamsan ,
Mənim doğma Ata evim .

Zaman keçib , qocalmışam ,
Ev-eşikli yurd salmışam ,
Amma səndən doymamışam ,
Ata evim , Ata evim .

18.10.2008.

Baş daşımdı

Ağrımı , sevincimi bölüşdüyüm ,
Bir vəfalı könül sirdaşımdı söz .
Həsrət üzlü gecələrdə düşdüyüm ,
Göz-göz ümmanlaşan gözyaşımdı söz .

Söz var gül-çiçəkdi , reyhan qoxuyur ,
Söz var naxış vurub xalı toxuyur .
Söz var əldə silah Vətən qoruyur ,
Müsəlləh əsgər , silahdaşımdı söz .

İbtidası məlum , sonu mücərrəd ,
Çiynimdə bir insan ömrü əmanət .
Düşüncə , fikir karvanımı əbəd
Sonadək çəkəcək yoldaşımdı söz .

Dosta , yara ülvi məhəbbətimdi ,
İşıqlı dünyamdı , şəriyyətimdi .
Azad Azərbaycan məmləkətimdi ,
Düşmənlə amansız savaşımdı söz .

Çəşm Əliyəm , Vətənsiz günüm olmaz ,
Nə qədər Vətən var gül sözüm solmaz .
Özgə daşı sinəmin üstə durmaz ,
Bir Ana laylası , baş daşımdı söz .

Bilməmişəm

Demə dərdin neçə rəngi var imiş , bilməmişəm ,
Kari-kor, bimarə zinhar imiş, bilməmişəm .
Sizi gördüm , gözümün tişəsinə çökdü qanım ,
Anladım , mən təki yanan var imiş , bilməmişəm .

Sinəmdə mincə yaram , məlhəmini söz buyurub ,
Yox ona özgə çaram , şəbnəmini köz buyurub .
Çəkilibdir qələmim, gəldi nida – Döz ! -

buyurub .

Sarılan boynuma dərd şahmar imiş , bilməmişəm ,
Anladım , mən təki yanan var imiş , bilməmişəm .

İşıqdı , nurdu , sönüb nur kimi gözlərdə işıq ,
Fələk tərs vurdu , solub gül kimi üzlərdə işıq .
Yanıb atəşlərə qovruldu , tutub dərdə işıq ;
Külüm altında yanan bir qor imiş , bilməmişəm ,
Anladım , mən təki yanan var imiş , bilməmişəm .

Könlümü aldı ələm , satdı qara qullar ilə ,
Yükü qəm bir fəqirəm , yoxdu param çullar ilə .
Çeşm Əli ovunmayır , axıtdı yaş qanlar ilə ;
Siz onu ovundurun , ağlar imiş, bilməmişəm ,
Anladım , mən təki yanan var imiş , bilməmişəm .

Bir insan var: – O, əlildir !

Bir insan var: – O, əlildir !
Sinəndəki o dağ nədir ?
Bax , ondan biri məndədir ;
Yaman ağrıdır , göynədir .

Oddan keçən , sudan keçən ,
Vətən üçün candan keçən ,
Yerdən , Göydən əlin üzən ,
Bir insan var : - O , əlildir !

Sinəsində min yara var ,
Gecə-gündüz hey sızıldar .
Gəl ki , etməz giley-güzar ,
Bir insan var: - O , əlildir !

Yollar cırmaqlayar gözün ,
Tale də döndərib üzün ,
Kimsə duymaz fəryad səsin ,
Bir insan var: - O , əlildir !

Sevib - sevilməyi varmış ,
Atın dördnala çaparmış ,
Atdan düşüb , atlanarmış ,
Bir insan var: -O , əlildir !

Xəyal olub yol yoldaşı ,
Qəmdir , kədərdir sirdaşı .
Nələsi əridər daşı ;
Bir insan var: - O , əlildir !

Qara Dünya , ağın hanı ?
Olmusan şərin meydanı .
Əlbət var Haqqın divanı ;
Bir insan var : - O , əlildir !

Qan bazarıymış dünyamız ,
Bir qulu olmaz xətasız .
Ümidləri puç , ünvansız ,
Bir insan var: - O , əlildir !

Qəm , qüssədən uzaq olun ,
Siz nur olun , چراق olun .
İnsanlığa bayraq olun ,
Bir insan var : - O , əlildir !

“Yaxşılıq qızıl balığın ,
Səvabı uca Xalığın.”
Gəl , açaq ülfət qucağın ;
Bir insan var: - O , əlildir !

Geyib qeyrətdən libasın ,
Qorumaqçın el-obasın .
Düşməyə əyməmiş başın ,
Bir insan var: - O , əlildir !

Yağlara sinə gərüb ,
Qan töküb , can fəda verib .
Sağlamlığın bada verib ,
Bir insan var: - O , əlildir !

İnsan deyim , yoxsa mələk ,
Bir az həssas , bir az kövrək ,
Günah olar yandan ötsək ;
Ey insanlar : - O , əlildir .
Bir insan var : - O , əlildir !

20.10.2008.

Bir yandan qar , bir yanda yaz

Deyin ovundursun məni ,
Bir yandan tar , bir yanda saz .
Gül ömrümün bəxtinə bax ,
Bir yandan qar , bir yanda yaz .

Badəsin tutsun yaşıma ,
Dəm versin sərxoş başıma .
Bəzənib çıxsın qarşıma ,
Bir yandan yar , bir yanda naz .

Çəşm Əli , gəzirsən dərin ,
Sığmır sözə dərdi-sərin .
Gəlir ağ-qara günlərin ,
Bir yandan tar , bir yanda saz .

Bu dəli könlümün hicranı gəlmiş

Bu dəli könlümün hicranı gəlmiş ,
Aşıqlər mülkünün sultanı gəlmiş .
Ayağına aşiq qurbanı gəlmiş ,
Kəsdirirəm , demir “Qəbul eyləsin!”

Yazmı gəlib , içimdə qış gəzirəm ,
Sevdası başımda , bihuş gəzirəm ,
Yoxsa xəzan vurub , solmuş gəzirəm ,
Söyləyin aşıqın bir yol eyləsin .

Üzübdü həsrəti canımı , yanmır ,
Tökür min naz ilə qanımı , danmır ,
Zalım qızı yaxır bağırimi , saymır ,
Qüdrət günün mən tək məchul eyləsin .

Göynən gedir , Zöhrə kimi şanı var ,
Heç demir burda aşiq nalanı var .
Gözüm yolda , yetişsin dərmanı var ,
Çarəsiz dərdimə üsul eyləsin .

Xumar gözlüm , qıyma , sərxoş sərliyəm ,
Göyçə , Urmiyalı , həm Xəzərliyəm ,
Dərbənd , Təbriz , Qarabağ qəhərliyəm ,
Boy atsin arzular sünbül eyləsin .

Çəkdi mən gedər-gəlməz yollara ,
Şəkər qatım səndəki etibara ,
Ağ əllər ağ alnıma yazsın qara ,
Dinsin qönçə dodağın , gül eyləsin .

Çapıldım yarıdan , necə ötüşüm ,
Düşən gündə gəlmir saçı sünbülüm .
Çəşm Əli, yaz , gəlsin şeyda bülbülüm ,
Sinəsi qan başımda kol eyləsin .

Dərdə meydan açdım

Oxunmadım , yazılmadım , bilirdim ,
Mən bu yaşı gilə-gilə silirdim .
Dərd əlindən oldumu heç , dəlirdim ,
Dərdə meydan açdım , meydana girdim .

Sel-sel oldu daşdı , dolaşdı gəldi ,
Mənim dərdim dərdlərə başdı gəldi .
Ağlamadım , qan gözə yaşdı gəldi ,
Dərdə meydan açdım , meydana girdim .

Gətirən var , aparanı tapmadım ,
Çiynimdə min dərdin birin atmadım .
Bahasına aldım , ucuz satmadım ,
Dərdə meydan açdım , meydana girdim .

Çeşm Əli , qələm ağlasın , sən oxu ,
Tut gözündən ipək-ipək dərd toxu .
Qaldı çoxu , aza atmadım oxu ,
Dərdə meydan açdım , meydana girdim .

Dərdim var mənim

Demə atam , demə ki, dərdim var mənim ,
Dərd nədir ?- Gəl deyim, sözüm var mənim .
Xırdaca problemi dərd bilib yanma ,
Düşmüşəm odlara !- deyib dayanma .
Bir baxarsan , öz özünə duzəldi ,
Süpürüb atarsan, san ki, xəzəldi .
Vallah, dəyməduşər olub canımız ,
Eləcə problemdi dörd bir yanımız .
Şişirib siz onu çox böyütməyin ,
Əsil dərd sahibin siz incitməyin .
Dərd nədir:- Açılmaz düyünlər ilə ,
Yeyilməz acısı şirinlər ilə .
Yanarsan atəşsiz tüstün başında ,
Bir dünya heç olar əqli- huşunda .
Dərd əhliyəm göz dağı, göz dağım vardır ,
Qəlbimdə bir ümid çırağım vardır .
Bax, dərdin özünü ağladıram mən ,
Şənliklə ömrümə rəng qatıram mən .

Sanırıq dünyamız kabusdu, kabus ,
Yaşayırıq duyğusuz , əfsus, min əfsus.
Gəl ataq kədəri, nisgil, ələmi,
Yox deyək dərdlərə, sınısın qələmi.
Hər üzdə təbəssüm , sevinc yaşları ,
Ərisin qəlblərin qara daşları .
Gözəldir , deyilmi? - Söylə, bəs nədən,
Hələ də arxanca dərdi çəkirsən ?
Demə, atam, demə ki, dərdim var mənim,
Dərd nədir ? - Gəl deyim, sözüm var mənim!

Yaxşıdır

Bir gözəl sevmişəm , yolu daşlıdır ,
Qüdrətdən çəkilib , qələm qaşlıdır .
Şirindir ləhcəsi , xublar şahıdır ,
Fürsət tapıb könlün alsam , yaxşıdır .

Gözəl dedim , gözəl , yoxdu tayınan ,
Yanağında xal görmüşəm sayınan .
Tökür neçə qan bircə baxmağıynan ,
Bir də baxsa , ölüb qalsam yaxşıdır .

Çeşm Əli , dərd çəkmək peşəndir , peşən ,
Gör nə vaxtdı qəm yeyib dərd içirsən .
Başından əskilmir , bəla gəzirsən ,
Bivəfadi , gendə dursan yaxşıdır .

26.04.2010.

Fələyin çərxini tərsə hərlərəm

Sınanmışam min yol , qurun mizanı ,
Yenilməzəm , mən bu bəhsə yenmərəm .
Çəkdirin göz-gözü , açın meydanı ,
Gəlsə mürğidillər , aman vermərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Şirindir qəzəlim , yusifcamallı ,
Hikmətdir , mənadır dövlətdə malı .
Həvəskarmisallı , hərdəmxəyallı ,
Gəlməsin , kalını başdan tökərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Güneydən boylandım , qüzeydə batdım ,
Çiçək-çiçək arzu oldum , boy atdım .
Könül verdim mən bu eşqə , yaşatdım ,
Yanmağım var gecə-gündüz , sönmərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Səsimə səs versin tarım , kamanım ,
Çarəsiz xəstəyəm , yoxdur dərmanım .
Telli sazım gəlsin olsun həyanım ,
Musiqisiz söz məclisin neylərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Sərrafam , gəzirəm babımı , hanı ?
Şairəm sözbilən , haqqımı tanı .
Titrədib dünyanı , Göy – Asımanı ,
Haqq sözün başına min yol dönərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Mərifət əhliyəm , mənə acından ,
Mənəm deyən varsa , keçsin tacından .
Bu coşqun təbimin bac-xəracından ,
Olmamış qurtulan ! – Bəyan eylərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Çüşm Əli söylər sözü zamanında ,
Ərkan ilə qədirbilən yanında .
Rəqibin axtarır adlı , sanında ,
Deyir : – Bu meydanda rəqib bilmərəm ;
Fələyin çərxini tərsə hərlərəm .

Düzdürüb gör neçə şəm şamımız Ayın başına

Düzdürüb gör neçə şəm şamımız Ayın başına ,
Yığışib aşiqi-pərvanə humayın başına .

Verər əldən şıkarın meydana girmişsə naşı ,
Yağacaq tənəli oxlar yenə yayın başına .

Vəfa sultanı yarım , gəlsə də yüz min vəfasız ,
Tutuşsunlar yenə əl-ələ dolayın başına .

Çeşm Əli keçdi sınaqdan , yoxmu insaf damarın ?
Dedi yar , hər nə cəfa varsa qalayın başına .

Söyləyin göylərə

Söyləyin göylərə , öyünməsin səyyarəsi var ,
Bəşər üzlü Yerimin gör necə məhparəsi var .

Al yanaq , qələm qaşlı afəti gör , bənzəri yox ,
Dolanır başına , min aşiqi-pərvanəsi var .

Məqami-surəti-hüsnündə mərifət və kəmal ,
Bigüman var yəqinim ki , mələk nişanəsi var .

Batini-nöqtəyi-əsrarı rüxi-lövhinə bənd ,
Mən kimi batinə vurğun çoxmu biçarəsi var ?

Yetişin , ey nəzər əhli , gör nə ümman bulmuşam ,
Naleyi-tari-kaman məclisi-həmxanəsi var .

Azərbaycanımın hər gözəli möcüzədir ,
Sözü xoş , “Ovqatı” xoş , nəğmə dolu guşəsi var .

Düşmüşəm girdabına , oddu bu qız , sorğusu çox ,
Heç demir qəlbi suzan Çəşm Əli bimarəsi var .

Fələk mənə bəhsə düşüb

Baş açmıram bu dünyadan ,
Avand yolu tərsə düşüb .
Vallah , bu yol mənlik deyil ,
Fələk mənə bəhsə düşüb .

Söndürüb ümid çırağım ,
Güman kəsibdir ayağın .
Açdım könlümün varaqın ;
Hər sətrinə qüssə düşüb ,
Fələk mənə bəhsə düşüb .

Köklənəndə qəm rübabım ,
Tel-tel olur duyğularım .
Mən kimə pənah aparım ;
Qara bəxtim nəhsə düşüb ,
Fələk mənə bəhsə düşüb .

Düyükən kəsibdir kələfin ,
İçirəm acı şərbətin .
Yalquzaqmış , dişi kəskin ;
Qismətinə Mirzə düşüb ,
Fələk mənə bəhsə düşüb .

23.08.2010.

Əkbər Tanrıverdi oğlu Şahbazov

1960-cı il yanvarın 1-də Yevlax rayonunda anadan olub. X. Abovyan adına Yerevan Dövlət Pedaqoji İnstitutunun filologiya fakültəsini bitirib. 2 saylı xüsusi rejimli internat məktəbində müəllim işləyib. Gözdən Əlillər Cəmiyyətinin Mərkəzi İdarəsində kadrlar şöbəsinin böyük inspektoru işləyib.

Əlillərin üçüncü, dördüncü və beşinci yaradıcılıq baxış müsabiqəsinin qalibi olub. Orta məktəbdən şeir yazmağa başlayıb, mətbuat səhifələrində çap olunub. Onun şeirlərində boya-başa çatdığı doğma torpağa sönməz bir sevgi var.

“Kotanlı” imzası ilə yazan Ə. Şahbazovun şeirlərində vətənə, onun insanlarına əbədi bir məhəbbət var.

“Qərqlikdən gələn səs” adlı kitabı nəşr olunub. 200-dən artıq şeirin müəllifidir.

Dünyanın haqq nurudu

Mübarək başın həyadan
Yaradıb böyük Yaradan.
Mübarək qəlbini ixlas,
Yaradıb dünyaya xilas.
Mübarək ağzını nurdan
Yaradıb nurlana cahan.
Mübarək qolları qüvvətdən
Yaradıb insana hörmətdən,
Mübarək əllərin səxadan,
Yaradıb böyük Yaradan.
Mübarək qulağı ibrətdən
Yaradıb sirli bir hikmətdən.
Mübarək barmaqları səbrdən
Yaradıb nurlu bir sirrdən.
Mübarək sümüklərin kafurdan
Yaradıb böyük Yaradan.
Allahın Rəsuludu!
Behiştin müşkündən yaradıb
Mübarək bədənini Yaradan.

Ululardan uludu!

Əmhəbin ənbərindən yaradıb
Mübarək burnun Yaradan.

Nur nəfəslə doludur!

İbadət üçün yaradıb,
Mübarək qədəmin Yaradan.

Haqq yolunun quludu!

Cənnətin balından yaradıb
Mübarək boğazın Yaradan.

Cənnətin cənnət gülüdü!

Zikr etmək üçün yaradıb
Mübarək dodağın Yaradan

Allahın Rəsuludu!

Qoy mənə də yar olsun,

Ömrümə qərar olsun,

Daim mənə var olsun

Dünyanın haqq nurudu!

Allahın Rəsuludu.

AZƏRBAYCAN

Yolu daşlı, gözü yaşlı, çatıq qaşlı
Dərdi ümman, sinəsi qan Azərbaycan!
Tarixin qəm, yadlar sənə çəkdi sitəm
Od-ocağı olan talan Azərbaycan!

Gülüstanda, Türkmənçayda parçalanan,
Bədəninə şum sürülən, od qalanan.
Araz boyda bir qılıncla paralanan
Yada meydan,köksü xırman Azərbaycan!

O taya bax, qıfıllıdı dilim mənim
Adın yazır özgə dildə elim mənim.
Torpaq mənim, nəf özgənin, zülüm mənim
Yad əllərdə gəl vermə can, Azərbaycan!

Yadlar böldü yad əməllə paralandıq
Qol-bud olduq, başla bədən aralandıq
Zaman-zaman biz qırıldıq, yarılındıq
Qalx ayağa, oyan, oyan, Azərbaycan!

Bədənini oyuq-oyuq oyana bax,
Çön dərinini diri-diri soyana bax,
Yurdu satıb eli yurdsuz qoyana bax,
Çökmə dizə məğrur dayan Azərbaycan!
Qalx ayağa, oyan, oyan, Azərbaycan!

Qalx, Qorqudun qopuzunu dilə gətir,
Koroğlunun qilincını ələ götür,
Şah babamı bir şah kimi bizə yetir,
Qoyma yurdun ola viran, Azərbaycan!
Qalx ayağa, oyan, oyan, Azərbaycan!

Qalx ki, qalxsın qayan, daşın silahlansın,
Nəyin varsa- qurun yaşın silahlansın,
Oğlun, qızın, ayaq-başın silahlansın,
Bütöv canla eylə üsyan, Azərbaycan!
Qalx ayağa, oyan, oyan, Azərbaycan!

Haqq yolundan dönər olsan, qaçar olsan,
Bircə qarış torpağından keçər olsan,
Yad əlindən zəhər belə içər olsan,
Qənim olsun sənə Quran, Azərbaycan!
Qalx ayağa, oyan, oyan, Azərbaycan!

Kotannım

Sürünərəm dizin-dizin ,yalayaram duz kimi,
Bircə qarış torpağına çata biləm, Kotannım.
Üz sürtərəm qayana ki, tilik-tilik doğranıb,
Əbədilik qucağında yata biləm, Kotannım.

Doğranaydım qıyma-qıyma,səpiləydım çölünə,
Lil olaydım, qum olaydım qarışaydım selinə,
Şeh olaydım axşam-səhər mən qonaydım gülünə,
Mamır olub kaş qayanda bitə biləm, Kotannım.

Güyabası dolayları,Civirinin dərəsi,
Moz yurdunun buz bulağı, Sandıxlının bərəsi,
Bol bulağın zümzüməsi,dağ çayının nərəsi,
Haraylaya, haraylarda itə biləm Kotannım.

Gəndərənin baldırğanın,Gözlərin lilparın,
Kolannının cacuğunu,Qırxbulağın yaz qarın,
Bərtdərinin dağ moruğun, kəriş,yarpız nübarın,
Göndərəsən,bir burnuma tuta biləm, Kotannım.

Murad təpə baş yasdığın, Göyərçinlik döşəyin,
Qaraqaya üst örtüyün, Havız nənnin, beşiyin,
Təpəsdəlik həm and yerin,həm çəkəndi keşiyin,
Bir özümü ağuşuna ata biləm, Kotannım.

Qıpbığandan kətə bişə,xama ilə yağlana,
Qaracalıq nərgizləri dəstə-dəstə bağlana,
Qız Topdaşdan daş tullaya,söz tullayan oğlana,
Daş çıxaran, bax o qana,bata biləm, Kotannım.

Azəriyəm mən Vətəndə vətənsizəm,yurdsuzam,
Elimnənəm,ocağım yox,qorum sönüb odsuzam,
Nə yetiməm, nə arxalı,adı olan adsızam,
Belə dərdi dərdlərinə qata biləm, Kotannım.

Daş da qaldı,

Torpaq da, daş da qaldı.

Qılçamı daş doğradı,

Qan izim daşda qaldı.

Mən aşiq Kotannıya,

Həsərətəm Kotannıya.

Düşmən bağlayan yolu

Yaradan kotannıya.

Mən aşiq dərəsinə,

Düzünə, dərəsinə.

Vətən elə vətəndi

Dağı nə, dərəsi nə?

Vətən dağı,

Sağalmaz Vətən dağı,
Ən uca zirvələrdən ,
Ucadır Vətən dağı.

Harayla,

Vətən, məni harayla
Ötən ötdü, qayıtmaz
Yalvarışla, harayla.

Mən aşiqəm yalına,
Yamacına, yalına,
İt kimi yalayaram
Qonaq etsən yalına.

Kürədaşı,

Od tutmaz kürədaşı,
Dərdim yüklə Araza
Arazla Kürə daşı.

O, dayandı,

Odunнан oda yandı,
Elə həsrətlə baxdım
Həsrətdən o da yandı.

Ölüm hey..!

Qumlu bulaq kəsən varmı indi səndə əmliyi?

Yığan varmı şoşanını, yeyən varmı yemliyi?
İçən varmı buz suyundan ayazıya dəmliyi?
De, yoxdursa yetim qalan, o dağlara gəlir hey...!
Bir hay salım, bir qışqırım, sonra orda ölüm hey..!

Keçəl təpə Ərəboğlu qoruyurmu düzləri?
Gələn varmı, gedən varmı, soran varmı sizləri?
El-obasız heç dolurmu Qırxbulağın gözləri?
De, dolmursa o dağların vəfasını bilim hey...!
Sənsiz axan göz yaşımı əllərimlə silim hey...!

Ay Gendərə, yaylağında yaylanırmı ellərin?
Sallanırmı salxım buzun, üşüyürmü əllərin?
Fit çalır mı küləklərin, bir coşur mu sellərin?
De, coşursa xəbər bilim, bükülməsin belim, hey..!
Səndən ayrı el qırıldı, elsiz qaldı elim, hey...!

Ay boylanıb bərələrdən, sallanırmı qayadan?
Gün çırtanda döşdə lalə qızarırmı həyadan?
Mürəgü döyən iz-cığırı görən varmı oyadan?
Ayrı düşdük bir-birindən, oldu bizə zülüm, hey..!
Yağ, ay yağış, yağ solmasın mənsiz qalan gülüm, hey...!

Bir öpsəydim Seyid Hüseyn bulağının gözündən,
Bir qucsaydım Təkarmudun ətəyindən, dizindən,
Bir yığsaydım turşuməzə Kotannının özündən,
Dada gəlib tamsınardı, dadsız qalan dilim hey...!
Qolum-qıçım bərkiyərdi, titrəməzdi əlim hey..!

Həsərət məni tez qocaltdı , əldən saldı bilmədim,
Ömür ötdü, nə qazandım, nəyim qaldı, bilmədim,
İçimdəki nə sorğudu, nə sualdı bilmədim,
De, bir bilim, dərdlərimə gəndən baxıb gülüm, hey..!
Sonra sənə qucaqlaşib bir qucaqda ölüm, hey..!

Mən qisməti, qismət məni hey qovladıq, çatmadıq,
Qol götürdük daşlaşmağa, daş da tapıb atmadıq,
Bir ömürə yazılacaq da, bir ömürdə yatmadıq,
Çağır bizi bir barışdır, bir ömürlü olum, hey..!
Vətən yoxsa, qismətimlə bir qucaqda ölüm, hey..!

Nəyindən küsüm

Qaçhaqaç,qovhaqov-yalandı dünya,
Kəshakəs sökhasök-talandı dünya.
Alhaal,verhaver-alandı dünya,
Mən alan dünyanın nəyindən küsüm?

Xoruzu,beçəsi dimdik-dimdiyə,
Cavanı,qocası çimdik-çimdiyə,
Olumu-ölümü bircə günlüyə,
Mən,olan dünyanın nəyindən küsüm?

Aqili ayaqda,nadanı başda,
Çirkini gözəldə,gözəli çaşda,
Ayısı sarayda,alimi daşda,
Mən qalan dünyanın nəyindən küsüm?

Fitnədi,fasatdı,kələk qurandı,
Daş atıb qorxuzub,qovub yorandı,
Xortdandı,iblisdi,cindi,şeytandı,
Mən şeytan dünyanın nəyindən küsüm?

Yalmansız madyandı,qırxılmış kəhər,
Yüyənsiz dayçadı,götürməz yəhər,
Bu ilan dünyanın dili də zəhər,
Mən ilan dünyanın nəyindən küsüm?

Gah qızmış dövədi,gah da əjdaha,
O qovur,bu udur gəlir iştaha,
Bu filan dünyadan nə deyim daha
Mən filan dünyanın nəyindən küsüm?

Buna dünya neynəsin

Kotannılı, dünya həməən dünyadı,
Öz doğduğun özü əməən dünyadı.
Qışı qarlı, yazı çəmən dünyadı,
Dəyişilən dünya deyil, bizlərik
Alıb, satan günahkarı gizlərik
Buna dünya neynəsin?.

Qucaq açıb hər gələmə can deyər,
İşvə tökər, naz eyləyər, yan deyər,
Əzəl verər, sonda alıb, qan deyər.
Qanmırıqsa biz torpağıq, biz daşıq
Ömrü boyu aldananıq çaş başıq
Buna dünya neynəsin?.

Gündüzü günəşli, gecəsi aylı,
Yaranan bir gündən bulaqlı, çaylı,
Çəmənə çiçəkli, dağı haraylı,
Dünyanı biz bölüb, böldürürüksə,
O gülür, biz ölüb, öldürürüksə,
Buna dünya neynəsin?.

Qarı dünya çox üz görüb, qız qalıb,
Çox bəylər sultanlar toruna salıb.
Gələmə də, gedəmə də əl çalıb,
Oynamışığı çapanına dünyanın.
Hürümüşük ham-hamına dünyanın
Buna dünya neynəsin?.

Fırfırası fırfıfırdı, fırlanar,
Qozbel dünya qozbelliyin hey danar,
Gəlib keçən göz qaşına aldanar.
Qoz belinə göz yumarıq, görmərik
Üz gözəlsə tərsə fikir vermərik
Buna dünya neynəsin?.

Dünya özü-öz yükünü çəkəndi,
Haqqı şərə qarışdırıb əkəndi,
Ömürləri ilmə -ilmə sökəndi.
Biz aldanıb naxışına, xalına,
Düşürüksə bu dünyanın dalına
Buna dünya neynəsin?.

Vətən də, namus da, ar da satırıq,
İsmət də, qeyrət də, yar da satırıq
Bilmirik kim alır, harda satırıq
Əvəzdə alırıq ya palan, ya çul
Satdıqca alçalıb qul oluruq, qul
Buna dünya neynəsin?.

Gör biz kimik, kimsələrək, kimlərək,
Əllə atı,otla iti yemlərək.
Yad otunu çay yerinə dəmlərik,
İçə-içə təriflərək yadları.
Söysələrdə dildən düşməz adları
Buna dünya neynəsin?.

Yadlar talasa da varı-dövləti,
Alıb satsalar da namus-qeyrəti,
Minib sürsələr də yazıq milləti,
Başdakılar qorunarlar palandan
Söküb yeyib kar-kor olar yalandan
Buna dünya neynəsin?.

Saqqız alıb, ləli yada satırıq,
Ata oğul bir-birinə atırıq,
Gözüaçıq sata-sata yatırırıq.
Yata-yata şirinləşir yuxumuz,
Sata-sata hey azalır toxumuz,
Buna dünya neynəsin?.

Gətir, gəl

A yel baba, o dağlara uç, qayıt,
Kotannının nəfəsini gətir gəl.
Fırlan, dolan o dağların başına,
O dağların həvəsini gətir, gəl.

Çəməninin ətrini çək, gətir,
Çiçəyini sinən üstə ək, gətir,
Sularını gözlərinə tök, gətir,
Quşlarının nəğməsini gətir, gəl.

Vətənimdən torpaq gətir, qoxlayım,
Son günümə, məzarıma saxlayım,
Göz yaşımı qəribliyə sıxmayım,
Öz yurdumun qəfəsini gətir, gəl.

Odu sönmüş ocaqlardan kül gətir,
Bizsiz qalan yamaclardan gül gətir,
Bulaqların göz yaşını sil, gətir,
Çaylarının hikməsini gətir, gəl.

Qəbirlərin baş daşını qucaqla,
Ocaqların göz yaşını qucaqla,
Qalx, dağların çal başını qucaqla,
Qartalların qıy səsinə gətir, gəl.

Qayıdanda bir bizə də dəy, qayıt,
Döyülməyən qapımızı döy, qayıt,
O yerlərin libasını gey, qayıt,
Yurd-yuvamın naləsini gətir, gəl.

Çox söhbətim,sözüm qalıb o yerdə,
Doymamışam gözüm qalıb o yerdə,
Bir sevdalı izim qalıb o yerdə,
O yerlərin zirvəsini gətir gəl!
Qartalların qıy səsini gətir gəl!
Kotannımın nəfəsini gətir gəl!
Kotannımın nəfəsini gətir gəl!

Çıxaq dağlara

Çayların çağlayıb, daşan vaxtıdır,
Götür bir sazını çıxaq dağlara.
Bülbülün oxuyub ötən vaxtıdır,
Götür bir sazını çıxaq dağlara.

Qalxaq qayaların qaşınan gedək,
Kəklikli dağların başınan gedək,
Enək, dərələrin döşüynən gedək,
Götür bir sazını çıxaq dağlara.

Dumana qarışaq, çənlə çən olaq,
Enək bulaq üstə, sənlə mən olaq.
Bulaqla əl verib, görüşən olaq,
Götür bir sazını çıxaq dağlara.

Saz çıxsın köynəkdən, çalsın qayalar,
Kövrəlsin, nəmlənsin, dolsun qayalar,
Gözümdə göz yaşı olsun qayalar,
Götür bir sazını çıxaq dağlara.

Dağlarda Vətənin gülünü gəzək,
Boylanaq sulara, selini gəzək,
Ellər arasında elini gəzək,
Götür bir sazını çıxmaq dağlara.

Gəl mənə yox demə, qəlbim qırıqdı,
Bədənim min yerdən dərdlə sarıqdı,
Köksümdə yer yoxdu, yarıq-yarıqdı,
Götür bir sazını çıxmaq dağlara.

Zirvədən boylanaq vətənə sarı,
Qoşulaq yellərə, aşmaq dağları.
Öpüb qucaqlayaq buz bulaqları,
Götür bir sazını çıxmaq dağlara.

Bədəndə cismimdi, canımdı dağlar,
Nəfəsim Vətəndi, qanımdı dağlar,
Qibləm, səcdəgahım, ünümdü dağlar,
Götür bir sazını çıxmaq dağlara.

Qaldı

Qarlı zirvələrdə ayaq izlərim,
Dərin dərələrdə baxışım qaldı.
Çəmənli, çiçəkli, güllü bir yazım
Ayazlı, şaxtalı, sərt qışım qaldı.

Cığırında, döngəsində boy atdım,
Hər arzumu bir çiçəkdə yaşatdım.
Yamacından kəkliyinə daş atdım,
Qanadı qırılmış bir quşum qaldı.

Sevda yolum bir baxışda qaraldı,
Yellər əsdi bağım, bağçam saraldı.
Yurdun üstün çovğun aldı, qar aldı,
Qucağı boşalmış ağuşum qaldı.

Köç başlandı, yurd boşaldı-dərdə bax!
Şeş istədik, yek gətirdi-nərdə bax!
Bizziz yoldu saçlarını-yurda bax!
O yurddan mənə tək yaddaşım qaldı.

İnildədi dağ da, daş da hıçqırdı
Qəlb göynədi, gözdə yaş da hıçqırdı.
Zəncirində Alabaş da hıçqırdı
Dərdlərə su səpən yağışım qaldı.

İlanlar da dil çıxartdı, yalmandı,
Dağlar dedi:-köç etməyin amandı.
Saç yolundu, üz cırıldı, iç yandı,
Dağlarda yarımçıq naxışım qaldı.

Sən köçə bax-ürək candan ayrıldı,
Bütöv bir el din-imandan ayrıldı.
Allah özü asimandan ayrıldı,
Allahın özünə qarğışım qaldı.

Allah, Allah

Al-əlvandı-yanığa bax,
Piyalədi-dodağa bax,
Qardan ağdı-buxağa bax,
Yeldən qoru, Allah, Allah!

Qaş çatılıb-qoşa yaydı,
Sinə meydın-taybataydı.
Köynək əsir-nə haraydı,
Əldən qoru, Allah, Allah!

Görən deyir su sonası,
Gözləri var can alası,
Candı zalımın balası,
Feldən qoru, Allah, Allah!

Boyun-boğaz durna payı,
İtməz, qoysan haqqı-sayı,
Gülüşə bax-haqq harayı,
Eldən qoru, Allah, Allah!

Kotannılı eyləmə qəm,
Yox desə də bütün aləm.
Haqq yaradıb sənə məlhəm,
Dildən qoru, Allah, Allah!

Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda

Kotannının dağı, düzü göynədi,
Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda.
Axar bulaqların gözü göynədi,
Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda.

Murad təpə ağ saçına əl atdı,
Diddi, tökdü, üz gözünü qanatdı.
Göz yaşını köç yoluna axıtdı
Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda.

Təpəsdəlik köks ötürdü, gözü nəm,
Hıçqırtısı, ah-naləsi dərd, sitəm.
Aman Allah, cansız daş da çəkdi qəm,
Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda.

Qapıların qıfılından axdı qan,
Bağlı itlər zəncirlərdə verdi can,
Baş daşları tir-tir əsdi qorxudan,
Bizdən ayrılanda, bizsiz qalanda.

Qəbir əhli köç yoluna boylandı,
Gedən köçlər bir an dondu, dayandı.
Qopan ahdan dağ da, daş da odlandı,
Bizdən ayrılanda, bizziz qalanda.

Köç karvanı qəribliyə süründü,
Herher yolu, çən-dumana büründü,
Bulaqların gözündə yaş göründü,
Bizdən ayrılanda, bizziz qalanda.

İstisuyun şiş qayası çökdü diz,
Məmərzanın yal-yamacı cırdı üz,
Yasa batdı dərə, təpə, yoxuş, düz,
Bizdən ayrılanda, bizziz qalanda.

Durnaların qatarı da pozuldu,
Yaylaqların baharı da pozuldu,
O dağların ilqarı da pozuldu,
Bizdən ayrılanda, bizziz qalanda.

Qəriblikdən gələn səs

Göyçə gölüm ətəyini çırmalayıb yığanda,
Göyçəgülü damla-damla nənnilərə yağanda,
Yaz buludu gözlərini Meşəkəndə sıxanda,
Burmalayıb bir sıxaydım Meşəkəndin paltarın
Qucaqlayıb bir yığaydım Ağkilsənin yolların.

Mən Güneydən at sürəydim, Qoşabulaq kəndinə,
Ağkilsədə bir düşəydim bir gözəlin bəndinə.
Hara dönsəm, ilişəydim Ələsgər kəməndinə,
Dağ da, daş da haylayaydı, ayıl, oyan Ələsgər!
Bizi sazsız, Göyçəmizi yetim qoyan Ələsgər!

Aşıq Hacı saz kökləyib, 'Nə qaldı' nı çalaydı,
Qız gəlinlər dağ-dərədən şoşan, yemlik yolaydı.
Göyçə nənəm qıpbığandan saj kətəsi salaydı.
Dişlədikcə bığ-saqqalım bir bataydı yağına,
Yeyib-doyub dırmanaydım qayasına, dağına.
Biz Güneyli İlqargilə hərdən qonaq olardıq,
Ziyad dayı qoç kəsərdi, oynayardıq, çalardıq,
Aşıq Hacı saz çalardı, kövrələrdik, dolardıq,
Fatma xala oturmazdı, bizə qulluq edərdi,
Deyərdi ki, yeyin-için, onsuz dünya hədərdi

Firudinin Göyçə adlı dünyası var içində,
Bala Məzrə köçdü gəldi gözlərinin köçündə.
Göyçə boyda dərd gətirdi, doldu gözü köçün də.
Hərdən-hərdən yurd dərdini bölür mənlə, kövrəlidir,
Elə bil ki, Göyçə gölü gözlərində nəmlənir.

Zoddan aşıb bir keçəydim Kəlbəcəri gəzməyə,
Ağdabanda bir duraydım Şəmşirə çay süzməyə,
Çıraqlılar əmlik kəsə, duram kabab düzməyə.
Ulu babam Çıraqlıdı, bir babamı haylayam,
Yurd yerində ocaq çatam, qurban kəsib paylayam.

Bəhmən çıxı qənşərimə, zarıncını çaldıram,
Dəmirçini yalvar-yaxar İstisuya qaldıram,
Nisgilləşə, nisgilini gözlərimə dolduram.
Gözlərimdən bir çay axa, şıram sala üzümdə,
Yurddan ayrı dizə çökə, heş dözməyə dözümdə.

Dolaylanıb yal yuxarı Sarıyerə sallanam,
Sona nənəm süfrə sala, yeyib-içib hallanam.
Çöl-çəmənə qucaqlayam, dağ çayına tullanam.
Doğulduğum bax bu yurdun sularıyla çimişəm,
Dalğasıyla küşkü tutam, damlasıyla əmişəm.

Əhməd əmim bu yerlərdə köhlən yorub coşarmış,
Nəcəf əmim əhli halmış, yaradarmış, qoşarmış
Atam Taro əhli kefmış, yeyib-içib yaşarmış,
Pıçıldaylb bir soruşam mən oları sulardan,
Körən burda nə qoyublar, nələr qalıb olardan.

Bir quşbaşı dolu düşə, dağa-daşa hay sala.
Mal qoyunu dolu döyə, çoban-çoluq vay sala.
Leş söykənə leşin üstə, qarğa-quzğun qıy sala.
Baxıb elat dövrənə, gör nələri soram mən.
Keçənləri sora-sora yurd yerini yoram mən.

Sarıyerlə halallaşıb, Gədikvəngə aşam mən,
Keçəl dağda çiskin tuta, yolu azıb çaşam mən,
Dumanıyla bir sürünəm, selləriylə daşam mən,
Musa məni qonaq edə qızılala balığa,
Kazım müəllim şər qoşa düzə, dağa, bulağa.

Yorulanda mən oturub bir dincələm Canıda,
Gülüdüzdə Əli məni dost-aşnaya tanıda,
Nəbilərdə gülüş tutaq, kim uduza, kim uda,
Hamlet bizi bir qaldıra dağa, bulaq başına,
Yeyib-içib hay-küy salaq qayasına, daşına.

Dərələyöz bir mahaldı neçə para kəndi var,
Ağır-ağır obaları, bərəsi var, bəndi var.
Gözəlləri tora salan, gözəllik kəməndi var,
Düz otuz il dolanmışam dərəsində, dağında,
Gəncliyimi keçirmişəm baxçasında, bağında.

Kotannı tək naxışı var, lalə, nərgiz boyası,
Zeytə kimi baxışı var, yolçu yolda qoyası.
İstisu tək ağuşu var, qucağında uyası,
Gomur, Gabıt, Axta onun vuran əli, qoluydu,
Ərgəz piri bu mahalın müqəddəslik yoluydu.

Yasdı bulaq Ələyəzdə sevənlərin piriydi,
Qabaqlının Ağ bulağı gənclərin and yeriydi.
Ağkənd, Sallı, Qaraqaya xeyir-şərdə biriydi,
Qızılgüldən Qalaserə at səyirdib çapmışam,
Mən sevdalı günlərimi o yurdlarda tapmışam.

Qovuşuqda bir toy günü savaşı düşdü, dalışdıq,
Biz üç idik, bir kənd oldu, Qabaqlıya daşıdıq.
Daşladılar hər üçümüz yaman qana bulaşdıq,
Qan izimiz hopub qaldı qayasında, daşında,
Orda indi yaşayırq biz daşlar yaddaşında.

Ələyəzdə Familə mən atla qalxdıq dağlara,
Qalaları gəzə-gəzə, getdik ötən çağlara.
Nəbi dindi, Həcər dindi, səs yayıldı bağlara,
Yasdı bulaq dönüb oldu çal-çağırılı haraylı,
Araz coşdu, Kür kükrədi, olduq o tay, bu taylı.

İçkiləri soyudardıq Ağbulağın gözündə,
Sağlıq vaxtı eşidərdik hər bir kəsin sözün də.
Sonra durub at sürərdik Qabaxlının düzündə,
Köhlənləri dikləyərdik yal yuxarı dağlara,
Güllə səsi səs salardı qayalara, bağlara.

Qabaqlılı Bayram kişi əhlikefin biriidi,
Dağlar qoynu, buz bulaqlar məskəniydi, yeriidi
Qonaq-qara ölüsüydü, qonaqlı bir əriydi,
Hərdən-hərdən görüşərdik bulaqların başında
Sağlığına içərdik biz göydə uçan quşun da.

Kotannının hər daşında, qayasında izim var,
Cığırında, döngəsində, dolayında sözüm var.
O dağlara çox baxmışam, baxışında gözüm var,
Boy atmışam, böyümüşəm, dərəsində, düzündə,
Dağlar mənə laylay çalib bulaqların gözündə.

Qar əriyib gedən kimi qarçiçəyi çıxardı,
Qız-gəlinlər kövşənlərə axnaşardı, axardı.
Qoca-qoltuq həsrət-həsrət uzaqlara baxardı,
Qoyun-quzu göy iyinə mələşərdi, mələrdi
Qaranquşlar yavaş-yavaş kəndə qonaq gələrdi.

Murçuluğu, ququliyi təpələrdən yığardıq,
Tapan kimi tezcə soyub, ağzımıza tıxardıq.
Dərələrə axışardıq, daşan çaya baxardıq,
Gəvənlərə od vurardıq, qızınardıq odunda
Görən indi qalmışqmı o yerlərin yadında?

Qoza-qoza, top aldı qaç, çilingağac oyunu,
Axşam vaxtı çaş salardı çöldən gələn qoyunu,
Döyüldükcə axıdardıq gözümüzün suyunu,
Qapılara düşərdik biz, qoyunları gəzərdik,
Bizdə yoxdu deyənlərə ağzımızı büzərdik.

Ələkbərlə təpikləşib, gecəyarı yatardıq,
Üstümüzə yorğanı biz necə gəldi atardıq.
Yorğan altda tutuşardıq, tamam tərə batardıq,
Atam hərdən səslənərdi, qoyun yataq səhərdi,
Dodaqaltı deyinərdik-kəşi də bir təhərdi.

Əhməd əmim hərdən bizi güləşdirib, gülərdi,
Yıxılanı cırnadardı, yıxana pul verərdi.
Pencəyini soyunardı, üstümüzə gələrdi,
Yorğan-döşşək dağılardı, ayaq altda qalardı
Diləfruz görən kimi, vay-şivəni salardı.

Fikrət tapıb bayrampayın gizli-gizli yeyərdi,
Şərqiyyə də hər sirrini Fikirətə deyərdi.
Xəbər tutub bilən kimi, anam məni söylərdi,
Anam evdən çıxan kimi, mənə də pay düşərdi,
Künc-bucağa çəkilərdik, ovurdumuz şişərdi.

Yadımdadı, anam Minaya bir gün qundur bişirdi,
Deyə-gülə oturdular, hamı payın aşırıdı.
Anam küncə çəkilməşdi, qazan dibin qaşırıdı.
Qundurunu mən yemirdim, ərikləri seçirdim,
Başlarını qatmaq üçün, arabir çay içirdim.

Abutel bibim görən kimi, ay nə şillə açıldı!
Elə bildim divar gəldi, ev üstümə uçuldu,
Qulaqlarım uğuldadı, gözümdən od saçıldı,
O şillənin dərsi qalıb, indi də var yadımda.
Dar günümdə yandırırım, ocağımda, odumda.

Ələsgəri, Müslümlə bir gün salıb araya.
Üz-gözünü qaraladıq, sonra qaçdıq haraya.
Əli babam gələn kimi, götürüldük o taya,
Qovub bizi çayda tutdu, ay nə günə saldı ha,
Şallağının zol izləri üzümüzə qaldı ha...!

Hirsimizdən biz də durub dam- bacaya daş atdıq,
Məmməd çıxıb söydü bizə, düz Məmmədə tuş atdıq.
Təpəsindən qan çıxartdıq, qanın daşda yaşatdıq,
Güleyşə bibim tez bal qoydu, yarasını sarıdı,
Haxverdinə görə Məmməd, ay nə yaman zarıdı!

Uşaqlığım hərdən gəlib durur mənə üz-üzə,
Baxışırıq yadlar kimi, baxışırıq göz-gözə.
Hərdən də bir dizə çöküb, otururuq diz-dizə,
Söhbət salıb danışırıq Kotannılı günlərdən
Arzumandan, gah Əhməddən, eh nə bilim kimlərdən.

Əhmədlə mən qoşa gəzdik, cüt dolandıq, can ayrı,
Qardaş qədər əziz idik, doğma idik, qan ayrı.
Didərginlik ayrı saldı, biz ayrıldıq, son ayrı,
Qarabağda şəhid oldu, yurd yolunda verdi can
Elə bil ki, mən də öldüm, xəyallaşdım o andan.

Bibim oğlu Arzumanı mərd görmüşəm, mərd idi,
Onun ömrü bir ömürlük ağrı idi, dərd idi.
Allah bilir günah zərdə, ya günahkar nərd idi,
Gün güləndə qismətinə, oldu vətən ayrısı,
Qarabağda şəhid oldu, qaldı iki balası.

Hacəlidən ot biçərdik, yal yuxarı çəkərdik,
Hərdən şələ güc gələrdi, şələ altda çökərdik.
Hərdən də bir ip bağlayıb, yal aşağı tökərdik,
O günlərdən şirin-şirin xatirə var yadımda,
Hərdən-hərdən xatırlayıb, köks ötürür yadım da.
Ay nə gözəl günlər idi, çöl-çəməndə gəzərdik,
Bütün yayı çimişərdik, çayda, göldə üzərdik.
Oynamaqdan doymazdıq biz, səs-lənməkdən bezərdik
Sumaya xalam haraylardı, Əsəd, Mahmud hardasız,
Axşam düşdü, gəlin evə, yem olarsız qurda siz.

Qarçıçıyı qar altından boylananda, baxanda,
Qar suları selə dönüb, daş-qayanı yıxanda.
Kiriş, cacux yerdən qalxıb, yal-yamaca çıxanda,
İlk nübarın dayım İmoş hamıdan tez yığardı,
Əlin qoyub gözü üstə, hey dağlara baxardı.

Eh, yenə də dağlar gəldi göz önündə dayandı,
Mürgüləyən xatirələr mürgüsündən oyandı.
Ürəyimdən bir ah qopdu, xəyal dünyam odlandı
Münəvvər nənəm od içindən baxıb, mənə can dedi,
Bu dünyanın vəfası yox, qan ay oğul, qan dedi!

Hanı dünya, harda qaldı Kotannılı günlərim,
Qonşu Əli, oğlu Kərəm, toy-düyünlü ellərim.
Murad, Nadir, Şükür, Paşa, eh nə bilim kimlərim
Qaçay müəllim yurddan ayrı dözəmmədi verdi can
Cəlil kişi vaxt-vədəsiz köçüb getdi dünyadan.

Qoşa Kaha döl zamanı hay-haraylı olardı,
Doğan qoyun künc-bucaqda öz balasın yalardı.
Dölçülərin gülüş səsi Kahalara dolardı,
Quba xala quzuları sıgallardı həvəslə
Məleykə bacım üşüyənin isidərdi nəfəslə.

Bəylər dayı ot gətirib arxaclara tökərdi,
Yabasına söykənərdi, bir qəlyan çəkərdi.
Tamam xala səsləyərdi, gəlib çay da içərdi,
Qumurunu atıb-tutub, ay nənəşim deyərdi,
Sara baxıb altdan-altdan, qaşlarını düyərdi.

Qardaşımın Aysel qızı bapbalaca mələkdı,
Yanaqları dağ lələsi, özü güldü-çiçəkdi.
Kim görsəydi sevelərdi, deyərdi nə qəşəngdi,
Yurddan ayrı nə tez soldu yanaqdakı lələlər,
Görən bir də yurd görərmi o lələlər-kim bilər?

Dilbər hərdən oxuyardı 'Ay dəvəçi gəl görək'
Dəvələri gətir görək, danış görək, gül görək,
Elvin minsin dəvələrə, göz yaşını sil görək.
O avazın izi qalıb Vətən adlı nağılda
Hərdən-hərdən danışdıqca, köks ötürür nağıl da.

İndi bizim ömrümüzdə bir nağıldı o günlər,
Xatirələr gah sevinər, gah sızlayar, gah inlər.
Danışdıqca köks ötürər nisgilləşər könüllər
O günlərin xatirəsin qucaqlayıb yatarıq
Şirin-şirin yuxularda o yurdları taparıq.

Yuxumda mən hərdən-hərdən gor qazıram Vətəndə,
Daşlarından özüm üçün biçirəm mən kəfən də.
Məzarstan ağı deyir, qəm cücərir sinəmdə,
Mən cücərən qəm güllərin qəbrim üstə əkirəm,
Qucaqlayıb baş daşımı, göz yaşı da tökürəm.

Ayılarda bir dərd qalır, bir qəriblik, bir də mən
Axtarıram böyür başı, iz tapmıram Vətəndən.
Göz yaşlarım selə dönür, fəryad qopur sinəmdən
Sinəmdəki od-alovdan Təzəgül bibim boylanır
Arzumanı haraylayır, göz yaşı da odlanır.

Gedən gəlməz, gələn qalmaz-bu adət,
Yurddan ayrı qərib öldük-budu dərd.
Bir də görək, ya görməyək-ya qismət
Qismətin də üzü dönüb-yol ayrı
Torpaq elə həmin torpaq-qol ayrı.

Yurdun üstün qar aldı,
Çovğun aldı, qar aldı,
Vətəndən ayrı düşdük,
Can, vətənsiz qaraldı.

***Nağıyev Sahib
Cəmşid oğlu***

1975-ci ildə Kəlbəcər rayonu İlyaslar kəndində anadan olub. 1984-cü ildə kor və zəif görənlər üçün internat məktəbinə qəbul olunub. 1996-cı ildə bu məktəbi bitirib. 1993-cü ildə atası vəfat etdikdən sonra ilk şeirini yazıb.

Şeirləri 2009-2010-cu illərdə dövrü mətbuatda dərc olunub. Ədəbiyyata gəlməyində şair-tərcüməçi Giya Paçxataşvili, kardioloq şairə Hacı Azadə xanım və iş adamı Cavanşir Quliyevin böyük yardımını və dəstəyi olub.

Bu aləm

Əzəllər ən nəhəng canlılar üçün,
Qoynunda yurd-yuva saldı bu aləm,
Sonrada Adəmi, Həvvə ananı,
Sevib ağuşuna aldı bu aləm.

Adəmi zəhmətkeş bir övlad gördü
Açıb süfrəsini bol ruzi verdi,
Çoxaldı övladı ömür-gün sürdü,
Beləcə insanla doldu bu aləm.

Çoxalıb böldülər onun olanın
Qırıb taladılar yerdə qalanın
Baxdı həqiqətdən böyük yalanın
Özünə məətdəl qaldı bu aləm.

Talanıb məhv oldu varı, sərvəti
İnsanın gözündə itdi hörməti
Fələyi, dünyanı bu təbiəti
Söyərək dedilər laldı bu aləm.

Əvvəllər əl çatmaz ülvi baxdılar
Sonrada tanıyıb evin yıxdılar,
Qoynundan ayrılıb göyə qalxdılar,
Kiçildi göz boyda oldu bu aləm.

Onun zərrəsinə zərbə vurdular,
Şirin nemətindən zəhər qurdular,
Yarıb sinəsini tamam yordular,
Dedilər sərvətlə boldu bu aləm.

Ay Sahib! Batdılar tamah içində
Qırdılar bir-birin günah içində
Ariflər söylədi ömür köçündə,
Axirətə gedən yoldu bu aləm.

Qələm

O löhvü məhvuzda yaranmamışdan
Yaranmış ümmanı yazıbsan qələm.
Sən əvvəl məkanı, sonra zamanı
Dövr edən dövranı yazıbsan qələm.

Cənnət-cəhənnəmi çəkib yoluna
Sən nələr yazıbsan muxtar ağına,
Bu yer kürəsini Adəm oğluna
Bir sınaq meydanı yazıbsan qələm.

Sahibəm! De necə gətirim tabı
Məhşərdə görəndə haqqı- hesabı,
Zəburu, Tövrəti, İncil kitabı,
Müqəddəs Quranı yazıbsan qələm.

Var

Duydum ürəyini duyğumda gördüm,
Baxdım ki, qəlbində ülviyyətin var.
Yerindən oynadan şair qəlbimi,
Çılğın danışmağın, xoş söhbətin var.

Sankı işıq yanır, hilal üzündə,
Dərdimə məlhəm var şirin sözündə,
İnsanı məst edən qaynar gözündə,
İlq məhəbbətin, hərarətin var.

Sən parlaq günəşsən, günəşdir sönük,
Cahan zülmət olar sən olsan dönük,
Kiçik ürəyində özündən böyük,
Sahibi yandıran məhəbbətin var.

Gülsəndə

Elə güldün, ağlım çıxdı başımdan,
Gülüşünlə ürək güldü gülsəndə,
Yaz ayları təbiəti bəzəyən,
Çəmən səndə, ürək səndə, gül səndə.

Gözəllikdə sən günəşlə yarısan,
Elə bildim ulduzların yarısan,
Yarı düşün, yarı anla yarı san
Bülbül bağda, ətir güldə, gül səndə.

Eşqə düşən hicran əkdirdi dərdi nə?
İki sevən qovuşsaydı dərdinə!
Dərd bilənlər şərək olub dərdinə
Qan ağlardı Sahibə sən gülsəndə.

Məktəb

Qoynunda ilk dəfə qələm tutub mən
Öyrəndim hər elmi ay ana məktəb,
Açılar üzümə nurlu qapılar,
Getsəmdə dünyada ha yana məktəb.

Yenə də duyğulu zəngim vuruldu,
Fikrim işıqlandı, zehnim duruldu,
Mənim üçün ən gözəl həyat quruldu,
Səhərim səninlə oyana məktəb.

Uşaqlığın şirin dili səndədir,
O qayğısız ötən ili səndədir,
Müəllimlərin isti əli səndədir,
Sahib! səni hər an ay ana məktəb

Xalqımın

Çox yaxın tarixdə yaxın zamanda,
Çökdü yollarına duman xalqımın.
Təzəcə müstəqil olan dövüdə,
Yeridi üstünə yaman xalqımın.

Erməni güc aldı imperiya sizdən,
O, gözəl mahallar alındı bizdən
Göyçə, Zəngəzur, Dərələyəzdən
Köçləri daşındı viran xalqımın.

Silaha sarılıb durdu ayağa,
Köməyə yollandı tez Qarabağa,
Səfərbər oldular düşüb qabağa,
İgidlər oldular həyan xalqımın.

Qəfildən səmtini dəyişdi külək,
Düşmənlər daxildən qurdular kələk.
Aclıq üstün gəldi, azaldı çörək,
Quruldu başında divan xalqımın.

Mərkəzə tuşlandı güllə birbaşa,
Silah qaldırırdı qardaş- qardaşa,
Başçılar düşmüşdü yaman təlaşa,
Bürüdü üstünü tufan xalqımın.

Xocalı soyqırım oldu bir səhər,
Alındı Fizuli, Laçın, Kəlbəcər,
Qubadlı, Zəngilan, Ağdərə, Tərtər,
Aldı Qarabağın düşmən xalqımın.

Şimalda bir dövlət, cənubda Muğan,
Yenə bölünürdü bu Azərbaycan.
Təkcə Əliyevə qalmışdı güman,
Ölkəsi dağılırdı hər an xalqımın.

Yenidən quruldu doğru hökumət
Əvvəlcə yox oldu ölkədə nifrət.
Dövlətlər içində tanındı dövlət,
Çəkildi üstündən yalan xalqımın.

Yeni müqavilələr , yeni sazişlər,
Siyasi ittifaq hərbi gedişlər.
Beləcə yoluna düzəldi işlər,
Xeyrinə dəyişdi zaman xalqımın.

İlhamla alaraq biz Qarabağı,
Sahib! Azad edib ana torpağı,
Şuşaya sancılar Vətən bayrağı,
Çəkilər üstündən duman xalqımın.

Nəcəfova Zeynəb Ədalət qızı

25 avqust 1990-cı ildə Mingəçevir şəhərində anadan olub. 2005-ci il ildən şeir yazmağa başlayıb. 2010-cu ildə “Qəlbimin nuru” adlı ilk kitabı işıq üzü görüb.

2010-cu ildə “Mənim sevgim nəğmələrdir” şeirlər toplusu adlı diskini buraxılıb. 2012-ci ildə “Duyğularım” adlı şeirlər toplusundan ibarət diskini buraxılıb. 15 şeirinə mahnılar bəstələnib.

Telekanallarda müxtəlif mövzulara aid proqramlarda iştirak edib, “Kim nə bacarır” yarışmasında 4-cü yeri tutub.

Qorxudur məni

Ən çətin günümdə çıxdın yoluma
Güclü ol söyləyib tutdun əlimi.
Sevgiylə baxıram indii həyata,
Bu qədər xoşbəxtlik qorxudur məni.

Özümü tanıya bilmirəm özüm,
Şirin xatirəyə dönür hər günüm.
Sevincdən yaşarır inan gözlərim,
Bu qədər xoşbəxtlik qorxudur məni.

Hər gecə əl açıb uca Tanrıma,
Səninçün çox sağ ol deyirəm ona.
Məhəbbət yağışı yağır başıma,
Bu qədər xoşbəxtlik qorxudur məni.

İnasanlar başqa cür görünür mənə,
Sağalmaz yara da sağalar demə.
Mən qurban olaraq sevgi sözünə,
Bu qədər xoşbəxtlik qorxudur məni.

Gözüm yox inan ki, dövlətdə-var da,
Sağ canla oturum sevgi taxtına.
Sağ ol ki, vaxtında çıxdın yoluma,
Bu qədər xoşbəxtlik qorxudur məni.

Möhtacam

Günahsız körpəydim, atıldım çölə,
Annam yox, küləklər açdı bələyimi,
Kimsəsiz, sevgisiz, dözdüm hər şeyə,
İsti bir yuvaya möhtacam indii.

Yatağım soyuq Daş, küçələr evim,
Neçə il bir xəbər, bir zəng gözlədim.
İnanın, mən süd yox, göz yaşı içdim,
İsti bir yuvaya möhğacam indii

Mən görə bilmədim, xoşbəxt ailəni,
Bir yerdə, süfərdə yemək yeməyi.
De niyə dünyaya gətirdin məni?
İsti bir yuvaya möhtacam indii

Qarnın tox yatırsan, isti evində,
Heç sual verirsən, özün-özünə.
Görəsən öldümü-qaldımı deyə?
İsti bir yuvaya möhtacam indi.

Sən məni atsan da yenə anamsan,
Qoynunda yatmadan, gözdə nurumsan.
Bilirəm, dönəssən, sünki anamsan
İsti bir yuvaya möhtacam indi.

Ürək

Bilirəm, çox sevib bağlandın ona,
O sənin qədrini biləydi gərək.
Oynadı səninlə mələk dounda,
Gedənə qal deyib, alçalma ürək!

Qoy getsin üzülüb küsmə həyata,
Saxlayıb yasını ağlama daha.
Getmə yar söyləyib yalvarma ona,
Gedənə qall deyib, alçalma ürək!

Onsuz da alışdın sən hər zərbəyə,
Bu sevgi dərs olsun ürəyim sənə.
Sən onsuz dayanıb döyünməsən də
Gedənə qal deyib, alçalma ürək!

Bilirəm alışıb, şam tək yanımsan,
Unuda bilməyib ağlar qalmısan.
Sən qoşa yataqda tənha yatmısan
Gedənə qal deyib, alçalma ürək!

Gedəni yolundan saxlamaa çalış,
Xoşbəxt ol söyləyib qismətlə barış.
Vəfasız önündə ağlama çalış
Gedənə qal deyib, alçalma ürək!

Qürur

Söylədin ayrılacaq, lad oldu dilim,
Sənsizlik gözümlün önündən keçdi.
Nə olar, ayrılma, demədi dilim,
Qürurum sevgimin önünə keçdi.

Sevgimin qədrini bilmədin, gülüm
Qarşımda ağlamaq istəmir gözüml.
Getmə, qal söylədi, gizlicə qəlbim,
Qürurum sevgimin önünə keçdi.

İstədim bir anda sarılıım sənə,
Söyləyim sevgilim, geri dön mənə.
Son anda qürurum qoymadı yenə
Qürurum sevgimin önünə keçdi.

Sənsizlik bürüdü dörd bir yanıımı,
Bu sevgi taqətdən salıb canımı.
Qaytara bilmədim gedən yarımı
Qürurum sevgimin önünə keçdi.

Qürurum qoymadı, atım mən addım,
Bircə söz bəs idi geri qaytarım.
Zeynəbəm, bir anda söndü ocağım
Qürurum sevgimin önünə keçdi.

Gizli sevgi

Gizli bir məhəbbət yaşadır məni,
Əl çatmaz ulduzum xəyal dünyamsan.
Anasız yetimdir cavabsız sevgi,
Yanımda olsanda sox uzaydasan.

Yenilməz dağlar var sənə aramda,
Mən gəzirəm bağçada, bağda.
Baxıram yox kimi varsan yanımda,
Yanımda olsanda, çox uzaqdasan.

Adi göz yaşları deyil göz yaşım,
Gözü kor, dili lal, şikəstdir sevgim.
Bilmirəm gecikdim, bəlkələşdim,
Yanımda olsan da, çox uzaqdasan.

İşləmir qəlbimi günəş şəfəqi,
Bu gizli sevdamin oldu əsiri.
Sevincdən ağlaram, tutsam əlimi,
Yanımda olsan da, çox uzaqdasan.

Səni itirməkdən qorxuram inan,
Yoxsa ki, sevgimi boğmaram bir an.
Səninçün keçsəm də mən həyatımdan,
Yanımda olsan da, çox uzaqdasan.

Mənim sevgim nəğmələrdir

Həyat sevgidən yaranıb,
İnsan sevdigə gözəldir.
Hələ qəlbim yar tapmayıb,
Mənim sevgim nəğmələrdir

İzləyirəm sevnləri,
Gözləyirəm mən eşqimi
Dadmamış ülvə hisləri,
Mənim sevgim nəğmələrdir

Gündüz gecə xəyallarda,
Hey gəzirəm bu yollarda,
Əsl sevgi var olsa da,
Mənim sevgim nəğmələrdir

Hər sevginin öz nəğməsi,
Əssin məhəbbət küləyi,
Soruşmayın sevdim kimi,
Mənim sevgim nəğmələrdir

Öz dünyamda gülür üzüm,
Sevgidən qorxur ürəyim.
Doğrasalar dilim-dilim,
Mənim sevgim nəğmələrdir

Atasız ata

Yaman tez buraxıb getdin əlimi,
Dağların başına qar yağıb, ata.
Axtarır hər yerdə gözlərim səni,
Mən səndən doymadım, doymaram ata!

Hər dəfə adını çəkəndə dilim,
Bu dünya başıma dolanır mənim.
Nə olsun atayam, ata gərəyim,
Mən səndən doymadım, doymaram ata!

Sən osyuq məzarda, mən isti evdə,
Hönkürüb ağlayır anan hər gecə,
Ay Allah ruhumz qovuşsun bircə,
Mən səndən doymadım, doymaram ata!

Ağlayır ürəyim, gülsə də gözüm,
Dözmürəm ay ata tükənir gücüm.
Kaş sənün yerinə öləydim özüm,
Mən səndən doymadım, doymaram ata!

Deyərdim ay oğul, ata ol bir gün,
Balanın qədrini bilərsən o gün,
Mən artıq atayam, atasız bu gün,
Mən səndən doymadım, doymaram ata!

Yalvarış

Bu həyat yolumu yazıb, yaradan,
Necə il, necə gün keçdi aradan?
Qaranlıq dünyaya düşdüm sonraya,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Allahım, tək sənə ümid bağladım,
Bu cavan yaşımda hər gün ağladım.
Yazdığım şeirlə ürk dağladım,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Ən böyük arzumdur dünyanı görmək,
Əlil və gör sözün kitabdan silmək.
Sonra da Vətəndə şəhid tək ölmək,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Hər bir kəs söylədi səbr eylə qızım!
Bilmirlər, qar yağıb, qış oldu yazım.
Tükənir ümidim, açılsın gözümlə,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Allahım, ömrümün bahar çağında,
Soldurdun gülləri, ömür bağında.
Mənimçün gecədir hər an dünyada,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Bu ürək dərdlidir, deyə bilmirəm,
Köməksiz dolanıb, gəzə bilmirəm.
Güzgüdə özümü görə bilmirəm,
Mənim də gözümə işıq ver, Allah!

Cabir Albantürk

6 may 1961 – ci ildə Quba rayonunun Alpan kəndində anadan olub. Şeirləri, məqalələri 1983–cü ildən dövrü mətbuatda və ədəbi toplularda çap olunur. Əvəllər C. Ağayev, C. Zaman, C. Alpoğlu imzaları ilə çıxış edib. 1997–2000–ci illərdə Qubada fəaliyyət göstərən “Gülüstən” ədəbi məclisinin sədri olub. O, yaradıcı əlillərin 2- ci, 4- cü və 5- ci Ümumrespublika Yaradıcılıq Baxış Müsabiqələrinin də qaliblərindəndir.

O, həm də “Gülüstən”, “Məcməüş – şüəra” və “Ay işığı” ədəbi məclislərinin iştirakçısı, həftəlik “Qoroskop” “Vətəndaş həmrəyliyi” və “Türküstan” qəzetlərinin bölgə yazarı, “Qədim Alpan və Albanlar”, “Yaralı Varlığımız” və “Üçüncü nöqtə” kitablarının müəllifidir.

O istedadlı qələm adamı olmaqla yanaşı Xalq Azadlıq Hərəkatının fəalı və təşəbbüskar ictimaiyyətçi kimi də tanınır. Belə ki, C.Albantürk Dünya Azərbaycanlıları Kongresinin, Qarabağ Azadlıq Təşkilatının və Gözdən Əlillər Cəmiyyətinin fəal üzvlərindəndir.

Sevgi qayğısı

Yaradan özünü tanıtmaq üçün
İnsanı yaratdı mələkdən üstün.
Bu uca məqama layiq olmağa
Ruhumuz dünyaya gəlir bircə yol,
Nəslimiz gələcək-gəlib neçə yol-
Şairlik bu yolda bir dayanacaq,
Nəsillər sınağı,son düyünaçan...
Şeir oxumayan,dinləməyənlər,
Bizi xoşlamayan, anlamayanlar,
Kimsə nəslinizdə şair olacaq,
Bəlkə nəvənizdən,nəticənizdən...
Bəzən törənmişlər tərsimiz olur,
Şairimiz olur,dərzimiz olur...
Bizi güllələmək,asmaq istəyənlər!
Onda asacaqlar bəlkə də səni;
Nəfsinlə bərabər boğulacaqsan,
Unut bu istəyi,dəyiş bu yönü.
Şairlər bəşərin duyğu ünvanı,
Şairi sevəni Allahda sevər,
Şairə uyanı qınamış ancaq.
Var şöhrət sevəni,qayğı umanı...
Hərdən bir tikanlı gülləri suvar,
Şair gül koludur,şair söz gülü
Tikanı gülünə bağışlar arif.
Sevgisiz qayğı da ocağın külü,
Düşmən süfrəsi tək yalançı tərif...

Şair tanrı hüsurunda

Dərdin qapısı yox,dərdin damı yox,
Dərdlə doğuluruq,dərdlə ölürük.
Hamının dərdi var,dərd adamı yox;
Kefli ağlayırıq, dərdli gülürük...
Bir dünya dərdi var,bir də axirət,
Qalan yarı azar-dərd tutumu yox.
Dünyanın işləri tanrı sınağı;
Dərdinin çarəsi,əlacı yoxsa
Adam şair olur, ya qan çanağı...
Bu gidi şairlik bir tale mərci,
Padşah hüsurunda şöhrətin tağsa
Tanrı hüsurunda yarın axır ad...
Azdı şairlərin nicat tapanı,
Hər iki dünyanın bəxtəvəri az
Az deyil Allaha, bəndəyə borcu,
Özündən kənarda haqsevəri az.
Özünü müqəddəs sırıyanların
Dünyada qoyduğu qara oyundu-
Mələk cəhənnəmə sürüyənlərin
Qiyamət qopmamış kitabı yandı...

Şəhid oğulun diliylə

Könüllü getdim döyüşə,
Şəhid oldum Güllücədə.
Vətən,qeyrət,din döyüşü,
Sinəm sipər,güllə cida...

Qanım tökülən torpağı,
Vətənsizlər alan deyil,
Qovulmasa yurddan yağı,
Ruhum rahat olan deyil...

<<Türkmənçay>>da bölünəndən
Millətimiz yurdda xəcil,
<<Bilinməzlər>> bilinəndən
Şəhid ruhum burda xəcil.

Səbr qırx gün,qırx ay olar
Nəyi gözləyirsiz axı ?!
Partizanlar tutuldular...
Yer aldı düşmən ayağı...

Çəkirsiz səngər keşiyi...
Ümidimiz üzüldü ki,
Vətən,qeyrət,din düşüyü
Tarixlərə yazıldı ki.

Barışıq təklif edənlər
Xocalını yada salsın...
On beş il qəhər udanlar
Qisasını kimdən alsın...

16.12.2006

Birlik müjdəsi

**Tanınmış türk-müslüman alimi,
ustadımız prof. dr. Haydar Baş
hocaya sayğılarla**

Bir Allahın, Muhammədin yolu bir,
“Quran”ı bir, Qibləsi bir, dili bir,
Əbu Bəkr, Ömər, Osman, Əli bir,
Sünni, şiə-bütün ümmət ola bir-
Siyasətlər böldü bizi, İlahi !

Müslüman qardaşlarıq, anamızdır Fatimə,
Məzhəblərdə birləşib bağlanmışıq Xatəmə;
Cəfəriyik, Şafei, Malikiyik, Zeydiyik,
Hənəfiyik, Hənəbəli, Zahiriyik-yeddiyik
Əqidəmiz İmami, Maturidi, Əşəri,
Sələfilik, Sufilik, Ələvilik aşırı
Niyyətimiz, qəlbimiz, əxlağımız-təmiz ad,
Varlığımız təkamül, yoxluğumuz-təmiz ad.
İmanımız Allaha, Qurana, Peyğəmbərə,
Mələklər və İmamlar, Qiyamət və qədərə.
Ağlımız elmə möhtac, elmimiz də imana,

Əməlsiz imanımız yetə bilməz amana...
Namaz, oruc, zəkat və xümsdü, həccdi, cihaddı,
Yaxşılıq amalımız, pislik bizlərə yaddı.
Düşmən də haqqa gəlsə, dost olarıq haqq üçün,
İstəyimiz ədalət, can atmarıq taxt üçün...
Nə məzhəb yaratmadıq, nə də özgə təriqət,
“Məktəbi-ümmət” adı verdi Nuri-həqiqət;
“Quran”, Sünnə, Əhli-Beyt Allahın ayətləri,
Səhabə şahidliyi, övliya öyüdləri...
İstiqlamət üzrəyik, türkük-müsəlmanıq biz,
Nuhun gəmisindəyik, hamımız bir canıq biz
Türkü, farsı, ərəbi... kim Allahın əsgəri ?!
Mömin ola bilmədi əfsuslar ki, əksəri
Gözləyirik zühuru səbrü-intizar ilən,
Mehdi, Xızır bərabər, enər İsa Nur ilən...
Ümmətiyik, Ümmətin nıcatıdır yolumuz,
Peyğəmbər əmanəti, höccətidir yolumuz

Ofeliya Xəliova

1960-cı il fevralın 18-də Samux rayonda, Qarayeri qəsəbəsində anadan olub. Azərbaycan Yazıçılar Birliyinin üzvüdür. 1985-ci ildən yaradıcılıqla məşğuldur. Əlillərin 2001, 2004, 2007 və 2010-cu illərdə keçirilmiş Ümumrespublika Bədii-Yaradıcılıq Baxış Müsabiqəsinin qalibi olub.

İlk şeirlər kitabı olan “Mənim iztirablarım” kitabı 2001-ci ildə çap olunub. Kitabda şairin şəxsi iztirablarından, yurd-vətən dərdlərindən obrazlı dildə söhbət açılır. “Şəfalı əllər” kitabı öz həyatını yazan taleyinin əzab və iztiarları əks olunub. Ofeliya xanımın anlamında dünyanın başlanğıcı da axırı da sözdür. Onun adı 20-ci əsr Azərbaycan yazıçı və şairlərinin Ensiklopediyasına salınıb.

Dözərmi ürək ...

Qəzavü-qədərdən açılmır başım,
Qapılar bağlıdır, axır göz yaşım.
Ağrı-acılardır mənim sirdaşım,
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Fələk xoşbəxtliyi əlimdən alıb,
Gözlərim illərlə yollarda qalıb.
Başımın üstünü duman, çən alıb.
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Sınaq qarşısında qalıb taleyim,
Yandırır dünyanı ahım-gileyim.
Niyə çiçək açmır küskün diləyim,
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Həyatın hər uzun çox görmüşəm mən,
Dərdi unutmğa söz vermişəm mən.
Köksümü yandıran köz görmüşəm mən.
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Bu küskün qəlbimdən sevinc azıbdı,
Fələk taleyimi qəmli yazıbdı.
Ötən günlərimi niyə pozubdu,
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Ayağım yer tutmur gedə bilmirəm,
Könlüm istədiyini edə bilmirəm.
Günahım nədədir, nədə bilmirəm?
Belə yaşamağa dözərmi ürək.

Sevincli günləri görəydim barı,
Gəzəydim laləli, güllü dağları.
Sevinən görəydim gözü ağları,
Belə yaşamağa dözərmə ürək.

Zülmət gecələrim nura boyansın,
Yatan bəxtim yuxusundan oyansın.
Mənim də ömrümdə bir məşəl yansın,
Belə yaşamağa dözərmə ürək.

Namərd, nadanlardan uzağa qaçım,
Günəş olub bu aləmə nur saçım.
Üzümə bağlanan qapını açım.
Belə yaşamağa dözərmə ürək.

18.III.2005

Vətən

Qurban olum torpağına- daşına,
Qurban olum baharına-qışına.
Çox bəlalər gəlib sənib başına,
Sən mənə doğmasan, əzizsən Vətən.

Çoxları göz dikib var-sərvətinə,
Vurğunam yenilməz o qüdrətinə.
Vurulmuşam həm şan, həm şöhrətinə,
Sən mənə doğmasan, əzizsən Vətən.

Üş rəngli bayrağın, müqəddəs andın,
Çəkdim həsrətini, alıxdım-yandım.
Doğma ellərini əzizim sandım,
Sən mənə doğmasan, əzizsən Vətən.

Dünyaya səs salan adın-sanın var,
Hamımıza əziz olan canın var.
Xəstəyə can verən təmiz qanın var,
Sən mənə doğmasan, əzizsən Vətən.

Bədhəqlərin xar olacaq hər zaman,
Üstündən çəkilsin çiskin, çən, duman.
Düşməyə vermərik, vermərik aman,
Sən mənə doğmasan, əzizsən Vətən.

20.04.2012.

Qarabağ

Sızlayır qəlbimdə torpaq həsrəti,
Çəkilməz bir dərddir onun möhnəti,
Harda qaldı Qarabağın şöhrəti,
Alınmaz, bölünməz olan, Qarabağ,
Həsrətlə sinəmə dolan, Qarabağ.

Barlı-bərəkətli, bağçası-bağı,
Yenilməz qaladır dərəsi-dağı.
Açılı qalıbdı bizə qucağı,
Neç vaxt olmamısan yalan, Qarabağ,
Həsrətini çəkir balan, Qarabağ.

Şuşa, Laçın mənə əziz, doğmadı,
Cadar torpağına yağış yağmadı,
Nə eyləyək günəş batdı, doğmadı,
Vətənimə dərdə salan Qarabağ.
Vaxt-vədəsiz birdən solan, Qarabağ.

Sinəmdə döyünən ürəksən mənə,
Hər zaman, hər zaman gərəksən mənə.
Həm duzlu, həm dadlı, çörəksən mənə,
Dərdli nəğmələri çalan Qarabağ,
Sahibsiz, yiyəsiz qalan Qarabağ.

Səni yağılardan alacağıq biz,
Bir gün qələbəni çalacağıq biz,
Daimi sakini olacağıq biz,
Hələ qəmli-qəmli dolan Qarabağ,
Olmayasan bir də talan Qarabağ.

20.04.2012.

Yenilməzdir Azərbaycan

Vətən, müqəddəsən, əzizsən,
Vuran ürəyimizsən!
Ən qiymətli, dəyərli,
Qızıl sərvətimizsən,
Qurban olum daşına, dağına,
Bir ovuc torpağına.
Qurban olum oduna, ocağına,
And içirəm Vətən, səni qoruyacağım.
Mən səninem,
Mən kölənən,
Uğurunda ölənən,
Əziz, doğma ana Vətən.
Torpağından yarandım,
Torpağından güc aldım,
Sən oldun əziz andım
Ana Vətən.
Yetər, yetər, qanlar axdı,
Sınəni dağlar yaxdı.
Nə qədər şəhidlər gördün,

Döyüşlərə sinə gərdin.
Vətən yenə dommadın,
Vətən yenə solmadın,
Məğrur oldun sınmadın.

Çünki səndən doğulan,
Tarixlərə həkk olan,
Neçə Koroğluların,
Neçə Nəbilərin var.
Alovlara atılan,
Torpağında can qoyan,
Neçə Mübarizlərin,
Neçə Fəridlərin var!
Qələbəyə səsləyən
Ölməz qəhrəmanların,
İgid övladların var,
Əziz, doğma, Ana Vətən
Gün gələcək
Şuşa, Laçın, Ağdamımız,
Qayıdacaq torpağımız.
Gün gələcək,

Gün gələcək
Qarabağa sancılacaq
Üçrəngli bayrağımız.
Əziz, doğma, Ana Vətən!
Bunu bilir cümlə cahan,
Yenilməzdir Azərbaycan!
Yenilməzdir Azərbaycan!

2010.

Dözə bilmirəm

Xəcalət kitabın mən oxuyarkən,
Qəhər məni boğdu ürək üzüldü.
Qəlbimdə dərd-kədər, qəm toxuyarkən,
Acı goz yaşlarım sel tək süzüldü.

Xalqımın bir ağır faciəsini,
Oxuyub axıra çata bilmirəm.
Görmədim sevincin nəticəsini,
Dərtlərdən gecələr yata bilmirəm.

Keçdi xəyalımdan o ötən günlər,
Oxuduqca yandım, yandım ay Allah.
Başımıza gəldi nələr, ah nələr,
Didərgin, qaçqınıq niyə ay Allah?!

Həyəcandan əsir dilim-dodağım,
Yazmaq istəyirəm yaza bilmirəm.
Qəmli sətirlərlə dolub varağım,
Bu ağır hicrana dözə bilmirəm.

Büründüm dumanə, büründüm çənə,
Ağrı-acılarla qaldım baş-başa.
Qurbanam torpağa, ana Vətənə,
Qarabağa gedib, edəm tamaşa.

Bu dəhşət faciə hopdu canıma,
Ey bizi yaşadan uca Allahım.
Sığındım əqidə, saf vicdanıma,
Qəlbimi yandırır bu acı, axı.

Dünyada gör nələr, gör nələr oldu,
Gəzdirib köksümdə dərdi, hicranı.
Kitabı oxudum, gözlərim doldu,
Sevirəm yurdumu, Azərbaycanı.

Azad edək doğma yurdu, Vətəni,
Laləzara dönsün aranı, çölü
Sevək dağ-dərəni, güllü çəməni.
Qoruyaq müqəddəs obanı eli.

Tanrım bu bələdan gəl qurtar bizi,
Azad edək doğma torpağımızı,
Məhv edək, məhv edək düşmənimizi,
Ucaldaq qələbə bayrağımızı.

2004.

Dənizə müraciət

Dəniz, qəlbimin dənizisən.
Ürəyimin səsisən.
Güclüsən,
Yenidən sevməyimə.
Həzzin nəğmələrinlə,
Şıltaq ləpələrinlə,
Arzulara qanad ol.
Yollarıma mayaq ol.
Saxla fırtınaları,
Saxla qasırğaları.
Bu sevgimə dayaq ol.
Dəniz, dəniz,
Sənsən vuran qəlbimiz.
Pıçılda ürəyimə,
Sevgi dolu nəğməni.
Unudarmı söylə sən,
Qəlbən sevən-sevəni?
Ləpələn sahilə qaç,
Səndən umaram əlac.
Mənim sevgi dünyama,
Yeni bir səhifə aç.
Dəniz, dəniz, ay dəniz.

Olma səssiz, səmirsiz.
Səs ver səsimə dəniz
Axı, neylərəm sənsiz?
Necə gülərəm sənsiz?
Danış, danış,
Din bir az,
Ləpələrin xoş avaz.
Hər gün baxıram sənə.
Gözlərim doymur yenə.
Xəyallara dalıram.
Hərdən sənsiz qalıram.
Düşünürəm, daşınıram.
Səninlə danışırım.
Ümmansan,
Ucsuzsan, bucaqsızsan,
Coşqunsan, tufanlısan.
Bəs nə üçün, ay dəniz,
Sən nəhəng ola-ola
Bu suallar önündə,
Belə lal dayanmısan?!

Gəncəm

Mərmilər atdılar kimlər üstünə,
Sonacan döyüşdü Cavadxan, Gəncəm.
Yağı namərdlərin fitvası ilə,
Axdı sinən üstə qızıl qan Gəncəm.

Cəllad Sisyanovun zərbəsi idi,
Səni düz çökdürmək, əyməsi idi.
Məqsədi Gəncəni alması idi.
Dolandı başında çən-duman Gəncəm.

Arı pətəyinə çöp uzadanlar,
Ayağın yorğana çəp uzadanlar,
İmam şəhərinə top uzadanlar,
Axırda olublar peşiman, Gəncəm.

Min nemət yetirən o çöllərində,
Gülür güllərin də, çəmənlərin də.
Sən yalqız qalmadın yadlar əlində,
Namərd düşmənlərdən bac alan Gəncəm.

Gəl çevir sinəmi sən varaq-varaq.
Keçmişə üz tutaq ordan dərs alaq.
Qoy düşmən kor olsun, biz zəfər çalaq.
Hər gün gözəlləşən, ucalan Gəncəm.

2011

Mən belə taleyə talemi deyim.

Dünyanın sirrinə mat qalıb çaşdım.
Dərələr, təpələr gəzib dolaşdım.
Qara bulud kimi hey dolub daşdım,
Mən belə taleyə talemi deyim.

Hər sözüm, hər kəlməm acı görünür,
Vücudum dumana, çənə bürünür.
Yaralı ürəyim çətin döyünür,
Mən belə taleyə talemi deyim.

Fikirdən gecələr yuxum gəlməyir,
Bu nəmli gözlərim niyə gülməyir?
Arzular, ümidlər yenə ölməyir,
Mən belə taleyə talemi deyim.

Nə üçün yaratdım məni Allahım,
Axı söylə görüm nədir günahım?
Dünyanı bürüyüb kədərim, ahım,
Mən belə taleyə talemi deyim.

Demirəm var-dövlət içində yaşat,
Şirindi, gözəldi, axı bu həyat.
Yatmış kəm bəxtimi nə vaxtsa oyat,
Mən belə taleyə talemi deyim.

01.08.2006.

Yenidən dünyaya gələydim gərək

Olub keçənləri anlatmaq üçün,
Gərək gecə-gündüz nağıl eyləyəm.
Nə qədər ağırdır, ağır mənimçün,
Ürək süfrə deyil, açım söyləyim.

Köksüm yaralıdır, yanıb alışır,
Dərdim ürəyimdə böyükdür, böyük.
Yəqin ki, dərdlilər mənə barışar,
Ağrılar qəlbimdə bir yükdür, bir yük.

Nələr çəkdiyimi bir Allah bilir,
Fil çəkməz dərdləri çəkdi bu ürək.
Sinəmə çəkilən dağlar silinmir,
Dərdlərlə qalıram daim təkbətək.

Fikrim dumanlıdır, sıxır qəlbimi,
Sizinlə bölürəm sözümü dostlar.
Görürsüz, duyursuz, qüssə-qəmimi,
Biləsiniz nə qədər arzularım var.

Yaralı quş kimi çırpındım hər an,
Yetib harayıma çatan olmadı.
Gözəldi yaşamaq, gözəldi həyat.
Dərdimi qəlbimdən atan olmadı.

Qəlbimdə oyandı bir arzu, istək,
Olaydı möcüzə bu arzum gerçək.
Alın yazısından qurtarmaq üçün
Yenidən dünyaya gələydim gərək.
05.06.2005.

Mənim Firuzə anam

Bircə kərə gözlərini aç görüm,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.
Qaranlıq dünyama işıq saç görüm,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Yaman dərd bəlanın sən özü oldun,
Şam kimi əriyib, gül kimi soldun.
Bütün dərdlərimin sən kökü oldun,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Son zaman görmədim gülər üzünü,
Hər dəfə görürüdüm qəmli gözüünü,
Nə qədər ay anam üzdün özünü,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Sən idin arayıb, axtarıb tapan,
Sən idin həmişə qeydimə qalan.
Sən idin payımı ayırıb qoyan
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Dikib pəncərəyə nəmli gözləri,
Baxdıqca yollara əsir dizlərim,
Qalıbdı o yolda sənin izlərin,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Sənsiz olmayacaq məni yoxlayan,
Sən idin ay anam, təsəllim olan.
Dərdindi içimdə məni oxlayan,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Üz tutub Allaha hey yalvarırdın,
Mənim durmağımı hey arzulayırdın.
Bax bu ümidlərlə sən yaşayırdın,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Bir quş olub öz yuvandan köç etdin,
Solğun gözlərinlə “əlvida” dedin.
Bizləri tərk edib atamla getdin,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Yoxluğun yandırır hey yaxır məni,
Gətirir gözümə dumanı, çəni.
Yalnız xəyalların yaşadır mənim,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

Sən yaşamamalıydın Ofelya üçün,
Ürəyim göynəyir anam səninçün.
Bunları deyirəm bilirsən neyçün,
Gümanım Allahaydı, bir də sənə,
Mənim əzəmətli, müqəddəs anam.

2002.

Yaşatmaq üçün

Sinəndə döyünür böyük bir ürək,
Qəlbin fidan kimi olubdu kövrək.
Sənin tək insanlar olurlar tək-tək.
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Xoşbəxt günlər üçün çalışacaqsan,
Xalqın üçün yanıb-alışacaqsan.
Sönmüş ocaqlara köz olacaqsan,
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Hamını demirəm, mənəm deyənlər,
Özünü bucaqda, küncdə öyənlər,
Qoy sizi ucaltsın sizi sevənlər,
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Qardaşım bənzərsən uca bir dağa,
Nanəcib biveclər sənə sadağa,
Dönəsən həm şama, həm də çırağa.
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Sən gözəl, mehriban bir insan oldun.
Dərdlərə dərmanı, çarəni buldun.
Nakam ürəklərə sevinclə doldun,
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Sənə Allahımdan diləyim vardır,
Baharımız niyə çovğundur, qardır,
Dünya eşitməyir, elə bil kardır
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Həyatda qalacaq həmişə izin,
Saflığı axtarır həmişə gözün.
Necə ötərlidir, kəskindir sözün.
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Yaxşını da gördün, pisi də gördün.
Yamanı da gördün, tərsi də gördün.
Həyat yollarında nəhsi də gördün.
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

Tanrı taleyini yazıbdı belə,
Ömrü verməyəsən çovğuna, yelə.
Nə deyim yaşayaq hələlik belə.
Mərdliyi həyatda yaşatmaq üçün.

07.03.2007.

Qoruyaq eşqimizi

Gəl dayanaq üz-üzə
Dalaq dərin xəyala.
Gəl dayanaq göz-gözə,
Biz də yetək vüsala.

Qınamayaq biz-bizi,
Tər qönçələr gül açsın.
Sınayaq eşqimizi,
Bəxtimiz işıq saçsın.

Hicran gendə dayansın.
Qəlbimizi qırmasın.
Aləm nura boyansın.
Şaxta, ayaz vurmasın.

Əsməsin aramızdan
Qasırğalı bir külək,
Yada salıb keçmiş,
Şirin-şirin sevilək.

Leyli, Məcnunu anıb,
Füzulini yad edək.
Kərəmtək odda yanıb,
Xoşbəxt günlərə gedək.

Qəlbimizdə yaşadaq,
Biz ömürlük bu günü.
Olaq qollu bir budaq
Görək toyu-düyünü.

O ülvi məhəbbətin,
Əziz qədrini bilək.
O şirin məhəbbətin
Eşqiylə deyib-gülək.

Sevinsin dil, həm dodaq.
Çağlayan bulaq kimi.
Daha mehriban olaq
Nur saçan çıraq kimi.

Gəl dayanaq üz-üzə
Dalaq dərin xəyala
Gəl dayanaq göz-gözə
Biz də yetək vüsala.

Qoruyaq eşqimizi
Tanrı bizə yar olsun
Yaşadaq sevgimizi
Dillərdə dastan olsun.

06.05.2008.

O günahsız mələyi

Deyirsən sevirəm.
Görməyəndə əsirəm
Görüşə tələsirəm,
Daha nələr, nələr
Hec inana bilmirəm
Doğrusu güvənmirəm
Axı gözlərin demir,
Axı ürəyin dinmir,
Dinən yalnız dilindir,
Həqiqəti soranda,
Aşır, daşır, coşursan.
Qəzəbinlə dənizə,
Daha çox oxşayırsan.
Budurmu məhəbbətin?
Bəs hanı ləyaqətin?
Axı necə dözüüm mən,
Bunlara dözmək çətin
Bəzən günəşə dönür,
Parlayır, haraylayır,
Bəzən şəfəq saçırısan,
Gah itir, gah batırısan.

Gah da ki üz çevirib
Uzaqlara qaçırsan.
Anlamıram mən səni
Ürəyindən keçəni.
Bəzən tufan qoparan,
Qasırğaya dönürsən.
Bəzən göyə sovrulan,
Sərt küləyə dönürsən.
Külək kimi o yana,
Külək kimi bu yana,
Hər tərəfə əsirsən
Anladım mənim deyil,
Küləyin əsirisən.
Yenə, yenə yanıldım,
Əslində sən bunların
Heç birini sevmirsən
Nə dənizi,
Nə günəşi,
Nə küləyi,
Nə də səni çox sevən
O günahsız mələyi.

Dönmərəm

Görkəmin nə qədər gözəl olsa da,
O qədər də şirin dilin olaydı.
Nə qədər, nə qədər qəmzən olsa da,
Nə olar bir damla əqlin olaydı.

İlk gündən sözümlə deyə bilmədim,
Çox məsum, çox sakin göründüyüncün.
Gözlərim kor oldu, görə bilmədim,
Ürəyim səninlə döyündüyüçün.

Bir gün peşman olub zəng etsən mənə,
Heç vaxt görüşünə gəlməyəcəyəm.
Sevdiyim çiçəkçün darıxsam belə,
Əyilib, qoxlayıb dərməyəcəyəm.

Daş-qaşçün döyünən soyuq qəlbini
Gec də olsa belə sonda anladım.
Xətt çəkib üstündən məhəbbətimin
Əqlimdə dumanlı xəyala daldım.

Bu sevgi versə də mənə işgəncə,
Sonunda anladım şükür Allaha.
Şeytanlar qəlbimə dolsa da belə,
Dönmərəm, dönmərəm, dönmərəm daha.

25.03.2006..

Qaytaracağam

Necə sevməyimi bilməyin üçün
Coşğun ürəyimi vermək istərəm.
Bütün şübhələri silməyin üçün,
Sonsuz diləyimi görmək istərəm.

Sükutun sızladır hey kaman kimi
Düşünsən incidir hər ikimizi.
Nə yaman soyudun dağda qar kimi
Od olaq isidək bir-birimizi.

Sevirsən bilirəm amma nə üşün,
O süzgün baxışın qəlbimi üzür.
Eşqimin isbatı gərəkliyiçün
Alışan sevgimiz aralı düşür.

Başımı sinənə qoymaq istərəm,
Bəlkə qəlbin deyə dərini mənə.
İsti nəfəsini duymaq istərəm,
Bəlkə təsəllimdir düşündüm yenə.

Məndən uzaqlarda olsan da bil ki
Durmadan hər zaman axtaracağam.
Qoymaram büdrəyə, eşqim tükənə
Mən səni özümə qaytaracağam.

03.09.2005

Bacarmaq olmur

Görüşdük, danışdıq bağçada-bağda

Gül açdı arzumuz, diləklərimiz.

İllər ötüşsə də a dostlar bilin

Hələ çox cavandır ürəklərimiz.

Eşqin bəlasına düşdüm neyləyim

Pəşman deyiləm, onu sevirəm.

Vaxtsız gedən köçü necə əyləyim?

Bu sual önündə durub əsirəm.

Sevən ürəklə də bacarmaq olmur

Axı sinədə yanan ocaqdır

Bu dünya sevgisiz heç zaman qalmır

Əbədi yaşayıb o qalacaqdır.

Götür-qoy edərək düşündüm dərin

Nə qədər gözəldir sevib yaşamaq.

Vurğunu olmuşam sevən gözəlin

Bu yükü çətindir, çətin daşımaq.

Eşqin badəsini vaxtsız içmişəm

Zəhər olub ancaq yenə bal dadıb.

Əzablı yolları yarıb keçmişəm

Bu yaşda sevməyim məni aldadıb.

Qınamayın məni əziz dostlarım
Bu yolda nələrdən keçdim biləsiniz.
Qalmışam od ilə su arasında
Kömək istəyirəm yol göstərsiniz.
10.22.2005.

Bir gün gərəyin olar

Ayaq saxla, dur, dayan
Nura, şəfəqə boyan
Sevgin olsun Allaha
Batma heç vaxt günaha.
Məni özümdən aldın
Oda-alova saldın.
Sevginin nə olduğunu
Ürəklərə dolduğun
Anlamayıb bilmədin
Görüşümə gəlmədin.
Hər bir sözün saxtadı
Yolun çovğun, şaxtadı
Məni sən anlamadın
Eşq oduna yanmadın.
Sevgim olub lal dinməz
Eşqin atəşi sönməz.
Əhdə vəfaliyam mən
Cövrü-cəfaliyam mən

Danış-danış, din bir az,
Sevgi cavabsız olmaz.
Bir gün məyus olarsan,
Bir gün tənha qalarsan.
Qoru sevgi adını,
Qoru ocaq-odunu.
Alışb yanan eşqim,
Tənha qalan bu sevgim.
Yaxşı-yaxşı fikirləş,
Üzün qoy olsun güləş.
Fikir düşüncələrim,
Sənsiz olan günlərim.
Gəlib qəlbinə dolsun,
Bir gün gərəyin olsun.
06.04.2007.

Keçə bilmədim

Dilin bir söz dedi, ürəyin bir söz,
Hansına inanım keçə bilmədim.
Alışdı ürəyim yanıb oldu köz
Sənli günlərimdən keçə bilmədim.

Unutmaq istərkən qəmi-kədəri
Yarama duz səpib göynətdin dərin.
Dəlsə də sinəmi yalan vədlərin
Cücərən inamı biçə bilmədim.

Nə qədər olsan da nə qədər böyük
İstəməzdim görəəm sözüne dönük.
Yaralı qəlbimi etsən də bölük
Ayrılıq şərbətin içə bilmədim.

24.09.2005.

Sevgilim

Gedirsən yolundan saxlamıram mən
Bunu bilməlisən sən əzəl gündən.
Saxta məhəbbətlə yaşamaram mən
Heyif ki, sən bunu etdin sevgilim.

Deyirsən sevirəm bəs onda niyə,
Bir ürəyi böldün iki hissəyə.
Açmadım dərdimi mən heç kimsəyə
Qəlbimi talan edib getdin sevgilim.

De necə unudum olub keçəni
Qara saçlarıma ələdin dəni.
Sevirdinsə niyə atıb sən məni
Başqa bir vüsala yetdin sevgilim.

05.02.2000.

Oğlan

Qəlbimi yandırır uzaq getməyin
Mənə ağır gəlir qəfil itməyin.
Bağrı qan lalə tək tənha bitməyin
Sevgi çiçəyimi solduran oğlan.

Bulaq tək qaynayan o qara gözlər
Məni yaşadırdı o şirin sözlər.
Könlümdən silinmir qoyduğun izlər
Qəlbimi həsrətlə dolduran oğlan.

Aramsız çalınan zəngə tutuldum
Elə bil qüssədən, qəmdən qurtuldum.
Sevincdən çeşmə tək axdım duruldum
Məni xəyallara daldıran oğlan.

05.06.2000.

Məzarımdadır

Həsrətli baxışın məni yandırır

Nəyi istədiyin mənə andırır.

Saxta gülüşlərin məni sındırır

Çırpınan ürəyim yollarındadır.

Sevgi alovunda alışdım, yandım

Cəfalı yollarda bezdim, usandım.

Əziz xatirəni ürəyim sandım

Əlinin izləri qollarımdadır.

Çəkmişdin sinəmə çal-çarpaz dağı

Şirin məhəbbətə qatdın sən acı.

Neynirəm son anda soyuq dodağı

Saxta öpüşlərin məzarımdadır.

18.07.2000.

Baxa biləydim

Ala gözlərinə mənim əzizim

Gecə də, gündüz də baxa biləydim.

O parlaq gözlərin dərinliyində

Bulaq tək çağlayıb axa biləydim.

Əhdi, ilqarımı saxla əmanət

Çaşıb saf sevgimə etmə xəyanət.

Nur saçsın qəlbinə mərdlik, dəyanət

Sevinci, sevincə qata biləydim.

Ağrılı keçsə də hər ötən günüm

Dünyanı bürüyüb fəryadım, ünüm.

Müqəddəs bu yoldan mən necə dönüm

Uyuyub sinəndə yata biləydim.

02.11. 2005.

Ey vəfasız

Sevgidən alışan qəlbi söndürdün

Günahım nə idi axı vəfasız?

Acı sözlər ilə məni dindirdin

Sapladın sinəmə oxu vəfasız.

Qoşa dolanardıq, qoşa gəzərdik

Səmum yeli niyə əsdi aradan?

Hər ağrı, acıya qoşa dözərdik

Mən səni axtarıb tapım haradan?

Rahatlıq vermədi gecəm-gündüzüm

Etmisən sən mənim qəlbimi küskün.

Gözlərimi nəmli qoysan da bil ki

Sən də görəcəksən yağışı bir gün.

16.02.2004.

Öluncə sevəcəyəm

Sevgilim bil əzəldən
Sənə açıq deyim mən.
Səndəki naz-qəmzədi
Məni divanə edən.

Daha səbrim qalmadı
Arzularım solmadı.
İstəyimə çatacam
Razı oldun olmadın.

Yolum dönəsi deyil
Könlüm sınaşı deyil
Sənsən könül həmdəmə
Dərdim yanası deyil.

Demişəm, deyəcəyəm
Vüsala yetəcəyəm
Bil ki səni ay gözəl
Öluncə sevəcəyəm.

07.12.2005.

Elxan Xəzər

1955-ci ildə Ordubadda anadan olub. 1981-ci ildə Bakı Dövlət Universitetinin filologiya fakültəsini bitirib. Daxili İşlər orqanlarında xidmət edib. 1992-93-cü illərdə daxili qoşunların tərkibində Ağdərə bölgəsində gedən uğurlu döyüş əməliyyatlarında iştirak edib və yaralanıb. 1995-ci ildə səhhəti ilə əlaqədar istefaya çıxıb. 40 ildən çox ədəbi yaradıcılıqla məşğul olan Elxan Xəzərin “Külək” və “Qələm” adlı ilk şeirləri 1972-ci ildə “Yeni Ordubad” qəzetində çap olunub. 1993-cü ildə xalq şairləri Bəxtiyar Vahabzadə və Nəriman Həsənzadə yaralı döyüşçünün səngərdə yazılmış şeirlərini xəstəxanada ondan alaraq “Səngər nəğmələri” adlı ilə çap etmişlər. Bu illər ərzində “Məndən arxayın ol”, “Örnək”, “İtki”, “Əsrin cinayəti”, “Canımız vətənidir”, “Sev ki, seviləsən”, “Yağmursuz bulud”, “Bəşərin düşmənləri” “Mübariz” kitabları oxucuların ixtiyarına verilib. Bakı şəhər Veteranlar Şurası nəzdində fəaliyyət göstərən Yaradıcı Veteran və Əlillərə İş bölməsinə rəhbərlik edir.

Şairin kitablarında oxucunun şuurunu tərpədən şeirlər toplanıb və bu şeirlərdə müəllifin fikir qaynağı əsas etibarilə xalqın milli ideologiyası tarixi və ictimai məziyyətlər kontekstində canlanır. Şairin poeziyasında milli xüsusiyyətlər daha qabarıqdır.

Vuruşaq ki, zəfər çalaq

Bir gün müjdə gələr

Bac alıb Tanrının səxavətinə
Yaşıldan donunu biçib Qarabağ.
Bəzənib-düzənib bir gəlin kimi,
Gözəllik suyunu içib Qarabağ.

Çatıb qulaqlara neçə səda, ün,
Qalmağa gəliblər yanına şər gün;
Anatək qoynunda yaşmaq üçün
Türkün övladını seçib Qarabağ.

Qaliblər hüsnündə çoxunun gözü,
Dəllər işə salıb məkirli sözü.
Dostluq, xeyirxahlıq aldadıb bizi,
Düşmən caynağından keçib Qarabağ.

Tarixdə çox görüb dərdi, ağrını.
Yadalar oda salıb onun bağrını.
Daim ümid dolu baxışlarını
Türkün əllərinə dikib Qarabağ.

Bir gün müjdə gələr: Azğın düşməne,
Şərəfsiz, qeyrətsiz, pozğun düşməne,
İnsafsız, hiyləgər, quzğun düşməne,
Sağalmaz göz dağı çəkib Qarabağ!

Bu Yurd Sahibsiz deyil

Namərd qonuşu, bu yurda
Gəl sən dikmə gözüni;
Düşüb boş arzulara
aldadırsan özünü.
Bura türkün elidir,
Durubdur keşiyində
Ona meydan oxuma
Evində-eşiyində.
Sahibdurmasaydı o
Bu obaya, bue lə.
Ölkə karvan yolutək
keçərdi eldən-elə.
Türk olubdur bu yerin
Yaradanı, qurbanı.
O, neçə şəhid verib
Vətən edib buranı.
Hər xalqın öz yeri var,
Sığın öz qisiətinə.
Kəc baxmayın özgənin
Yurduna-ismətinə.

Heç bir xalq torpağından
pay ayırmaz yadlara.
Nahaq yerə atmayın
özünüzü odlara.
Yersiz qanlar axıdıb,
xoş gün qazanmaq olmaz.
Sizə dar gününüzdə
türk oğlu dayaq olub,
Səadət ünvanını
göstərən mayak olub.
Öz son tikəsini də
həmişə yarı bölüb.
Yasınızda qəmlənib,
xoş gününüzdə gülüb.
Sizdən gizlədilməyib
elin sərvəti, varı.
Üzünüzə açılıb
evlərin qapıları.
Söylə necə bunları
unudursuz, atırsız?
Sakit həyatımıza
niyə zəhər qatırsız?

Dostu düşmən eyləyib
siz nə qazanırsınız?
Niyə öz odunuza
alışıb-yanırsınız?
İllər boyu yemisiz
halal çörəyimizi.
İndi də istəyirsiniz
verək ürəyimizi?
«Ölüm!» -deyib, «qan!» -deyib
qana salmayın bizi.
Onsuz da qəlbinizdə
yoxdur Vətən sevgisi
Var-dövlətdən yapışıb
vətəni atansız.
Şan-şöhrətə görə
Namusu satansız.
Düşmüsünüz dünyanın
gör neçə ölkəsinə.
Yetimtək sığınmırsız
yadların kölgəsinə.
Çünki sizin oğullar
öz xeyrini güdəndir.

Harda günü xoş gedir,

ora ona vətəndir.

Türkün isə torpaqdır

əsas sərvəti-varı.

Dar gündə də ölkəni

tərk etməz oğulları.

O, bu elin sahibi,

bu yurdun yiyəsidir.

Ona öz ömrü boyu

«Vətənim!» deyəsidir!

Torpağa şərikinməz

türk hər yoldan ötəni.

Canını verər, amma

əldən verməz Vətəni

Şəhid gözləri

Yanımda san verdi bu gün bir əsgər,
Dedi: «Yağılardan qanımı alın,
Mən özüm sıradan çıxmışam yetər-
Siz gedib vuruşun, qələbə çalın!»

Nə haray saldı o, nə səs, nə səda,
Gizlətmək istədikədəri, yası.
Qoymadı yaranı sarımağa da,
Bildi ki, bu işin yoxdur mənası.

«Dərmanı, davanı puç etmə! - dedi,
Gözəl həyat kimi ölüm də haqqdır.
Gəlmək də, getmək də Tanrı işidi,
Tanrının hökmünü pozmaq günahdır!»

Bir təhər söyləyib o, bu sözləri,
Əlini əlimdən çəkdi, ayırdı.
Nəfəsi kəsildi, fəqət gözləri
Elə əvvəlki tək parıldayırdı.

Bilirəm, Tanrıdan bir can almışığ
Sonradan qaytarıb verməkdən ötrü.
Di gəl ki o gözlər qalmışdı açıq
İntiqam çağını görməkdən ötrü.

O gözlərdən qəzəb, o gözlərdən kin,
Fikrimdən çıxmayır o görkəm, o hal.
Hər döyüş zamanı şəhid əsgərin
Ruhu əmr eləyir: «Qisasımı al»

Atılıb neçə yol alova-oda,
Qənim kəsilmişik yağıya-yada.
Düşməyə nə qədər toy tutsaq bele
O gözlər gözümdə açıqdır hələ.

O şəhid gözləri, daim yol çəkir,
Hamıdan igidlik, cəsarət dilər.
O şəhid gözləri yumulsa əgər
Qələbə günündə yumula bilər!

Şəhid vida Sözü

Tükənməsin var-dövlətin,
Hey boşalıb-dolan dünya!
Daha gözəl, işıqlı ol,
Bizdən sonra qalan dünya!

Nur ələnsin dağ-daşına,
Uğur çıxsın qoy qarşına.
Ana Günəşin başına
Məhəbbətlə dolan, dünya.

Qayğılardan getməz hədə,ər,
Hər övladın bir şey edə,ər,
Heç üzməsin səni kədə,ər,
Az odlara qalan dünya!

Sən bəşərə doğma, əziz,
Sinən üstə salırıq iz.
Öləndə də deyirik biz:
«Olmayasan talan, dünya.»

Bir gənc əsgər gedir

Kəndim əsgər verir obaya, elə,
Həsərət ürəklərə kəsübdür bu gün.
Bu gəncə inanan adamlar belə,
Öyüd-nəsihətə keçibdir bu gün.

Ayrılıq bu gənci əyərmə, xeyir!
Bu kənd oğulları əyilməz qala,
Neçə dava görmüş eişilər deyir:
«Bizim adımızı batırma, bala!»

Nənə dua edir hər kəlmə başı;
İlahi göylərə üzünü tutub.
Ananın gözləri bu gün göz yaşı,
Dilisə «məhkəm ol» sözünü tutub.

O gedir, bir səhər qayıdar yenə,
Uşaqlar sayarlar hər günü, ayı.
Bacılar qoşulub kənd adətinə,
Bir pay ayrı qoyar – muştuluq payı!

O gedir, başını tutub yuxarı,
Sevinci, sağlıqsəllənib axır.
Əsgərlik görməyən kənd oğulları,
Həsədlə, qibtəylə dalınca baxır.

Onu xidmətinə çağırır Vətən –
Yersiz şübhələrdən qəlbim uzaqdır:
Bilirəm, burada kamala yetən,
Yurdunu şərəflə qoruyacaqdır.

Səngərələrə Bahar Gəldi
Bu il də cəbhədə keçirdik qışı,
Novruzu səngərdə qarşıladıq biz.
Yenə doğmaları təbrik etməyə
Nə səsimiz çatdı. Nə də əlimiz

Yenə də biz duyduq hamıdan əvvəl,
Torpağın isinib oyandığını.
Birinci biz gördük göyün, səmanın
Günəşdən rəng alıb boyandığını.

Xalqımız baharda sevinsin deyə,
Neçə şəhid verdik, igid itirdik.
Töküb qanımızı dağa,dərəyə
Qışdada qırmızı «güllər» bitirdik

Əgər qan tökməsək, hiyləgər yağı
Tutduğu yerlərdən çəkilən deyil.
Döyüş bölməsinə yaz gəlsə belə
Tarlası, zəmisə əkilən deyil.

Güllə səslərindən güllər də solar,
Mərmilər dağıdır bağcanı-bağı.
Bilinməzə baharın, yazın gəlişi
Topağı tərk edib getməsə yağı.

Haçandır sevincə həsrətdir bu yer
Biz onu vüsala yetirəcəyik.
Qələbə ətirli, zəfər qoxulu
Bir ömür baharı gətirəcəyik.

Durnalar köçür

Həzinlik göylərin köksünü yarıb,
Təbiət düşübdür nəğmə selinə.
Deyəsən, dağların gözü yaşarıb
Duman yaylığını alıb əlinə!

Hamının qəlbini sıxır qəm, qübar,
Külək yarpaqları qırır, qoparır.
Elə dəstə tutub göydə durnalar,
Zirvədə qartal da həsəd aparır!

Gedin, dəstə-dəstə gedin, durnalar.
Soyuqlar cənuba qovub baharı.
Sizin aranızda bu birlik ki, var,
Asan keçərsiniz çətin yolu!

Gedin, adınızı salın dillərə,
Sizi yaza kimi gözləyəyəm mən.
Gedin, nəğmə deyın uzaq ellərə,
Bizim bu torpağın gözəlliyindən.

Müəllim

Ondakı dözumə, məhəbbətə bax!
Ömrünün ətiridir öyrənək deyə.
Dünyada çox peşə, sənət var, ancaq
Hamısı borcludur müəllməyə.

Həyatda sən kimə «müəllim» desən
Sevincdən, şadlıqdan ürəyi dolar.
Fəqət bu zəhmətə, əzaba dözən
Yenə də həqiqi müəllim olar.

Günəştək aləmə yayar işıq, nur,
Onu ruhlandırır sonsuz həvədir.
Hər elm sahibi müəllim olmur,
Müəllim dərs verən, öyrədən kəsdir.

Elm fədaisi olsa da mini,
Bu yolda keçsə də sərvət, varından;
Heç kəsə pay verməz öz biliyini
Qoruyur, gizlədər başqalarından.

O isə paylayır ürək odunu,
Verdiyin heç zaman geriye almaz.
Səpər toxum kimi öz savadının,
Biliyi cücərib artar, azalmaz.

Öyrədər hər kəsi, bilməz dobmə. Yad,
Kitablar ömürlük dostu, yarıdır.
Onunçün ən təltif, mükafat
Keçmiş şagirdinin uğurlarıdır

Nümunə, örnəkdir millətət, elə
Adına xoş sözlər deyilməlidir.
Ən uca zirvəyə çatanlar belə
Müəllim önündə əyilməlidir

Yaralı ürəklər

Kaş heç vaxt əilməyə
adamın düz işləri
Təyaarələr etməyə
məcburi enişləri.
Qəfildən baş verməyə
alışmalar, yanmalar
Qarşımıza çıxmaya
məcburi dayanmalar.
Şamtaçı başlayanda
rəqiblə görüşlərə
İstəmir məruz qala
məcburi gedişlərə.
Ancaq nə edəsən ki,
çox olur belə hallar
Sən getmək istəsən də
bağlanır bütün yollar.
Nə qədər çalışsan da
istədiyin olmayır.
Gözləməkdən savayı
bir əlacın qalmayı.
Döyüşən oğullar da
bəzən qana boyanır.
Özü də istəmədən
məcbur olub dayanır.
Belə olmasa idi,
Hər şey olardı asan:
Döyüşməyə nə var ki,
Ölüb-yaralanmasan!

Ölməzlik

Məzarı səngərdir, başdaşı qalxan.
Deməyin, məhv oldu, öldü şəhidlər.
Tanrının verdiyi halalca ömrü
Bizimlə yarıya böldü şəhidlər.

O, qola güc verdi, başqası dilə,
Odlu silahını götürdü ələ.
Düşmənin izini öz qanı ilə
Torpağın üstündən sildi şəhidlər.

Ocağa ataraqöz muradını
Bizlərə bəxş etdi yanar odunu,
Vətənin, obanın, yurdun adını
Canından yuxarı bildi şəhidlər.

Adın üstünə düşərmi gölgə?!
Onların çinində dayanıb ölkə,
Hər yeni doğulan körpəylə birgə
Görərsən, dünyaya gəldi şəhidlər.

Hələ ki, sağam

Kəsib döyüş paltarımı
Yaramı saryan, əsgərim.
Mənə ümid verə-verə
gizlincə zarıyan əsgərim.
Can mənimsə, min bilirəm
Yara alıb o haradan-
Mən ölmərəm bu yaradan.

Çox yaralı götürmüşəm,
Çox vurulan görüb gözüüm.
Sağalmayan yaraları
Yaxşı tanıyıpam özüm.
Hələ ömür kəndirmi
Kəsməyib Tanrı, Yaradan;
Mən ölmərəm bu yardan

Rahatca vurur ürəyim
Elə birheç nə olmayıb.
Inamım öz yerindədir,
Qəlbimə şübhə dolmayıb.
Həl ki, görür gözlərim;
Seçirəm ağı qaradan-
Mən ölmərəm bu yaradan

Hələ qızğın döyüş gedir,
Düşmən tamam basılmayıb.
Qından çıxan qılıncımız
Öz yerindən asılmayıb.
Tanrı qımaz belə gündə
Ölüb çıxasan aradan –
Mən ölmərəm bu yaradan.

07.10.1992

Əsgərlər an içəndə

Bu təntənə, bu görgəm,
Yadı yandırır-yaxır.
Doğmaların canında
Qan çağlayıb gur axır.
Məğrur qartallar belə
Göydən həsədlə baxır.
Bir an ayaq saxlayır
Yaxınlıqdan keçən də,
Əsgərlər an içəndə!
Oğlunu belə görüb
Atalar vüqarlanır.
Sevincdən anaların
Göz yaşı buxarlanır.
Bacıların ürəyində
Özünü əsgər sanır.
Baxıb xəcalət çəkir
Rahatlığı seçən də,-
Əsgərlər an içəndə!

Əsəgər olmuş qocalar
Baş vurur keçmişlərə.
Onlar təzədən dönür
Qorxmaz igidə, ərə.
Xeyir qənim kəsilir
Yamana, pisə, şərə.
Yen bir döyüşçüyə
Dönürəm elə mən də,
Əsgərlər an içəndə!

Neçə oğul adına,
Əsgər sözü calanır.
Azərbaycan bayrağı
Şərəflə balğalanır!
Əsgərtək ölənün də
Ruhu rahat dolanır,
Sıramıza qayıdır
Şəhid olub köçən də,
Əsgərlər an içəndə!

15 may, 2010

İslam Əzimov

1957-ci ildə Kəlbəcər rayonunda anadan olub. 1985-ci ildə Axundov adına Rus dili və Ədəbiyyatı İnstitutunu bitirib. Orta məktəbdə oxuyandan mətbuatda şeirləri dərc olunan İ. Əzimovun indiyə qədər 3 kitabı çıxıb.

Qarabağ müharibəsi veteranı olan İ. Əzimov vətənpərvərlik və lirik mövzuda şeirlər yazır. 2009-cu ildə “Ağlayan gözümə bax”, 2010-cu ildə isə “Bir xalqın borclu olduğu soyad” kitabı çapdan çıxıb. O, 1998 və 2001-ci illərdə keçirilən Əlillərin Ümumrespublika Baxış Müsabiqəsinin qalibi olub.

Dünya mənim yerim deyil

Yaman sıxır yaman məni
Şübhə məni, güman məni.
Anlamayır zaman məni
Dünya mənim yerim deyil.

Mindillidir!-sözüm yoxdur
Bir çöpündə gözüm yoxdur.
Doxsan doqquz üzüm yoxdur
Dünya mənim yerim deyil.

Qazanc təmiz addır mənə
Haram qordu, oddu mənə.
Dələduzluq yaddı mənə
Dünya mənim yerim deyil.

Qismətim dərdi, azarı
Mən taledə çox yazarı.
Nə behi var, nə bazarı
Dünya mənim yerim deyil.

Kim ki, haqqı dedi, qardaş
Başı qapaz yedi, qardaş.
Gididir ki, gidi, qardaş
Dünya mənim yerim deyil.

Özgə divarına daş olammıram

Özgə divarına daş olammıram
Yetən dığırırır, helliyir məni.
Yetim uşağıyam nənni dünyanın
Kim hara istəsə yelliyir məni.

Aqilin nadana sözü kimiyəm
Silinmiş, pozulmuş yazı kimiyəm.
Bir xəsis əcələ quzu kimiyəm
Gündə neçə dəfə əlliyir məni.

Köçkünlük tənəmi dastan eyləyib
İslamı yoldaşdan, dostan eyləyib.
Dərdlərim sinəmi bostan eyləyib
Eninə, boyuna belliyir məni.

Başım başdıqdan çıxdı

Yüküm əydi, daşım düşdü qürbətə
Başı daşdı, daşım daşdıqdan şıxdı.
O qədər qəfəsdə qaldı bülbülüm
Qanad açammadı, quşduqdan çıxdı.

Quru yanırmış ki, qurutsun yaşı
Bunu gec dərk etdim, çox oldum naşı.
Min qovğa yaşadı başımın başı
İtirdi başını, başdıqdan çıxdı.

Pis pisə sığındı, pisə sevindi
Topuq əyri bitdi, əsa sevindi.
Dədəsin öldürən yasa sevindi
Ehsan ofsanatdan, xoşduqdan çıxdı.

Didərgin düşdüyün gündən Ay İslam
Sevinc perik düşdü səndən Ay İslam
Yaz da gəlib keçdi gündən Ay İslam
Qışın əndazədən, qışdıqdan çıxdı

İtirmişəm

Saçımla yaşımın fərqlini sorman
Ay olub içində il itirmişəm.
Vətəndə vətənsiz qəribəm Allah,
Oba itirmişəm, el itirmişəm.

Mənim bir dərdimi yüz eləməyin
Arxamca qımışıb göz eləməyin.
Həyatdi, bədrəsəm söz eləməyin
Çiyinmə sökənmiş əl itirmişəm.

Sevincdən, fərəhdən yad gəzirəm mən
Buz yarib içində od gəzirəm mən.
İslama *status*.. Ad gəzirəm mən
Muncuqla aldatman, ləl itirmişəm,
Oba itirmişəm, el itirmişəm.

Gözləyir

Gör zaman hökmünü nələr dəyişib
Tülkü gədik güdüb, bərə gözləyir.
Bir zaman cəmdəyə həsrət qarğalar
İndi çolpa yemir, fərə gözləyir.

Tarixi etmişəm mən vərəq-vərəq
Nadandan dünyada qalmamış soraq.
Dünən şor görəndə çat verən dodaq
Qaymağı bəyənmir, kərə gözləyir.

İslam, yum gözünü çıxma eşiyə
Fərq qoyan yox gədoğluya, kişiyə.
Gör hansı bəxt açılıbdı pişiyə
Pələngi soymağa dərə gözləyir.

Qadınlar öz ömrün yaşamayır ki ...

***Bu taleni yaşayan
qadınlara ittihaz
edirəm...***

Yüz ölçər ,bir biçər addımın, izin
Üfürə-üfürə içərlər suyu
Eşidən nə deyər, görən nə deyər?!
Var yerin "qulağı", "danışan" quyu
Ananın öyüdü, atanın xofu
Çevrilər çəpərə hər addımbaşı
Bu olmaz, o olmaz, o biri olmaz
Günün göy əsgiyə düyər qardaşı-
Qadınlar öz ömrün yaşamayır ki.

Qəlbini göynədən sevdanın adın
Yasaqdı, dilinə gətirə bilməz
Bir soyun alnını açıq eyləyən
Bir qız vüqarıdır, itirə bilməz.
Bakirə bir adı qorumaq üçün
İynə ulduzundan keçər qadınlar
Ən böyük mükafat, ən böyük ödə
"Namuslu"- adını seçər qadınlar-
Qadınlar öz ömrün yaşamayır ki.

Gedər vağzalıyla ərköyünlüyü
Burda ev-eşiyin naxışı özgə
Ana baxışından xumarlanana
Daha qaynanın baxışı özgə.
Qaynata hikkəsi, qayın hikkəsi
Çalışıb, baldızın nazını çəkər
Baş əyər taleyin şıltaqlığına
Qismətin "çoxunu", "azını" çəkər-
Qadınlar öz ömrün yaşamayır ki.

Çoxalır qayğılar körpə səsindən
Balanın qadasın almağa hazır
Çiçəkli bir həyat bəxş etmək üçün
Özü yarpaq-yarpaq solmağa hazır
Ömrü başdan- başa dolanbac yolu
Ucalmaq gözləyir, enmək gözləyir
Axşamdan səhərə kirpik yummamaq
Qapıda heykələ dönmək gözləyir-
Qadınlar öz ömrün yaşamayır ki...

Gedək, axtaraq məni...

Birazca səbrin olsun
Tez-tez kəsmə sözümü
Xəbərin var xəbərdən
İtirmişəm özümü.
İzgəzənlər gətirib
Qapınacan izimi
Aç sinənin qapısını
Sonra qapa gözümü
Gedək, axtaraq məni.

Dönməyəm dediyimdən
And yerim canın olsun
Gəl bir oyun oynayaq
Sözümüz “qanun” olsun.
Nə bəhanə axtaraq
Nə onun, bunun olsun
Bax.... sözümüz sözdü ha..
Kim tapsa onun olsun
Gedək, axtaraq məni

Nə mən, nə sən tale yazan deyilik

Bu köç deyil yurddan yurda daşıyaq
Ləkə deyil yuyaq, silək, qaşıyaq
Bu taledir, məhkumuq ki, yaşıyaq
Nə mən, nə sən tale yazan deyilik.

Alın yazın gəlmədisə xoşuna
Dərd eləmə ürəyinə, başına
Azca yüyür, azca yıxıl boşuna
Nə mən, nə sən tale yazan deyilik.

Qurma taleyinlə yarış, ay İslam
Arif tap, aqıl tap soruş, ay İslam
Barış qismətinlə, barış, ay İslam
Nə mən, nə sən tale yazan deyilik.

Baxan elə bilir mələkdi...

Artdıqca günahlar şələ dəyişib
Hər addım başında tələ dəyişib.
Şeytanlar cilidin elə dəyişib
Baxan elə bilir mələkdi vallah.

Dözümüm, taqətim tökülüb, itib
Səbrim şadaradı, ələkdi vallah.
Dərdini deməyə dərdqananmı var?!
Dünya başdan -başə kələkdi, vallah.

Baş çıxıb başdıqdan, baş saxtalaşib
Gözə min kəf gəlir, qaş saxtalaşib.
Bahar saxtalaşib, qış saxtalaşib
İçimdə tufandı, küləkdi, vallah.

Dərd aşib həddini, şələ dəyişib
Hər addım başında tələ dəyişib.
Şeytanlar cilidin elə dəyişib
Baxan elə bilir mələkdi, vallah.

Girib göy zəmini qəm elə biçib
“Ümid”-dən addıyıb, “pənəh”-dən keçib
Alnımın qırışı qəlbimə köçüb
İslamın düşməni fələkdi, vallah.

Məni yollarında bitirmisən sən

Belə sevgi olmaz, məhəbbət olmaz
Məni yollarında bitirmisən sən.
Ürəyimi oğurlayıb getmisən
Özünü qəlbimdə itirmisən sən.

Mənə ki sevməyi sən öyrətmisən
İndi min cavabsız, min sual, niyə?
Gözümü dünyaya qapamışam ki
Əksin gözlərimdən getməsin deyə.

Bu bir son təsəllim,. son ümidimdir
Olsa da xəm xəyal, ya şirin güman.
Düşünnəm udduğum hava zərrəsi
Bəlkə dodağına dəyib bir zaman.

Səni sevə-sevə günahkar oldum

Sənin taleyinə yağan qar oldum
Boranam, tufanam yolunun üstə.
Səni sevə -sevə günahkar oldum
Gəlim, al canımı qolunun üstə.

Neyləyim, günəşin, ayın olmadım
Fələk sayan oldu, sayın olmadım.
Bağışla,. qismətin, payın olmadım
Adım kök atsa da dilinin üstə.

Düşdü min dumana, çənə İslamın
Qovuşa bilmədi sənə İslamın.
Günahkar oldusa, yenə İslamın
Üz tut yaradana, ölümün istə

***Təhminə Ramazan qızı
Məmmədova***

1989-cu ildə iyulun 7-də Daşkəsəndə anadan olub.
Əsasən vətən, təbiət mövzularında şeirlər yazır.

Onun şeirləri müxtəlif KİV-lərdə çap edilib. Yazdığı
100-ə qədər şeirindən 25-i çap olunub. Əlillərin 2010-cu ildə
keçirilmiş Ümumrespublika Yaradıcılıq Müsabiqəsinin
qalibidir.

Bu məzarda şəhid yatır

Daha burda qurub bardaş
Qərənfillər ona sirdaş.
Ayaq saxla, yolçu qardaş
Bu məzarda şəhid yatır.

Dönüb qəlbin qəmli neyə,
Dərdim sığmır yerə-göyə.
Yurdu azad olsun deyə
Bu məzarda şəhid yatır.

Çiçəkləri vaxtsız solan,
Cavanlıqda saçın yolan,
Nəsillərə örnək olan –
Bu məzarda şəhid yatır.

Mərd ürəkdi sinədəki,
Oğul olmaz onun təki.
Yeri behişt olsun təki
Bu məzarda şəhid yatır.

Soyulsa da lap dərimiz,
Haqqdan dönməz heç birimiz...
Qəbri bizim and yerimiz-
Bu məzarda şəhid yatır.

Cəhənnəmlilik olasıız

(Mənfur ermənilərə)

Anadan olan gündən
Düşməni oldun bizlərə.
Dünyanı inandırdın
Yalan-yalan sözlərə.
Niyə xoflanırsan ki,
Türkün adı gələndə
Sir-sifətin qırışır
Türklər bir az güləndə.
Bilmirəm hardan gəlib,
Bu yerlərə obanız
Əlimin suyun görüb,
Andronik babanız.
Nəsilsiz “nəcabətin”,
Hansı taxtı qurublar
Görən deyir çatışmır
Başınızda “şuruplar”.
Heç də özündən çıxma

Mənim sözümə inan
Bu dardan qurtaracaq
Anamız Azərbaycan.
Döyüşə gedəcəyik
Hərəməz bir nəfər tək.
Üzümüzə güləcək
Səadət ətək-ətək
Başınıza daş düşə
Qara yurdda qalasız
Görüm sizi ömürlük
Cəhənnəmlik olasız.

Ay Allah

Bu sevdaya kim inana, kim uya,
Yerdı qalmaz heç bir zaman aman, ah.
Ürəyimin yağın verdim qonşuya
Çörəyimin duzu yoxmuş ay Allah.

Ürəyimi xəncərləyir olanlar,
Gözlərimə soxulurlar yalanlar
Kimə lazım bu böhtanlar, yalanlar
Bu əzabın sonu yoxmuş ay Allah.

Düşmın yaxıb dağa-daşa qanımı
İtkin salıb sultanımı, xanımı
Bu axçiklər oda yaxır canımı
Niyə səbrin belə çoxmuş, ay Allah.

Fərid ilə Mübariz

Yağı düşmən üstünə
Aslan kimi getdilər.
Öz şirin canlarını
Yurda qurban etdilər
Fərid ilə Mübariz.

Yer də, göy də onlara
Ağladı için-için
Canlarından keçdilər
Vətən üçün, el üçün
Fərid ilə Mübariz.

Axşam qüruba gedən
Günəş kimi söndülər
Bağrı qana boyanmış
Qərənfilə döndülər
Fərid ilə Mübariz.

Dəyanətlə, vüqarla
Od-alovdan keçdilər
Qarışb sonsuzluğa
Ürəklərə köçdülər
Fərid ilə Mübariz.

***Yusifova Mələhət
Ələsgər qızı***

1971-ci il, iyulun 2-də Bakı şəhərində anadan olub. 1988-ci ildə orta məktəbi başa vurub. Həmin ildə Maliyyə-Kredit Texnikomuna daxil olub, 1989-cu ildə oranı bitirib, maliyyə-kredit ixtisasına yiyələnib.

Orta məktəb illərində ədəbiyyata xüsusi marağı ilə seçilib. Məktəb illərindən başlayaraq müxtəlif mövzularda şeirlər yazır.

Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

Çiçəklər ağlayır, güllər ağlayır,
Dumana bürünən dağlar ağlayır,
Məzarda uyuyan ruhlar ağlayır,
Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

Hər kəsin gözündə yaşlar qalıbdır,
Xocalı qəblərə nisgil salıbdır,
Ürəkdə nailələr, ahlar qalıbdır.
Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

O günlər dağ çəkdi millətimizə,
Xocalı dərd saldı qəblərimizə,
Düşmən göz dikibdir vətənimizə,
Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

Tökdüyü qanlarla düşmən öyündü,
Xocalı köz tutmuş yaraya döndü,
Neçə igidlərin ulduzu söndü,
Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

Dünyaya heç sığmır dərdi millətin,
Məlahət dərđini çəkir millətin,
Görən sonu çatar nə vaxt həsrətin,
Qayıdar görəsən bir də Xocalı ?

Haray çəkir Azərbaycan

Qəmli-qəmli süzür hər an,
Həm ağlayıb, gülür hər an,
Göz yaşını tökür hər an,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Nahaq qanlar axıdılır,
Qarabağ sinə dağıdır,
Gözəl Şuşa da dardadır,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Böyük Turan qardaşımız,
Pakistan da sirdaşımız,
Vətənimiz baş tacımız,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Gücümüz də birlikdədir,
Vətənimiz kədərlidir,
Mərd oğullar hünərlidir,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Biz bir olaq, həmrəy olaq,
Düşmənləri yurddan qovaq,
Qarabağı tezcə alaq,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Şuşa, Laçın qəm dəryası,
Zəngilan könül yarası,
Qarabağ kədər dünyası.
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Vətənimiz çox bölündü,
Qaçqınlıq da bir zülümdü,
Xalqımız da hökümlüdü,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Millət gücü birlikdədir,
Ordumuz da çox mətindir,
İlhamımız bizimlədir,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Bu, dünyamız çox dərdlidir,
Qarabağ da bizimkidir,
Vətən dərdi qəm-qüssədir.

Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Göyçəmizin gözü yolda,
Füzuli də qalıb darda,
Qarabağım qaldı harda ?
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Ürəkləri dərd yandırdı,
Analar fəryad qopardı,
Şəhid ruhu nigarandı,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Daşaltının faciəsi,
Yanvarın da qəm-qüssəsi,
Məzarlarda gül dəstəsi.
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Xocalı fəryad qoparır,
Anaların bağı yanır,
Azərbaycan pərişandır,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Kim gələcək bu haraya ?
Faciəni duya-duya,
Biz qalmışıq saya-saya

Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Hara gedir qəm kərvanı ?
O, qış edir yüz baharı,
Birləşdirək biz Tehranı,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Dilimiz yasaq olmasın,
Millət kölə, qul olmasın,
Faciələr çoxalmasın,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Verək əl-ələ Turanla,
Biz dost olaq Pakistanla,
Dostluq edək biz dünyayla,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Cıdır düzü düşməndədir,
Məlahət, Vətən qəmlidir,
Oğullar çox hünərlidir,
Haray çəkir Azərbaycan,
Biz gözləyək haçanacan ?

Şəhidlər

*Qarabağ savaşı başlayandan Qarabağ uğrunda döyüşlərdə
Xalid Quliyev, Mübariz İbrahimov, Fərid Quliyev kimi
oğullar canlarını vətən uğrunda qurban verdilər. Mən də
onların simasında şəhidlərə aid bir poema həsr etdim.*

Siz güllə önündə məğrur durdunuz,
Siz Vətən eşqiylə alovlandınız,
Çətinlik önündə mərd dayandınız,
Canınızı qurban verdiz, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Heç bir çətinlikdən siz qorxmadınız,
Siz vətən eşqiylə alovlandınız,
Torpağı düşməndən siz qorudunuz.
Vətən keşiyində durduz, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Sizə əziz oldu Vətən torpağı,
Hər an əziz oldu Vətən torpağı,
Vətənçinin göstərdiz siz hər bir qayğı.
Bayrağı apardız öndə, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Üçrəngli bayrağı öpüb, and içdiz,
Hər qarış torpaqçın siz candan keçdiz,
Vətəni ürəkdən hər an sevdiniz.
Vətənçinin qəm çəkdiz hər an, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Həyat vətən dərdi gətirdi sizə,
Şərik olmadılar kədərimizə,
Ancaq səs verdiniz siz səsimizə,
Düşmənlə çarpışdız hər gün, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Vətən sizin üçün əziz məkandır,
Vətən sizin üçün candır, cahandır,
Dediniz tək vətən Azərbaycanıdır.
Vətəni ürəkdən sevdiz, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Sizin qanınıza boyandı bayraq,
İlhamdır hər zaman vətənə dayaq,
Birləşib torpağı düşməndən alağ.
Sizə rəhmət deyək hər an, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Həyatın vidası çox ağır oldu,
Şəhid xəbəriylə bağrımız yandı,
Sizi Azərbaycan hər zaman andı.
Tarixdə ömürlük qaldız, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Bayraq ulu öndər yadigarıdır,
Bayrağı bu millət qorumalıdır,
Şəhidlər millətin qəhrəmanıdır,
Millət qəhrəmanı olduz, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

İlham fəxr eləyir öz millətiylə,
Yurduyla, eliylə, öz sərvətiylə,
Vətən fəxr eləyir şəhidləriylə.
Cənnətə qovuşduz, siz də şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Şəhidlər vətənçin qəm dəryasıdır,
Hər bir gedən şəhid yurd balasıdır,
Vətən də hər kəsin bir anasıdır.
Sizə doğma oldu vətən, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Qəddinizi бүkdü Qarabağ dərdi,
O, Şuşa həsrəti, Laçının dərdi,
İnsan bu həyatdan gəlib-gedəndi.
Ürəklərdə qaldız hər an, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

Qəlbiniz vətənçin döyündü hər an,
Düşməyə cəbhədə vermədiz aman,
Məlahətdir hər an vətənçin yanan.
Həyatı tərk etdiz vaxtsız, şəhidlər.
Al qana boyandız niyə, şəhidlər ?

İlhamla bərabər biz addımlayaq

Həmrəylik günüdür bu gün, millətim.
Bu gün həmrəy olaq, bu gün bir olaq.
Dünyanı lərzəyə biz gətirərək,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.

Pozmayaq heç zaman vətən andını,
Hər an əzizləyək odlar yurdunu,
Yadlara verməyək bu ana yurdu,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.

Çəkilsin bu yurddan top, güllə səsi,
Yayılsın hər yana vətən kəlməsi,
Ellərə yayılsın azadlıq səsi,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.

Qoy tanrı yar olsun İlhamımıza,
Biz çataq hər zaman amalımıza,
Düşmənlər diz çöksün mərd xalqımıza,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.

Azadlıq kəlməsin eşidək, duyaq,
İlhama hər zaman biz dayaq olaq,
Bu vətən eşqiylə hər an ruhланаq,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.

Mələhət Məhsəti, vətən sevinsin,
Böyük İlhamımız tez qalib gəlsin,
Bu milləm bir olub, hər an söyləsin,
İlhamla bərabər biz addımlayaq.